Nora Roberts

Pentru un trandafir sălbatic ...

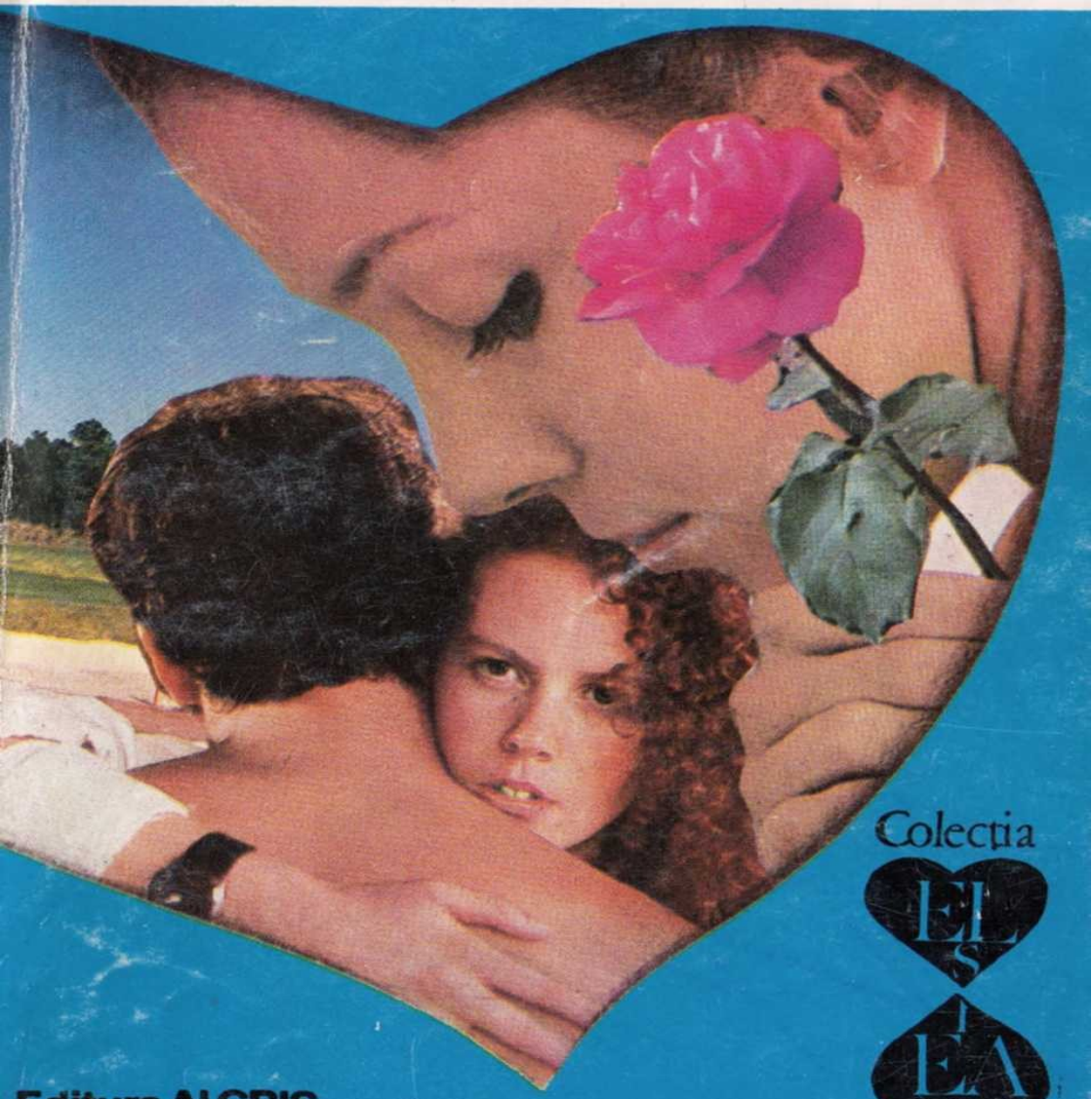

Colecția EL & EA

Editura ALCRIS

Nora Roberts

Pentru un trandafir sălbatic

Boundary Lines

În româneşte de: Cornel Romoşan

BUCUREŞTI 1993

Colecţia *„EL şi EA”*
– 4 –

CAPITOLUL UNU

O pală de vânt încărcată cu miresme de primăvară îi flutură pletele lui Jillian. Fata îşi întinse obrazul în bătaia vântului ca să-i simtă mai bine mângâierea îmbătătoare. Iapa pe care o încăleca simţi şi ea aceeaşi exaltare şi iuţi pasul. Cal şi călăreţ galopau pe întinsul câmpiei ca două suflete descătuşate, alunecând peste iarba deasă şi florile sălbatice care se întindeau cât cuprindea privirea.

Curând potcoavele calului întâlniră o potecă de pământ negru, mărginită de tufişuri de salvie cu reflexe argintii. Nici un copac nu apăra cu umbra lui întinsul verde de arşiţa soarelui. Dar tânăra femeie nu se temea de secetă. Lanurile de grâu se unduiau sub briza uşoară, lucerna era deja înaltă şi promitea o recoltă bogată.

Jillian recunoscu în depărtare cîntecul unei ciocârlii.

Când venea vorba de fermă, de proprietatea ei, râdea sau se supăra, după cum era dispusă. Tot ce producea pământul acesta nu folosea decât unui singur scop: să hrănească vitele.

Da, Jillian conducea cu pricepere ferma Utopia, întemeiată acum două generaţii, îi fusese lăsată moştenire de bunicul său Clay Baron. Iar dacă o străbătea acum, nu o făcea ca să controleze hotarele sau să numere vitele. Nu avea de gând nicidecum să se adâncească în problemele zilnice Nu, Jillian voia să se bucure astăzi de puţină linişte şi libertate pe întinsul domeniului.

Se simţea ca şi când ar fost născută şi crescută în locurile acelea, cu, toate că vastele câmpii din Montana nu o adoptaseră decât de câţiva ani. Tatăl ei nu se gândise să continue tradiţia şi plecase, în ciuda împotrivirii familiei, stabilindu-se la Chicago unde profesa medicina. Nu îi purta pică pentru asta. La urma urmei fiecare e liber să-şi aleagă viaţa care-i place. Înarmată cu această filozofie la vârsta de douăzeci de ani venise să se instaleze la fermă şi

lucra deja de cinci ani, fără să fi regretat nici o clipă alegerea făcută.

Îşi opri calul în vîrful unei coline care domina întinderea. Mozaicul lanurilor de cereale făcea loc în depărtare păşunilor, mărginite de îngrădituri abia vizibile, care te lăsau să-ţi închipui o vastă întindere în care turmele păşteau în deplină libertate. De altfel acesta fusese spectacolul pe care îl descoperiseră înaintaşii ei acum mai bine de un secol, când veniseră în regiune în căutarea multvisatelor filoane. Metalul galben îi atrăsese, dar în cele din urmă pământul îi cucerise. Aşa cum o cucerise şi pe ea.

Pentru că bogăţiile pe care le oferea natura generoasă valorau cât toate pepitele din lume.

Dacă speranţele acestor pionieri cutezători s-ar fi împlinit, atunci ar fi scormonit pământul, l-ar fi ciuruit cu galerii adânci. Şi ar fi fost păcat. Nici o comoară nu putea fi mai de preţ decât priveliştea asta. Jillian înţelesese valoarea acestui pământ chiar de când îl descoperise, la vârsta de zece ani.

La chemarea bunicului a venit să-şi petreacă vacanţa de vară la Utopia împreună cu fratele ei Mark. Acesta, cu şase ani mai mare decât ea, semăna prea mult cu tatăl lor ca să-i placă viaţa simplă şi aspră de la fermă.

Prima impresie pe care i-a făcut-o ferma nu a surprins-o deloc. Era totuşi destul de diferită de imaginea pe care o au majoritatea copiilor, cu barăcile muncitorilor, cu păşunile împrejmuite cu garduri de sârmă aliniate şi cu farmecul desuet al ranchului. Şi totuşi, cu toată frăgezimea vârstei, a simţit că nu era făcută pentru surghiunul de la oraş, ci pentru largile întinderi, ale câmpiei şi viaţa în aer liber. A fost ca o dragoste la prima vedere.

Sentimentul pe care i-l inspira bunicul era cu totul diferit. Bătrânul încăpăţânat şi stângaci nu avea altă preocupare decât ferma şi animalele. Îi venea greu să vorbească pe limba ei. Într-o bună zi a făcut imprudenţa să critice meseria fiului său. Copilul i-a luat imediat apărarea şi discuţia a degenerat într-o ceartă aprinsă. Cu toate

astea, departe de-a crea o prăpastie, altercaţia i-a apropiat şi atunci când Jillian a trebuit să se întoarcă la Chicago s-au despărţit, dacă nu ca buni prieteni, cel puţin, fără să-şi poarte ranchiună.

Apoi i-a trimis o pălărie de cowboy minunată cu ocazia aniversării. Gheaţa s-a spart.

Fără îndoială au ajuns să se preţuiască foarte mult tocmai pentru că au avut timp să se cunoască. De la el a învăţat tot ce ştia: cum să prevadă vremea adulmecând aerul sau observând cerul, cum să moşească o vacă, cum să găsească o vită rătăcită.

Îi spunea Clay, pentru că îi lega o prietenie trainică. Atunci când a fumat pe ascuns prima ţigară, din cauza căreia i s-a făcut rău, el a îngrijit-o fără să o dojenească.

Când i-a slăbit vederea, Jillian a început să ţină socotelile. Nu a fost nevoie de nici o înţelegere pentru asta. Transmiterea ştafetei s-a făcut firesc, la fel de firesc cum s-a instalat la Utopia când a împlinit douăzeci de ani.

Când bătrânul a murit s-a trezit deodată singură în faţa tuturor problemelor fermei. Clay i-a lăsat-o prin testament cu toate că această precauţie era pentru ea o pură formalitate. Jillian trăsese deja o linie peste Chicago, cu toate că o mai urmăreau încă unele amintiri.

Dispariţia bruscă a bunicului a mâhnit-o nespus de mult. Şi totuşi, moartea îl ferise pe Clay de chinurile bolii şi bătrâneţii. Îşi făurise destinul prin luptă şi perseverenţă şi nu ar fi putut îndura umilinţa unei dependenţe. Dacă ar fi văzut-o lamentându-se, nu ar fi putut să nu i-o reproşeze.

„Pentru numele lui Dumnezeu, fetiţo fără minte, nu-ţi mai plânge singură de milă! Ai face mai bine să controlezi împrejmuirile înainte ca vitele noastre să se rătăcească prin toată Montana!”

Da, ăsta ar fi fost poate genul de discurs pe care i l-ar fi ţinut. Iar ea nu s-ar fi sfiit să răspundă cu acelaşi ton:

„Urs bătrân şi urâcios! Voi face din Utopia cea mai grozavă fermă din regiune şi asta numai pentru ca să-ţi arăt ce sunt în stare.”

Iapa se opri şi bătu din picior.

— Stai, Dalila! Nu te grăbi! Avem toată ziua înainte.

Trase de frâu şi animalul se întoarse pornind în trap uşor.

Jillian se bucura cu atât mai mult de aceste clipe de relaxare cu cât ele erau destul de rare. Sentimentul că le furase le făceau şi mai plăcute. Şi chiar dacă a doua zi trebuia să dea zor ca să recupereze timpul pierdut, se supunea fără să protesteze. Chiar dacă era vorba de corvezi administrative. Trebuia să se ocupe în mod egal de animalele bolnave, de Jeepul care era la a treia pană de la începutul lunii, să controleze kilometrii de gard care îi despărţeau proprietatea de cea a lui Murdock.

Numai evocarea acestui nume era de ajuns ca să-i producă o grimasă. Cearta dintre cele două familii dura de multă vreme, chiar din epoca în care străbunicul ei se aşezase în regiune. Familia Murdock era deja stabilită de câteva generaţii. Încă de la început i-au considerat pe Baroni nişte intruşi a căror iniţiativă era sortită eşecului.

Jillian strânse din dinţi amintindu-şi de poveştile pe care i le istorisea bunicul: hotare călcate, vite furate, recolte devastate.

Dar familia Baron nu se descurajase şi în cele din urmă reuşise. Bineînţeles că nu aveau o proprietate atât de mare ca bogaţii lor vecini, dar erau mulţumiţi cu ce aveau. Dacă ar fi avut şi Clay norocul să găsească zăcăminte de petrol pe pământul lui, precum vecinul lui, Paul Murdock, ar fi putut să se ocupe şi el cu creşterea animalelor de rasă, se gândea Jillian nu fără oarecare invidie.

Dar până la urmă puţin îi păsa de onoruri şi de recompense. Le lăsa bucurosă pe toate clanului Murdock care putea să facă cât voia paradă fluturându-şi trofeele şi împăunându-se cu exemplarele lor de rasă. Oare de câtă vreme nu mai fusese văzut nici un membru al lui asudând sub soarele din Montana? Nu mai erau interesaţi decât de cifrele aliniate în registre. Dar atunci când îşi va atinge ţelul pe care şi l-a propus, Duble M va deveni o fermă de operetă faţă de Utopia.

Această hotărâre îi readuse buna dispoziţie şi cutele îngrijorate de pe frunte dispărură imediat. Azi nu vroia să se mai gândească la Murdock sau la munca grea care o aştepta a doua zi în zori. Nu, se hotărâse să se bucure din plin de clipele de odihnă pe care şi le acordase cu generozitate.

Jillian cunoştea cu ochii închişi cărarea pe care o apucase. Ducea spre hotarul de vest al fermei. O zonă prea pietroasă ca să fie lucrată, prea accidentată ca să găzduiască turmele şi care fusese dată uitării, întotdeauna când căuta puţină singurătate se refugia aici. Nici unul din oamenii săi nu se aventura vreodată pe aici şi de altfel nici cei de la Double M. Chiar şi gardul care despărţea altădată cele două proprietăţi dispăruse pentru că nimeni nu se mai îngrijise de el. Nimeni nu-şi făcea griji pentru pământul ăsta ingrat, ceea ce îl făcea cu atât mai preţios pentru ea. Doar câţiva plopi tremurători îşi unduiau ramurile la orice adiere.

Cântecul unei pitulici se auzi printre tropotele calului. Aceste desişuri adăposteau fără îndoială coioţi şi şerpi cu clopoţei. Cu toată euforia care o stăpânea, Jillian era cu ochii în patru şi carabina încărcată atârna de marginea şeii. Slăbi frâul şi lăsă animalul să o poarte spre iazul care-i apăruse înainte. Se opriră chiar pe malul apei. Fu cuprinsă de o dorinţă irezistibilă să-şi dea jos hainele prăfuite şi să alunece în apa limpede.

Dar, tocmai când se pregătea să coboare din şa, Dalila fremătă adulmecând un miros necunoscut şi se cabră deodată. Până să înţeleagă ce se întâmpla, tânăra se dezechilibră şi căzu în apă. Când se dezmetici, se ridică bombănind şi suflând greu. Văzu un călăreţ care o privea zeflemitor. Încăleca un armăsar minunat care se pare că o scosese din minţi pe iapă.

Îşi dădu la o parte şuviţele care-i şiroiau pe ochi ca să-l cerceteze pe intrus. Trebuia să fie înalt judecând după lăţimea umerilor. Părul negru şi ondulat ieşea de sub pălăria care îşi proiecta umbra pe chipul bronzat. Nasul fin şi buzele bine conturate îi dădeau un aer aristocratic.

Stătea în şa cu dezinvoltură, încât cal şi călăreţ păreau împreună un întreg.

Dar Jillian nu avu răgazul să-i admire prestanţa cu toate că era fascinată de privirea lui. Ochii străinului, aproape la fel de negri ca şi părul, aveau o lucire maliţioasă.

— Ce naiba cauţi pe pământul meu? explodă furioasă.

Călăreţul primi întrebarea cu o imperceptibilă ridicare din sprâncene. Fără îndoială nu se grăbea să-i răspundă. O cerceta atent. Părul ei şiroind de apă scânteia cu reflexe acajú încadrând un chip fermecător, de o formă perfect ovală. Ochii de jad scoteau în evidenţă fineţea trăsăturilor şi prospeţimea de piersică a obrazului. Cu toată crisparea furioasă, buzele ei îşi păstrau senzualitatea care contrasta ciudat cu bărbia voluntară, Îi studie cu nonşalanţă silueta zveltă. Putea să-i aprecieze trupul bine. făcut, cu forme armonioase, iar cămaşa udă care i se lipise de piept lăsa să se ghicească rotunjimea sânilor. Din nou ochii i se opriră pe chipul ei.

Jillian suportă examinarea fără să clipească şi chiar aruncându-i o privire de gheaţă care pe altul l-ar fi descurajat.

— Te-am întrebat ce cauţi pe pământul meu? repetă ea apăsând fiecare cuvânt.

În loc de răspuns, bărbatul descălecă cu o uşurinţă surprinzătoare şi se apropie de ea cu mersul legănat al cowboylor. Când ajunse la marginea apei îi zâmbi, iar privirea lui fascinantă deveni periculos de dezarmantă. „Poţi să ai încredere în mine... pentru moment” părea să spună zâmbetul lui.

Îi întinse mâna ca s-o ajute să iasă din apă.

— Doamnă...

Jillian trase adânc aer în piept şi urcă pe mal fără să dea nici o atenţie mâinii întinse. Murată, şiroind de apă se înfipse în faţa lui cu mâinile în şolduri!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare!

„Nu-i lipseşte curajul” constată bărbatul neslăbind-o din ochi. Îi era pe plac acest fel de a fi. Îşi ancoră degetele

mari în buzunarele pantalonilor şi răspunse cu glas tărăgănat:

— E domeniul tău? domnişoară…

— Baron. Dar tu cine eşti ca să te intereseze?

Îşi înclină borul pălăriei mai mult cu insolenţă decât cu respect.

— Adam Murdock.

Jillian îşi ţinu răsuflarea încercând să-şi stăpânească uimirea şi schiţă un zâmbet care se vroia ironic.

— Linia care desparte proprietăţile noastre trece chiar prin mijlocul iazului şi mi se pare că ai aterizat în partea care nu-ţi aparţine, adăugă el zeflemitor.

Adam, unicul moştenitor al clanului Murdock! Îl credea la Billings, ocupându-se de afacerile cu petrol ale familiei. În orice caz nu avea nimic comun cu universitarul firav pe care i-l descrisese bătrânul Clay. Dar nu era acum momentul pentru asemenea reflecţii. În primul rând trebuia să-l pună la punct pe impertinent.

— Tu eşti singurul vinovat. Ce treabă ai să te plimbi pe aici cu animalul ăsta?

Îl arătă cu degetul pe armăsarul pe care nu putu să nu-l admire în treacăt. Era un exemplar minunat.

— Nu ar fi trebuit să laşi frâul.

Remarca o irită, cu atât mai mult cu cât era perfect justificată.

— Mirosul lui a zăpăcit-o pe Dalila.

— Dalila?

Pe chip i se citea o expresie amuzată. Îşi împinse pălăria pe spate şi contemplă iapa uimit.

— Ce coincidenţă!… Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Samson.

Auzindu-şi numele, amăsarul se apropie de stăpân atingându-i umărul cu botul.

Jillian reuşi cu greu să-şi stăpînească râsul, dar în colţul gurii i se citea un zâmbet abia schiţat.

— Nu-ţi lăsa armăsarul să se apropie de Dalila dacă nu vrei să aibă soarta lui Samson!

— E drăguţă, nu? întrebă Adam adresându-se calului. Puţin cam slăbuţă, dar bine clădită. Fără îndoială e bună de prăsilă. O să facă o minunăţie de mânji.

Jillian închise ochii pe jumătate, tremurând de furie.

— Asta nu te priveşte deloc, Murdock. Mai bine spune-mi ce treabă ai pe aici? Mă îndoiesc că o să descoperi petrol pe aici.

— Nu speram să găsesc petrol. Dar cu atât mai puţin mă aşteptam să dau peste o femeie seducătoare, adăugă aranjându-i cu un gest delicat o şuviţă care i se lipise de frunte.

Inima lui Jillian începu să bată mai repede. Ştia ce înseamnă asta. Şi ea, care se credea pentru totdeauna la adăpost de acest soi de slăbiciune. Privi cu coada ochiului degetele care îi aranjau părul, apoi privirea i se opri din nou pe chipul lui Adam Murdock.

— Dacă ţii la mâna ta, te sfătuiesc să ţi-o retragi imediat.

Adam păru că ezită ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să ridice sau nu mănuşa. Apoi lăsă şuviţa să cadă cu aceeaşi dezinvoltură cu care o luase.

— Eşti cam supărăcioasă. E drept că cei din familia Baron nu prea au simţul umorului.

— Spune mai bine că nu le place să fie călcaţi pe picior.

Se studiară câteva secunde ca doi luptători înaintea bătăliei, fiecare uimit de ciudata plăcere pe care le-o provoca confruntarea. Judecata îi îndemna pe amândoi la prudenţă, dar parcă nici unul nu vroia să asculte glasul raţiunii.

— Îmi pare rău de bunicul tău, rupse tăcerea Adam.

O umbră învălui privirea lui Jillian. Constată că într-adevăr îl iubise mult. Din cele câteva întâlniri cu Clay Baron, Adam păstra amintirea unui om destul de antipatic. Îşi răscolea amintirile ca să adune la un loc ce mai aflase de la întoarcerea la Double M despre vecinii lor.

— Tu eşti fetiţa care obişnuia să-şi petreacă aici vacanţele de vară, Jill, nu-i aşa?

— Jillian.

Chipul lui Adam se destinse din nou cu un zâmbet.

— Ah, da, Jillian! Numele ăsta ţi se potriveşte mult mai bine.

— Domnişoara Baron îmi convine şi mai mult, rosti ea cu răceală.

Adam nu-i luă în seamă ostilitatea făţişă. Continua să o privească întrebându-se dacă nu se întâlniseră cândva. Nu, nu poţi să uiţi asemenea ochi, nici asemenea gură.

— Cu Jim Haley la conducerea fermei nu ai nici un motiv să-ţi faci griji.

— EU conduc Utopia! spuse Jillian apăsat.

— Tu?

— Exact. Nu sunt o funcţionară lipită de scaun! Ferma îmi aparţine, fiecare palmă de pământ, fiecare fir de iarbă si spre deosebire de alţii nu o administrez dintr-o metropolă îndepărtată, instalată într-un birou călduţ.

Uimit, Adam îi luă mâinile şi le examină în ciuda protestelor ei. Erau fine dar viguroase.

— Da, da, murmură admirativ.

Jillian era furioasă. Îi ţinea mâinile încătuşate fără să arate că ar face cel mai mic efort, în timp ce ea îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Pitulicea îşi reluase cântecul şi trilul ei voios acompania foşnetul frunzelor de plop.

Adam răspândea un miros plăcut de piele tăbăcită şi apă de colonie. Avea o cicatrice fină pe obrazul sting, atât de subţire încât nu putea fi văzută decât de aproape. Şi nu puteai simţi forţa şi delicateţea degetelor lui decât printr-o atingere nemijlocită.

Jillian bătu în retragere. Aprecierile de felul ăsta erau deosebit de periculoase. Nu voia să se lase amăgită de momentele înşelătoare ale inimii. Ştia prea bine unde o poate duce slăbiciunea: la dependenţă şi supunere. Mai avusese o asemenea experienţă acum cinci ani şi jurase să nu mai cadă niciodată în capcană. Şi în primul rând nu trebuia să uite cine era omul din faţa ei: un Murdock!

— Cred că ţi-am atras deja atenţia: ai nişte gesturi inoportune.

— Da, ai dreptate. De ce?

— Nu suport să mă atingi.

— Nu?

Ridică mirat o sprânceană, dar nu-i dădu drumul.

— S-ar zice că cineva ţi-a făcut un rău.

— Încalci un domeniu care nu-ţi aparţine.

— Poate ar trebui să stabilim un nou hotar. Ştia că el îi înţelesese sensul vorbelor. Când vru

să-şi retragă mâinile, nu o reţinu.

— Îţi dau un sfat, Murdock. Rămâi de partea ta a barierei.

Adam îşi aranjă tacticos pălăria a cărei umbră îi ascundea din nou privirea.

— Şi dacă trec dincolo?

— Atunci o să ai probleme cu mine, replică Jillian înălţându-şi trufaşă bărbia.

Apoi îi întoarse spatele şi porni spre Dalila pe care o încălecă cu uşurinţă. După ce îşi aşeză pălăria care mustea de apă îi aruncă lui Adam o ultimă privire ameninţătoare.

— Vacanţă plăcută, Murdock. Şi mai ales nu te obosi prea tare în sejurul de aici.

Se apropie şi el de iapă şi o bătu uşor cu palma pe gât.

— O să încerc să-ţi urmez sfatul, Jillian.

— Domnişoară Baron! îl corectă ofensată aplecându-se spre el.

Spre marea ei uimire, o prinse de şnurul pălăriei silind-o să se aplece mai mult.

— Pentru urechile mele Jillian sună mult mai frumos.

Jillian râse forţat de impertinenţa lui, încercând să nu ia în seamă bătăile nebuneşti ale inimii. Cu un gest hotărât îi dădu mîna la o parte şi se îndreptă în şa.

— Mă dezamăgeşti, Murdock. Mă gândeam că la universitate ai deprins maniere mai elegante.

Îşi înfundă mâinile în buzunare şi o privi fără să scoată o vorbă. Reflexele soarelui în părul ei roşcat şi în ochii de smarald îl fascinau.

— Voi încerca să mă îndrept. Îţi promit că data viitoare o să mă prezint mai bine.

— Nu va mai exista „data viitoare”, îi replică cu un ton zeflemitor şi îşi întoarse calul.

Adam puse îndată mâna pe frâu. În ochi i se citea un amestec de seriozitate şi ironie.

— Te credeam mai perspicace. Eu sunt convins că vom mai avea numeroase ocazii să ne întâlnim.

Cum se întorsese situaţia atât de repede în favoarea lui? Jillian nu ar fi putut să spună, dar se simţea subjugată de siguranţa lui extraordinară. El îi mai zâmbi o dată dezinvolt şi se întoarse spre calul lui.

— Pe curând, Jillian. Simţea că explodează. În loc de salut îi lansă ameninţarea:

— Nu uita! Rămâi în banca ta!

În timp ce Adam o privea cum se depărtează, Samson îşi scutură coama bătând din copită.

— Linişteşte-te, Samson! Am pierdut repriza asta, dar meciul e departe de a fi jucat.

Apoi dădu pinteni calului îndemnîndu-l în direcţia opusă.

Jillian află în adierea vântului o alinare pentru furia care o chinuia. Lăsă frâul liber Dalilei care îşi alese singură pasul: galopul avântat. Fără îndoială animalul simţea nevoia să-şi liniştească tumultul. Armăsarul era la fel de bine făcut ca şi stăpânul. Dacă nu i-ar fi aparţinut lui Murdock n-ar fi ezitat să-i ofere stăpânului o avere ca să-l împerecheze cu Dalila. Trebuia să se zbată de una singură dacă vroia să-şi mărească herghelia, dar nici un armăsar de la fermă nu se compara cu Samson.

Din nefericire, Adam Murdock nu avea nimic din omul de afaceri plicticos şi agasant pe care şi-l închipuise. Sentimentul pe care i-l inspira rivalul ei nu o situa pe o poziţie privilegiată în tratarea unei eventuale afaceri.

Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie de toată luciditatea. Următoarele şase luni aveau să fie hotărâtoare pentru viitorul fermei. Bineînţeles, ar fi putut să se mulţumească cu câştigul pe care îl obţinea deja şi care îi permitea să-şi acopere cheltuielile. Dar moştenise tenacitatea şi încăpăţânarea bătrânului Clay. Dacă punea la un loc ambiţia şi înflăcărarea tinereţii şi dacă avea şi un

dram de noroc, făcea din Utopia imperiul pe care l-au visat înaintaşii.

Plătise deja un acont ca să cumpere un avion utilitar. Aparatul i-ar fi permis să patruleze toată ferma într-un ceas, să localizeze vitele rătăcite, să observe îngrăditurile rupte. Fără să nege importanţa cowboyului tradiţional, Jillian înţelegea avantajele pe care le oferea tehnica nouă. Vehiculele de teren străbăteau în lung şi în lat păşunile la fel de uşor precum caii şi atunci când nu atârna de şa, lassoul se odihnea pe bancheta Jeepului. Şi chiar dacă gazul metan înlocuia străvechiul foc de lemne, vitele mai erau încă însemnate cu fierul înroşit în jar. Metodele se schimbau dar spiritul rămânea acelaşi. Pentru că, la fel ca altădată, creşterea animalelor depindea de aceleaşi două elemente esenţiale: cerul şi pământul. Cum primul se arăta deseori capricios, iar cel de al doilea uneori destul de zgârcit, cowboyul trebuia până la urmă să se bazeze pe el însuşi. Asta era filozofia lui Jillian.

Străbătu o păşune pe care păştea liniştită o turmă. La trecerea ei doar câteva vite abia îşi ridicară boturile. Iarba fragedă a primăverii era mult mai îmbietoare pentru ca să se deranjeze prea mult. Auzi un zumzet de motor. Se opri şi ascultă cu atenţie adulmecând aerul. Iapa făcu la fel. Simţi mirosul de gaze de eşapament. Nu avu nici o problemă să localizeze vechiul Jeep.

Îşi îndemnă calul în direcţia zgomotului. Se apropie de maşină şi îi făcu semn cu mâna şoferului pe care îl recunoscuse.

Jim Haley era un cowboy cum rar întâlneşti. Nu şi-ar fi dorit altceva decât să străbată dealurile călare, ca în vremurile bune, având doar un lasso, o pătură şi punga cu tutun.

— Bună, Jim.

Jillian se opri în dreptul portierei şi îi zâmbi.

— Tocmai mă întrebam unde ai dispărut, spuse Jim.

Jillian îi salută cu un gest discret pe cei doi bărbaţi care îl însoţeau.

— Dar pe voi ce vă aduce aici?

— Una din rumegătoarele astea proaste s-a înţepenit într-un gard, puţin mai sus.

Bărbatul miji ochii şi începu să răsucească o ţigară.

— Din fericire nu au fost stricăciuni mari.

— A controlat cineva hotarul de vest?

— Nu.

— Bine, mă ocup eu.

Jillian ezită pentru o clipă dar se hotărî să încerce. Jim era până la urmă cel mai în măsură s-o lămurească.

— L-am întâlnit pe Adam Murdock acum vreun ceas, spuse cu un aer detaşat. Îl ştiam la Billings.

— S-a întors.

— Mulţumesc pentru informaţie, replică sarcastic. Dar ce face aici?

— Are o fermă.

— Încă o noutate. Mai bine mi-ai spune din ce cauză s-a întors.

— L-a chemat bătrânul Murdock.

— Are de gând să se stabilească la Double M?

— El o s-o conducă. Bănuiesc că au uitat de vechea lor neînţelegere. Cred că bătrânul are de gând să se retragă.

— Să conducă Double M? repetă Jillian uimită. Aşa deci, urma să aibă totuşi un Murdock în preajmă. Cel puţin bătrânul o lăsase în pace. În cei cinci ani de când se stabilise aici, nu îl întâlnise niciodată. În schimb Adam abia venise şi violase deja refugiul ei de tihnă.

— De când s-a întors?

Înainte de a răspunde, Jim îşi aranjă cu un aer absent mustaţa grizonată, tic pe care de obicei îl găsea amuzant, dar care de data asta avu darul să o scoată din sărite.

— De vreo două săptămâni.

Şi deja se ciocnea de el! Nu era un început de bun augur pentru relaţiile viitoare. Dar în definitiv, ţinutul era destul de vast ca să adăpostească un Murdock şi un Baron fără ca drumurile lor să se întâlnească. Îi stăteau pe buze şi alte întrebări. Dar prefera să aştepte o ocazie când avea să fie singură cu Jim.

— Bine, mă duc să controlez hotarul de vest. Întoarse calul pe loc şi porni în galop spre vest. Jim o urmări cu un surâs abia schiţat în colţul

gurii. Îşi mijea deseori ochii cu toate că vedea excelent şi nu putuse să nu-i remarce hainele ude, nici flacăra ciudată care îi lucea în priviri. Aşa deci, dăduse peste Adam Murdock. Iată că se prevesteau nişte lucruri interesante.

CAPITOLUL DOI

Ziua de lucru începea încă înainte d.e răsăritul soarelui. Caii trebuiau ţesălaţi, vacile mulse, aşternuturile de paie schimbate.

Jillian era obişnuită să pună umărul la treabă şi nu-i trecuse niciodată prin minte să se sustragă de la corvezi, cu toate că era patroana.

Aerul proaspăt al dimineţii era destul de călduţ. De câte ori nu bătuse drumul de la ranch la grajduri şi celelalte acareturi în aerul îngheţat al dimineţilor de iarnă, sau în căldura toropitoare a miezului de vară? Cerul de-abia începea să se lumineze şi deja ferma fremăta de activitate. Din bucătărie se simţea un miros îmbietor de cafea şi pâine prăjită.

Bărbaţi şi femei îşi îndeplineau sarcinile într-o tăcere tulburată doar din când în când de câte o înjurătură sau un hohot de râs. Suportaseră cu toţii rigorile iernii. Şi acum se bucurau cu atât mai mult de blândeţea dimineţii primăvăratice.

Jillian intră în grajd şi se duse la boxa Dalilei. În fiecare dimineaţă, înainte de a se aşeza la masă, se ocupa în primul rând de iapa ei, apoi de ceilalţi cai. În grajd erau deja câţiva oameni care ţesălau caii şi umpleau ieslele, pregăteau şeile. Tocurile răsunau pe dalele podelei, pintenii zornăiau.

Cei mai mulţi angajaţi ai Utopiei aveau propriul lor cal. Ceilalţi foloseau caii fermei. Dar fiecare îşi avea şaua lui, conform regulii stricte pe care o instaurase bătrânul Clay.

Aerul avea un iz proaspăt de fân, tărâţe şi de cal. Când toate animalele fură hrănite şi scoase afară în ţarc, soarele începea să mijească din spatele colinelor.

Jillian se îndrepta spre staul când îşi auzi numele strigat. Se întoarse şi îl văzu pe Joe Carlson, şeful peste turme, care se apropia de ea. Nu avea mersul unui cowboy şi nici

ţinuta, pentru simplul motiv că nu era aşa ceva. Era subţire şi dezinvolt. Prefera Jeepul în locul calului şi vinul în locul berii. Dar se pricepea foarte bine la vaci. Cu toată împotrivirea lui Clay, Jillian îl angajase acum şase luni, proaspăt absolvent al şcolii de agronomie. Conta pe cunoştinţele lui pentru ca să amelioreze calitatea şeptelului şi până acum nu avusese nici un motiv să-şi regrete iniţiativa.

— Bună, Joe.

— Bună, Jillian.

O salută din cap şi îşi dădu pe spate pălăria impecabilă de fetru de care nu se despărţea niciodată.

— Când o să încetezi să mai munceşti cincisprezece ore pe zi?

Jillian pufni în râs auzindu-i remarca şi îşi reluă drumul. El o urmă:

— În august, atunci când ziua de muncă o să fie de optsprezece ore.

— Jillian!

Intră în staul dar el o opri apucând-o de umăr. Avea mâinile lungi şi subţiri, bronzate, iar palmele nemuncite. Jillian îşi aduse aminte de o altă mână, mai aspră, mai hotărâtă.

— De ce crezi că trebuie să fii prezentă peste tot? Ai destui oameni care să te ajute. Dacă ai angaja un administrator…

Discuţii de felul ăsta reveneau mereu pe tapet.

— Nici nu se pune problema şi o ştii prea bine. Mai bine vând ferma decât să mă retrag lăsând pe altcineva să o conducă în locul meu.

— Te surmenezi.

— Îţi faci prea multe griji pentru mine. Ştiu că-mi eşti recunoscător, adăugă zâmbind. Cum îi merge taurului nostru?

— E cam sălbatic dar vacile îl plac foarte mult. E într-adevăr un exemplar superb.

Era un sacrificiu necesar totuşi, dacă vroia să-şi atingă ţelul pe care şi-l stabilise.

— Aşteaptă puţin să-i vezi progenitura, declară Joe încurajator bătând-o pe umăr. Să te conduc la ţarc?

Distincţia asta îi revenea întotdeauna lui Murdock şi spera ca taurul ăsta să-i pună capăt supremaţiei.

Când Jillian îşi termină micul dejun, după ce îşi îndeplinise toate sarcinile matinale, soarele era deja sus pe cer. De obicei era atât de prinsă cu treburile gospodăreşti încât nu avea timp să-şi lase gândurile să alerge hai-hui. Şi totuşi, astăzi nu putea să şi-l scoată din minte pe Adam Murdock. Ajunse la concluzia că nu-l poate alunga din gând până când nu primea răspunsuri la întrebările care o frământau. Trebuia să-l întrebe pe Jim neîntârziat. Îl găsi tocmai când se instala la volanul Jeepului.

— Te însoţesc, Jim.

Urcă în maşină şi se aşeză alături de el. Jim ridică din umeri şi aruncă pe fereastră chiştocul ţigării.

— Cum vrei.

— Cum de nu te-ai însurat până acum, Jim? Ştii doar atât de bine să vorbeşti femeilor.

— Sunt prea şmecher să mă las să-mi pună laţul de gât.

Porni motorul şi o observă cu ochii mijiţi.

— Dar tu, ce aştepţi? Nu cred că îţi lipsesc pretendenţii. Eşti puţin cam slăbuţă dar nu eşti deloc respingătoare.

— Mulţumesc pentru compliment. N-am de gând să-mi pun în cap un bărbat care să-mi spună cum să mă port şi să ia hotărâri în locul meu.

— Să conduci o fermă nu e o treabă pentru o femeie singură.

— Bărbaţii sunt mai de preţ decât femeile?

— Sunt altfel.

— Mai buni?

— Nu, doar altfel.

În faţa atitudinii încăpăţânate Jillian pufni în râs.

— Ce misogin eşti! Vorbeşte-mi mai bine despre neînţelegerea din familia Murdock.

— Alta acum! Sunt tari de cap, toţi din familie, asta e tot.

— Asta auzisem şi eu. Dar eu mă gândeam la ce s-a întâmplat înainte de plecarea lui Adam la Billings.

— Puştiul se întorsese de la universitate cu o grămadă de idei.

Jim îşi arătă dispreţul pentru studii strâmbând din nas. Pentru el practica era cea mai bună învăţătură.

— Unele idei poate nu erau aşa de rele. Bătrânul era însă de cu totul altă părere. Se pare că băiatul a acceptat să lucreze trei ani pentru taică-su' până să preia conducerea fermei.

Jim opri Jeepul în faţa porţii. Jillian coborî, o deschise, aşteptă să treacă maşina ca s-o închidă la loc şi îşi reluă locul în maşină.

— Şi atunci?

Şi atunci, când s-au împlinit cei trei ani bătrânul s-a răzgândit. Adam s-a supărat. L-a ameninţat că o să plece şi o să-şi cumpere o fermă a lui.

— În locul lui aş fi făcut la fel. Dar de ce şi-a schimbat părerea?

— Taică-su' i-a cerut să se stabilească la Billings şi acolo să se ocupe de problemele financiare. De ce a acceptat? Nimeni nu ştie, dar bănuiesc că l-a convins promiţându-i un salariu generos.

Jillian zâmbi dispreţuitoare. Ispita câştigului! Dacă ar fi avut un minim de amor propriu, Adam i-ar fi respins propunerea şi i-ar fi pus în faţă demisia. Dar fără îndoială, nu s-a putut hotărî să pornească de la zero. Şi totuşi, amintindu-şi chipul lui, mâinile viguroase, îşi spuse că atitudinea asta nu i se potrivea. Trebuia să fie o altă explicaţie.

— Tu ce crezi despre el, Jim?

— Despre cine?

— Despre Adam Murdock, fireşte.

— Nu e cine ştie ce de capul lui, declară el trecându-şi mâna peste faţă ca să-şi ascundă zâmbetul. Recunosc că nu-i lipseşte judecata, nu-i e frică de muncă şi se pare că are mult succes la femei.

Îşi aşează palma în dreptul inimii şi scoase un lung suspin pentru a sublinia cele spuse. Jillian îi trase o palmă în glumă.

— Viaţa lui particulară nu mă interesează. Apoi, răzgândindu-se imediat, adăugă:

— De ce nu s-a însurat?

— Fără îndoială n-are de gând să-şi pună în cap o femeie care să-i spună cum să se poarte, răspunse făcându-i cu ochiul.

— Eşti un…

Dar în locul epitetului, pufni în râs.

— Ei, priveşte! Avem noi pensionari, exclamă ea deodată.

Coborâră din maşină şi urmăriră emoţionaţi spectacolul unui viţel care sugea.

— Iată primii urmaşi ai taurului nostru.

Jillian aprobă şi aruncă o privire cercetătoare de jur împrejur.

— Joe lasă impresia că ştie bine ce face, spuse Jim frecându-şi bărbia. Câţi viţei sunt?

— Zece. Şi încă douăzeci de vaci sunt gata să nască.

Deodată îşi încruntă sprâncenele constatând că lipseşte o vacă la numărătoare. Ciuli urechea, ascultă atent şi auzi un zgomot insolit.

— Pe aici!

Se îndreptară spre o vale mică unde descoperiră un viţel abia născut care căuta adăpost lângă mama care îşi dădea sufletul. Sărmana vacă, cu ultimele puteri, adusese pe lume viţelul şi acum, sleită, îşi dădea duhul.

Jillian simţea o furie mocnită împotriva acestei nedreptăţi. Capriciile naturii erau uneori din cale afară de crude. Când Jim reveni înarmat cu puşca să curme suferinţele animalului, luă viţelul în braţe şi se îndepărtă ca să nu asiste la tragicul spectacol. Detunătura o făcu să simtă un frison dureros dar încercă să-şi revină în fire până să se întoarcă Jim.

— Trebuie să chemăm prin radio câţiva oameni, declară el. În doi nu vom reuşi niciodată s-o luăm de aici.

Jim mângâie botul noului născut şi îi spuse:

— Trebuie să lupţi ca să răzbeşti.

— O să răzbească. Am eu grijă de asta.

Când se lăsă seara, Jillian era epuizată. O turmă devastase un câmp de lucernă. Unul dintre oameni îşi rupsese braţul căzând de pe cal. Câteva vaci găsiseră o spărtură în grajd şi evadaseră. Îşi petrecuse toată după-amiaza căutându-le şi reparând stricăciunile. Jillian îşi umplu cele câteva clipe de libertate având grijă de micul ei protejat. Îl instalase într-o boxă pe un aşternut curat de paie, dându-i biberonul cu mâna ei. Îşi încheia ziua de muncă în grajd la lumina slabă a unei lămpi.

Aşezată pe paiele uscate mângâia botul noului născut.

— Aşa, acum ţi-e mult mai bine.

Scoase un oftat obosit dar apucă cu nădejde biberonul. Îl hrănise cu forţa în două reprize dar acum trebuia să ţină bine biberonul ca să nu-l înghită cu totul. „Face progrese” îşi spuse plină de speranţă. Viaţa este uneori aspră dar nu avem decât una.

Pufni în râs când viţelul se aşeză în fund, cu picioarele din faţă depărtate, ca să înghită mai bine laptele.

— Haide, ospătează-te! Nu peste mult timp ai să-ţi întâlneşti tovarăşii pe câmp şi ai să poţi ţopăi în voia inimii.

Când biberonul se goli îl trase înapoi, iar viţelul urmărindu-l nesăţios o linse pe faţă cu limba lui aspră.

— Nu te crede câine! exclamă ea.

— Încerci să faci din el un animal de companie?

Ridică brusc privirea şi îl descoperi pe Adam Murdock care o privea.

— Ce cauţi aici?

— Pui mereu aceleaşi întrebări.

Intră în boxă şi se ghemui alături de ea.

— Drăguţ viţel.

Apă de toaletă şi piele tăbăcită... De la prima boare, Jillian se puse in gardă. Nu vroia să se obişnuiască cu parfumul lui.

— Cred că ai greşit drumul. Te afli la ferma mea.

Cât timp o contemplase în tăcere? N-ar fi putut să spună. De altfel, nu pentru asta venise. Dar fusese fascinat de râsul ei cristalin, de reflexele părului ei în lumina slabă, de inefabila blândeţe din ochii ei atunci când mângâia animalul.

Totuşi, ochii femeii nu trădau acum nici o urmă de emoţie. Putea să citească în ei o provocare care trezea în el o reacţie uşor de cunoscut. Simţea fără să-şi dea osteneala că era vorba de dorinţă.

— Nu m-am rătăcit. Vroiam să-ţi vorbesc. Jillian simţea că nu trebuie să-şi piardă firea. I-ar fi dat un motiv de satisfacţie. Fără să dea înapoi îşi înălţă bărbia.

— Despre ce?

Îi studie chipul câteva clipe. Ce păcat că stătuse atât de mult la Billings.

— E vorba de Dalila.

O scânteie de interes luci în ochii ei dar încercă să-şi stăpânească vocea.

— De Dalila?

— Şi de Samson. Sunt un tip prea romantic ca să nu ţin seama de o asemenea coincidenţă!

— Romantic?

Izbucni în râs văzând-o atât de uimită.

— Eşti o fire extrem de neîncrezătoare, Jillian.

— Mai ales când e vorba de afaceri, Murdock.

„Să nu-ţi dai niciodată cărţile pe faţă în faţa adversarului” îi repetase deseori bunicul.

— S-ar putea să mă intereseze propunerea ta dar mai întâi trebuie să-ţi văd armăsarul mai îndeaproape.

— De acord. Atunci treci mâine pe la nouă.

Se simţea în al nouălea cer. Până acum nu fusese niciodată la Double M. Şi apoi, armăsarul era superb. Dar îşi aduse aminte încă o dată de îndemnurile bătrânului Clay la prudenţă.

— O să încerc să-mi fac puţin timp. Ştii, dimineaţa sunt întotdeauna foarte ocupată.

Tresări amuzată pentru că viţelul o împingea cu capul să-i aducă aminte de el.

— Te porţi deja ca un copil răsfăţat.

Adam întinse, mâna ca să-l mângâie pe creştet pe nou născut. Blândeţea gestului său o surprinse.

— Cum şi-a pierdut mama?

— La naştere.

Ea zâmbi văzând viţelul cum linge mâna lui Adam.

— Se pare că te-a adoptat. Nu e încă destul de copt la minte.

Adam ridică sprâncenele amuzat.

— Ba dimpotrivă, se pare că îi recunoaşte pe adevăraţii prieteni. Nimeni pe lume nu recunoaşte mai bine decât un animal.

— Trebuie să mă simt şi eu vizată?

— Sunt sigur că şi tu mă apreciezi în secret. Jillian îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Hotărât lucru, Murdock, ai tupeu.

Îşi cuprinse un genunchi cu mâinile şi se rezemă de perete. Se simţea bine şi nu voia să caute acum explicaţii - pentru plăcerea pe care o simţea în compania lui.

— Ştii, am un prenume, îi declară el şoptit.

Lampa lumina faţa lui Jillian şi făcea să-i sclipească ochii ca două diamante verzi. Din nou Adam se simţi cuprins de un val de dorinţă.

— Nu te-ai gândit niciodată să-mi spui pe nume?

— Nu chiar.

Era o minciună. În gând îl numea deja Adam. Dar de ce oare o preocupa atât de mult persoana lui?

— Bebeluşul a adormit, şopti ea zâmbind.

Se întinse cu voluptate. Oboseala apăsătoare pe care o simţise la venirea în grajd se transformase într-o toropeală plăcută.

— A fost o zi lungă, spuse el.

— Nu atât cât ar fi trebuit. Dacă aş putea să mai am încă zece ore pe săptămână poate aş reuşi să recuperez întârzierea.

— Nu crezi că vrei să faci prea multe?

— Sunt ambiţioasă, asta e tot.

Din nou, privirile lor se întâlniră.

— Nu sunt genul de om care se mulţumeşte cu ceea ce i se dă.

Mâinile lui Adam se încleştară în paiele aşternutului. Remarca îi fusese adresată lui. Făcu un efort ca să nu cedeze îndemnului de a-i replica. Chipul lui rămase neclintit.

— Fiecare face cum îl taie capul, spuse el cu jumătate de glas.

Lăsă fânul să-i alunece printre degete.

Ea ar fi vrut ca Adam să se apere, să-i explice atitudinea lui, să se justifice. Dar la urma urmei de ce se interesa atâta de el? Se ridică şi îşi scutură pantalonii.

— Trebuie să mă duc să mă ocup de socoteli.

El o imită fără grabă şi Jillian îşi dădu seama dintr-o dată că îi bara ieşirea.

— Nu mă inviţi la o ceaşcă de cafea?

— Nu, răspunse calmă.

Adam îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi o cercetă nonşalant.

— Eşti certat cu bunele maniere, Murdock?

— Puţin îmi pasă de ele.

— Foarte bine, să le lăsăm deoparte.

Înainte ca să poată schiţa cel mai mic gest, o apucă de umeri şi o trase spre el. Contactul cu trupul lui puternic îi produse un prim şoc.

— Murdock!

Un al doilea şoc îi străbătu tot trupul atunci când buzele lui Adam se aşezară pe ale ei.

Oh! Nu!... Dar de ce oare nu îl respingea? De ce avea acea senzaţie delicioasă de toropeala care îi anihila rezistenţa? De ce îşi dorea ca acest sărut să nu se sfârşească niciodată?

Cu un efort supraomenesc reuşi să se împotrivească, dar Adam îşi strânse îmbrăţişarea astfel încît nu mai putea să facă nici o mişcare. Zadarnicele încercări să se elibereze din strânsoare nu făceau altceva decât să-i sporească agitaţia, simţind cu sânii relieful pieptului lui voinic. Timp de cinci ani, de când se afla aici, ajunsese să-şi

stăpânească emoţiile. Nu trebuia să capituleze acum, să piardă tot ce câştigase cu atâtea eforturi. Şi totuşi... şi totuşi o inefabilă moliciune, pe care nu o cunoscuse până acum, îi copleşea toată fiinţa.

Adam se aşteptase la o reacţie violentă. Se purta aşa mai mult din provocare decât din dorinţă. Dar buzele femeii erau mai catifelate decât îşi închipuise, trupul mai mângâietor şi mai cald lipit de muşchii lui puternici. Ea continua să se zbată, să se răsucească în braţele lui şi fiecare zvâcnire a lui Jillian îl făcea să simtă pe sub piele un fior plăcut.

Deodată, braţele ei îi cuprinseră gâtul în timp ce gura ei răspunse în sfârşit sărutului, nu doar cu supunere ci cu înflăcărare, cu o ardoare neaşteptată. Pasiunea pe care şi-o ascunsese atât de bine până acum, izbucnea deodată ca un fulger orbitor. Adam se dădu puţin înapoi încercând să-şi păstreze controlul.

Jillian, cu răsuflarea precipitată, îşi cufundă privirea în a lui. Părul ei desfăcut se revărsa pe umeri ca o cascadă de aur roşu, ochii îi sclipeau în penumbră. Îşi scuturã capul încercând să-şi adune gândurile. Cum ea îşi regăsea încet-încet luciditatea, Adam îşi înăbuşi o înjurătură şi se năpusti din nou asupra buzelor ei.

De data asta, ea nu se împotrivi. Îi răspunse sărutului cu pasiune, savurându-i parfumul de piele tăbăcită şi apă de colonie, dulceaţa buzelor şi gustul viril al gurii lui. Îmbrăţişarea avea în ea ceva primitiv şi sălbatic. Dar Jillian nu-şi făcea griji de spoiala convenienţelor care se curăţă atât de uşor. Se lăsa purtată de febra simţurilor. De câtă vreme aştepta această clipă? S-o ia cineva în braţe şi s-o poarte într-un univers al emoţiilor pure, departe de grijile zilnice? Acum, sub apăsarea acestor buze, a acestui trup arzător, acum se simţea cu adevărat femeie. Ce se întâmpla cu Adam? Încerca să bată în retragere, dar mâinile îi rămâneau prizoniere în părul bogat al lui Jillian. Încerca să-şi vină în fire, să-şi pună ordine în idei, dar parfumul ei îmbătător îl ameţea. Lăsă să-i scape un geamăt scurt. Cum putuse să trăiască până acum fără să cunoască

delicata senzaţie pe care i-o provoca acest trup tânăr, aceste buze dulci? Îşi dădea seama de puterea pe care o avea Jillian asupra lui.

Se dădu înapoi încet pentru că mâinile pe care le ţinea pe umerii lui Jillian nu erau atât de hotărâte cum ar fi vrut.

Ea rămase o clipă nehotărâtă, dar îşi reveni curând. Cum putuse să se lase copleşită în felul ăsta? Totuşi într-o clipă privirea pătrunzătoare şi buzele lui senzuale îi dădură răspunsul. Îşi pierduse capul într-atât încât uitase cine era el. Preţ de câteva clipe nimic nu mai contase pentru ea în afară de minunata senzaţie de libertate, de acea căldură îmbătătoare. Şi ştia că ea ar fi profitat dacă i-ar fi dat ocazia. Totuşi cum ar fi putut să nege metamorfoza care se produsese în ea când...?

Îl îndepărtă încet şi-şi ridică bărbia.

— Murdock, dacă jocul tău s-a terminat, te-aş ruga să pleci.

„Jocul”! Cum putea să califice astfel ceea ce se petrecuse între ei? Încăperea se legăna în jurul lui ca şi cum ar fi fost beat. A doua zi ar fi plătit scump acest exces. Risca să plătească pentru greşeala pe care o făcuse. Şi totuşi nu regreta nimic. Dar trebuia să bată în retragere cât mai avea putere.

Indiferent, îşi ridică de jos pălăria care-i căzuse sub violenţa îmbrăţişării. O curăţă fără să se grăbească.

— Ai dreptate, Jillian. Dar, să rezişti unei femei ca tine înseamnă o faptă de vitejie şi o să fac tot posibilul ca să fiu în stare de aşa ceva.

— Aşa te sfătuiesc.

După ce zgomotul paşilor lui se stinse, Jillian mai zăbovi câteva minute în grajd. Când ieşi de acolo, afară era întuneric. În depărtare, un post de radio răspândea în aerul serii acordurile, nostalgice ale unei balade. Traversă curtea şi intră în casă.

Clădirea cu etaj fusese construită cu piatra adusă din împrejurimi, chiar pe locul vechii cabane din lemn de brad, în care bunicul lui Jillian văzuse lumina zilei, cabană care ar fi încăput întreagă în bucătăria noii locuinţe.

Jillian intră pe uşa principală care nu era niciodată închisă.

Căminul din sufragerie era destul de mare ca să încapă la frigare o vacă. Perdelele de dantelă de pe vremea bunicii înfrumuseţau şi astăzi ferestrele camerei. Lui Jillian i-ar fi plăcut să o cunoască pe misterioasa bunică de origine irlandeză, de la care moştenea părul roşu şi temperamentul exploziv.

Cât ar fi vrut să se confeseze unei femei! Nu simţise niciodată această nevoie până acum, preferând singurătatea în locul sporovăielilor inutile. Atunci, de ce i se părea deodată casa atât de goală?

Cu fruntea încruntată de griji, urcă scara să ajungă în baie. Nimic nu e mai bun decât un duş ca să-ţi pui ordine în gânduri. Era multă vreme de când ghimpele dorinţei nu o mai răscolise. Pentru că nu putea să nege: îl dorise pe Adam.

Jillian păstra amintirea crudei decepţii pe care o avusese acum cinci ani. Crezuse cu naivitate în declaraţiile de dragoste ale unui student în medicină, cu privirea deschisă şi cu purtare blândă. Dar el nu dădea acelaşi înţeles cuvântului ca ea şi a râs, probabil fără răutate, atunci când ea i-a vorbit despre viitor. Pentru el, dragostea se limita doar la plăcere şi orice legătură durabilă era exclusă. Nepăsarea lui o rănise adânc.

I-au trebuit câteva luni pentru ca să-şi dea seama de serviciul pe care i-l făcuse. Pentru că era gata să renunţe la personalitatea ei ca să se conformeze imaginii de soţie devotată pe care o întruchipa mama ei, stăpână a casei, parteneră credincioasă, gata să-şi sacrifice ambiţiile pentru cariera soţului, ei. El îi deschisese ochii asupra egoismului bărbaţilor. De atunci aflase că nu trebuia să aibă nici cea mai mică slăbiciune faţă de ei.

Doar Clay nu îi trădase încrederea. Dar el murise.

Jillian închise ochii şi îşi oferi faţa jetului de apă binefăcător. Adam Murdock, nu căuta un suflet de soră şi nici ea. Ceea ce se întâmplase în grajd trebuia pus pe

seama unei rătăciri trecătoare care nu trebuia să se mai întîmple niciodată.

CAPITOLUL TREI

Adam se întreba dacă ea avea să vină. Jeepul lui înainta hurducăindu-se pe un drum de catâri. În seara precedentă se alăturase unei echipe care-şi stabilise tabăra aproape de hotarul domeniului. Şi-ar fi prelungit bucuros şederea în mijlocul lor. Ambianţa tipic bărbătească a câmpului nu îi displăcea. Zile de muncă pline, câteva beri şi o partidă de poker seara ar fi fost de ajuns pentru el ca să se simtă fericit. Dar obligaţiile îl ţineau la fermă.

Adam nu respingea concepţiile tradiţionale ale tatălui său, mai ales dacă se puteau asocia cu tehnica modernă. Vitele erau prinse tot cu lasşoul, dar un fierăstrău mecanic putea să desţelenească într-o zi tot atât cât un topor într-o lună. Cât despre avion... Zâmbi gândindu-se ce luptă aprigă a trebuit să ducă ca să-l facă pe tatăl său să accepte această cheltuială socotită exorbitantă. În final trebuise să se mulţumească să-l plătească din banii lui şi să-l piloteze singur. Paul Murdock refuza să recunoască avantajele pe care i le aducea aparatul. Dar Adam nu căuta să-l facă să-i accepte metodele. El se mulţumea să le aplice.

Diferenţele, care acum cinci ani îi făceau adversari, se estompară cu timpul fără să dispară de tot. Ştia că trebuie să se bată pentru fiecare îmbunătăţire, pentru fiecare schimbare. Dar mai ştia că avea câştig de cauză. Tatăl său se încăpăţâna degeaba, dar prost nu era. Apoi, nu mai avea de trăit decât şase luni.

Adam alungă imediat gândul ăsta teribil. Nu putea să facă nimic, ca să prelungească termenul scadent pe care boala îl fixase bătrânului, şi sentimentul ăsta de neputinţă îl chinuia. Semăna prea mult cu bătrânul ca să se plece docil în faţa capriciilor destinului.

Din nou îi apăru imaginea lui Jillian. Ea întrupa atât de bine imaginea tinereţii, a vieţii, a speranţei.

Va veni oare? Înclina să creadă că da. Avea să-şi ţină cuvântul pentru a-i dovedi că nu-i e teamă de el. Îşi va ridica bărbia şi îi va arunca una din privirile ei. semeţe şi pline de mister.

Dorinţa pe care o simţea faţă de ea îi ardea pe dinăuntru. Şi când o sărutase, flacăra se transformase într-o vâlvătaie. Până acum, nici o femeie nu îl tulburase în aşa măsură. Atingerea buzelor ei dezlănţuise în el un val de simţăminte pe care nu le încercase până atunci. Ştia că nu se va mulţumi doar cu un sărut.

Jillian avea impulsivitatea, încăpăţânarea şi îndârjirea familiei Baron. Sau a clanului Murdock, adăugă pentru el însuşi zâmbind. Neînţelegerile dintre familiile lor se datorau fără îndoială asemănărilor dintre ei.

Să conduci o fermă nu era o sarcină uşoară pentru o femeie. Dar nu-şi făcea nici o grijă; Jillian avea să se descurce. Îl amuza perspectiva rivalităţii lor profesionale şi a divergenţei lor sentimentale din care vroia să iasă învingător.

Îşi pregătea maşina în faţa casei, fluierând. Mama lui coborî treptele terasei de la intrare şi se apropie.

Scundă şi slabă, Karen Murdock era de o frumuseţe surprinzătoare. Se mişca cu uşurinţa unui manechin. Cu douăzeci şi doi de ani mai tînără decât soţul ei, păstra în ciuda rigorilor iernii şi a soarelui arzător, un ten de o prospeţime vădită. Sora lui Adam îi semăna mult. Amândouă aveau un gen de frumuseţe clasică pe care timpul părea că nu se aşează.

Karen purta un pantalon de in alb şi o cămaşă de bumbac roz. Părul desfăcut cădea în valuri pe umeri. Puteai să ţi-o închipui la fel de bine călărind pe dealuri sau la o recepţie mondenă.

— Totul merge bine? întrebă ea.

— Da. Oamenii noştri au adus înapoi vitele care scăpaseră printr-o spărtură la hotarul de sud.

Adam o prinse de mână şi îi cercetă chipul.

— Pari obosită.

Ea îl strânse încet ca să-l liniştească şi să-l mângâie.

— Tatăl tău a dormit foarte prost. De ce nu ai venit să-l vezi ieri seară?

— Mă întreb cu ce l-ar fi putut ajuta prezenţa mea?

— Ştii bine că disputele voastre au rămas singura lui distracţie.

Remarca asta îl făcu pe Adam să zâmbească.

— O să mă duc puţin mai târziu să-i vorbesc de cele două hectare de mărăciniş pe care vreau să le defrişez împotriva voinţei lui.

Karen izbucni în râs.

— Prezenţa ta îi face bine. Nu face mutra asta surprinsă.

— Ultima dată când ne-am văzut m-a trimis la dracu.

— Foarte bine aşa! Eu una nu pot să rezist şi cedez capriciilor lui, în timp ce el are nevoie de cineva încăpăţînat care să-l oblige să lupte. În fond ştie că tu ai dreptate, că ai întotdeauna dreptate! Ştii bine că e mândru de tine.

— Nu-i nevoie să-mi explici caracterul lui, îl cunosc, replică el cu o uşoară amărăciune.

— Ţi se pare că îl cunoşti, rectifică ea lipindu-şi obrazul de al lui.

Când Jillian sosi la fermă, îl găsi pe Adam la braţul unei blonde drăguţe. Inima i se strânse văzând scena. Dar, în definitiv, atitudinea lui nu avea nimic surprinzător. Bărbaţii nu iau în seamă sentimentele. De ce ar face el excepţie de la regulă? Trase maşina alături de Jeep şi coborî.

Adam se întoarse spre ea şi, Jillian, cu toate că avea soarele în ochi, răspunse zâmbetului său cu o privire îngheţată.

— Bună, Jillian.

— Bună, Murdock, răspunse, ea sec.

Cum nu părea dispus să-şi părăsească fermecătoarea însoţitoare, Jillian se îndreptă spre el.

— Am venit să-ţi văd armăsarul.

— Manierele tale lasă foarte mult de dorit.

Zâmbetul lui descoperi două şiruri de dinţi strălucitori.

— Nu cred că v-aţi cunoscut.

— Într-adevăr.

Karen coborî scara amuzată de licărul răutăcios care strălucea în privirea fiului ei şi de fulgerele pe care le aruncau ochii tinerei femei.

— Trebuie să fii Jillian Baron. Eu sunt Karen Murdock, mama lui Adam.

Jillian rămase o clipă cu gura căscată.

— Mama... mama lui, bâlbâi ea admirând silueta plină de graţie a interlocutoarei.

— Uimirea ta mă flatează, domnişoară, declară ea râzând. Vă las cu treburile voastre. Dar după ce terminaţi vino să bem o cafea dacă ai timp. Nu am prea des ocazia să discut cu o femeie.

— Da... mulţumesc.

Preţ de câteva clipe, Jillian nu îşi reveni din surpriză.

— Trebuie să fie rare situaţiile care să te lase fără glas, spuse Adam pe un ton ironic.

— Aşa e. Mama ta e fermecătoare.

— Nu te aşteptai la aşa ceva?

— Ba da. În sfârşit, auzisem vorbindu-se că e foarte frumoasă dar...

Tânăra femeie scoase un oftat plin de ciudă. Când avea oare să înceteze să o mai privească cu zâmbetul ăsta ironic?

— Nu îi semeni deloc.

Adam o luă de umăr ca s-o invite să meargă în casă,

— Încerci să mă seduci şi acum, Jillian. Dar nu o să cedez în faţa complimentelor tale ieftine.

Ea trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească.

— Am altceva mai bun de făcut.

Se desprinse de braţul lui cu toate că atingerea îi producea o senzaţie plăcută de căldură.

— Miroşi a iasomie. Pentru mine te-ai parfumat?

În loc de răspuns, ea îl fulgeră din priviri. Dar fără să se descurajeze, Adam îi dădu uşor pe spate pălăria cu un bobârnac, se apropie de ea şi puse stăpânire pe buzele ei.

Jillian simţi că i se moaie picioarele. Sărutul o luase prin surprindere, dar de cum o lăsă îşi veni în fire.

— Cu ce drept...?

— Iartă-mă.

Ochii îi scânteiau plini de ironie dar ridică mâinile într-un gest de supunere.

— Mi-am pierdut capul ca de fiecare dată când văd lucind în ochii tăi sclipirea asta ucigaşă.

— Ia seama să nu trec eu la fapte! îi replică sec, apoi îi întoarse spatele şi plecă spre ţarcuri.

El o urmă.

— Ce mai face micul tău protejat?

— E minunat. După-amiază o să vină veterinarul să-l vadă, dar nu e vorba decât de o vizită de rutină.

— Să-i atribuim paternitatea noului tău taur?

Văzînd-o surprinsă, el pufni în râs.

— După cum vezi, veştile se răspândesc repede pe aici. În plus, întâmplarea face că şi eu aveam de gând să-l cumpăr. Mi l-ai suflat de sub nas.

— Ca să vezi!

Nu-şi putu ascunde plăcerea pe care i-o aducea această veste.

— Eram sigur că o să te bucuri când o să afli. — Nu e frumos din partea mea, recunoscu ea

când ajunse lîngă ţarc.

Se rezemă cu coatele pe gard şi îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Într-adevăr mila nu e punctul meu forte.

— Atunci cred că suntem făcuţi să ne înţelegem, îi răspunse el, întorcându-i zâmbetul.

Jillian îşi trase din nou pălăria pe ochi.

— Am venit să-ţi văd armăsarul, Murdock.

O cercetă câteva clipe fără să scoată o vorbă şi examenul acesta o puse la cazne. Dar ea nu lăsă să se vadă nimic din stânjeneala ei.

— Da, aşa e. Atunci, cu o agilitate de felină, Adam sări în ţarc.

Jillian îşi reproşa agresivitatea. Să aibă o oarecare neîncredere, să păstreze o anumită distanţă, fie. Dar asta nu-i dădea dreptul să se arate pe faţă atât de ostilă.

Atitudinea asta nu i se potrivea deloc. Încruntă sprâncenele şi îşi aşează bărbia în palme. Da, de când îl întâlnise pe Adam, uitase bunele maniere. Dar se binedispuse în faţa scenei pe care o ofereau omul şi armăsarul.

Aceeaşi putere, aceeaşi frumuseţe sălbatică o degaja fiecare dintre ei. Pe moment, armăsarul nu părea dispus să se lase încălecat. De fiecare dată când Adam încerca să se apropie, calul se depărta refugiindu-se în alt colţ al ţarcului.

— Diavol afurisit! se auziră bombăneli. Adam se îndreptă din nou spre cal, care se depărta

imediat cu paşi mărunţi.

Amuzată de spectacolul care i se oferea, Jillian încălecă gardul, îndemnându-l cu un ton zeflemitor:

— Haide cowboy, pune mâna pe lassou! Adam zîmbi ridicând din umeri ca şi când

abandona partida întorcând îmbufnat spatele armăsarului. Animalul veni îndată lângă el împingându-l cu botul.

— Ai venit să-mi ceri iertare, nu? murmură Adam mângâindu-i coama. Pentru că m-ai umilit în faţa unei femei.

Departe de a-l considera ridicol, Jillian admiră uşurinţa cu care încălecă armăsarul. Purtarea lui firească îi trezi simpatie.

Mângâie cu palma gâtul animalului pe care Adam îl mânase către ea. Părul lui scurt strălucea ca mătasea şi ochii lui mari şi negri sclipeau inteligenţi.

— Adam... Auzindu-şi numele mic, cel strigat ridică

sprâncenele uimit.

— Sînt dezolată.

Ochii ei se luminară de un licăr nou.

— Nu-i nimic, spuse el întinzându-i mâna pe care ea i-o strânse imediat.

— E un animal minunat! De câtă vreme îl ai?

— Dintotdeauna. S-a născut aici, la fermă. E rodul unirii unui cal sălbatic şi a unei iepe superbe. Tatăl lui era

conducătorul unei cete care număra mai bine de cincizeci de mustangi. Ah! Ce iuţeală avea când galopa în fruntea hergheliei. Mi-au trebuit cinci zile ca să-l prind şi era să mă coste chiar viaţa.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat cu el?

— I-am redat libertatea.

Cât de uşor i-ar fi fost să-l păstreze, să-l îmblânzească, să-i supună voinţa şi să-l facă armăsarul lui. Dar Jillian înţelese, când îşi întâlniră privirile, că el însuşi era prea stăpânit de simţul libertăţii ca să nu o respecte. Palma îi alunecă fără să vrea pe coama lui Samson şi se aşeză uşor pe mîna lui.

— Îţi mulţumesc, Adam.

— De bună seamă, personalitatea ta are nenumărate faţete. Sigur, multe sunt respingătoare, dar altele sunt de-a dreptul seducătoare!

— Cele din urmă sunt de departe mult mai rare.

— Ceea ce le face să fie cu atât mai preţioase. Erai adorabilă noaptea trecută aşezată în paie, cu viţelul în braţe.

Jillian nu avea încredere în vorbele frumoase. Şi totuşi nu reuşea să-şi stăpânească bătăile inimii.

— Nu sunt deloc adorabilă, se împotrivi ea încruntându-se. Nu vreau să fiu.

— Nu faci întotdeauna ce vrei.

— Nu începe din nou, Murdock! exclamă iritată. Calul speriat se depărtă cu un pas dar Adam nu îi

lăsă mâna.

— Să încep din nou?

— Ştii, deseori mă întreb de ce mă port cu tine în felul ăsta. Ei bine, pur şi simplu pentru că ăsta e singurul limbaj pe care cred că îl înţelegi. Dă-mi drumul!

Privirea lui Adam se înăspri.

— Nu.

O strânse şi mai tare de mână.

— Şi eu mă întreb de multe ori de ce mă chinuie dorinţa să-ţi trag o bătaie la fund. Cred că din aceleaşi motive!

— Puţin îmi pasă de ceea ce simţi.

Buzele lui Adam dădură la iveală două şiruri de dinţi ca în reclamele Colgate.

— Nu te cred. Nu te cred după cele întâmplate aseară. Recunosc că te-am sărutat împotriva voinţei tale. Şi totuşi mi-ai răspuns şi tu. Am avut toată ziua la îndemână să mă gândesc şi să trag concluziile.

Atinsă de adevărul din cuvintele sale la fel ca şi de zâmbetul lui insolent, Jillian îşi retrase mâna şi îi trase un pumn zdravăn în plex.

— Ei bine, asta e concluzia mea!

Îi întoarse spatele şi porni fără să-i mai privească chipul crispat de uimire şi durere. Dar nu ajunse departe. Adam se năpusti asupra ei. Imobilizată la pământ, se zbătea cu energia pe care i-o dădea disperarea, dar înţelese repede că orice împotrivire era zadarnică.

— Ai o limbă de viperă. Cauţi bătaia cu lumânarea şi acum ai găsit-o.

— Ar trebui unul mai zdravăn decât tine să mi-o tragă, Murdock.

Încercă să-şi elibereze picioarele ca să-l poată împinge, dar el se opuse aşezându-se pe ea cu toată greutatea.

— Mai vedem noi.

Se pregătea să-i răspundă când gura lui Adam o reduse la tăcere. Simţea pulsul tinerei femei accelerându-se sub mâinile lui, apoi răspunsul arzător al buzelor ei acoperi orice altă senzaţie.

Întregul univers se dezagrega ca să facă loc unui ocean de plăcere cu adâncimi nemăsurate. Ar fi putut să se lase o viaţă întreagă legănat de gustul ei suav, de parfumul îmbătător care îl pătrundea arzător şi deodată se temu că nu va mai ieşi niciodată la suprafaţă.

Atunci, se ridică pe coate şi o contemplă îndelung. Cu siguranţă sărutul îi tăiase răsuflarea mai mult decât cel mai violent pumn.

— Ar trebui să te bat, şopti el.

Cu toată poziţia incomodă, ea reuşi să-şi înalţe semeaţă bărbia.

— Aş fi preferat soarta asta, rosti plină de demnitate.

Nu era la prima minciună, dar asta era de departe cea mai gogonată. Nu numai că îi plăcuse sărutul dar murea de dorinţa să reînceapă.

— Eşti al naibii de greu, să ştii.

— Poziţia asta uşurează discuţia.

— Dar n-am de gând să vorbesc cu tine.

— Atunci o să ne înţelegem.

Dar, înainte ca el să-şi poată pune în aplicare ameninţarea care i se citea în priviri, între feţele lor apăru un bot.

— Lasă-ne singuri, Samson! Du-te la iepele tale, mormăi Adam împingându-l cu mâna.

— Are maniere mai rafinate ca tine.

N-avu timp să continue pentru că botul umed al armăsarului care îi atingea obrazul o făcu să pufnească în râs.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adam, lasă-mă să- mă ridic. E ridicol ce se întîmplă.

În loc s-o asculte, o privi adânc în ochii care acum scânteiau veseli. Părul ei lung revărsat pe pământ evoca flăcări alergând prin pustiu.

— A început să-mi placă. Hai, începe din nou!

— Ce?

— Zâmbeşte-mi.

Din nou ea izbucni în râs.

— Şi de ce aş face-o?

— Pentru că îmi place.

Jillian încercă să scoată un oftat istovit dar nu putu să se stăpânească să pufnească în râs.

— Dacă îţi spun că îmi pare rău că te-am lovit, mă eliberezi?

— Nu înainte să-mi explici ce ai să reproşezi purtării mele.

— Cel mai neînsemnat reproş este lipsa blândeţii. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie negreşit să mă întorc la fermă. Unii trebuie să muncească pentru a trăi, ştii?

— Purtarea mea e lipsită de blândeţe, murmură ca pentru sine. Şi altceva?

Cu vârful buzelor îi mângâie uşor obrazul, apoi gura.

— Nu, te rog!

Înţelese din tremurul glasului, din privirea ei că îşi atinsese ţinta.

— Iată-ţi călcâiul lui Ahile, şopti el înduioşat. În partida noastră am marcat punctul decisiv, Jillian.

Cu un deget îndemânatic, urmări conturul buzelor fremătătoare.

— Şi am de gând să profit de avantajul ăsta.

— În momentul ăsta, greutatea constituie singurul tău avantaj.

El zâmbi, dar atunci când vru să continue o umbră apăru între ei.

— Ce idee să te tăvăleşti aşa prin praf! Jillian ridică puţin capul şi descoperi un bătrân cu

trăsături aspre şi priviri pătrunzătoare. Cu toată paloarea şi aerul lui fragil, descoperi imediat asemănarea cu Adam. Îl observă în tăcere o clipă. Bărbatul ăsta bătrân, adus de spate, sprijinit în baston, putea fi oare Paul Murdock, cel atât de respectat şi atât de redutabil?

Adam îl întâmpină pe bătrân cu un zâmbet deschis.

— Îi dădeam o lecţie acestei tinere persoane. Paul Murdock chicoti şi se sprijini de gardul

ţarcului.

— Aşa te-am învăţat să te porţi cu femeile? Dacă ai ajuta-o să se ridice ai putea să mi-o prezinţi:

Adam se conformă bucuros. O apucă pe tânăra femeie de subraţ şi o ridică fără ceremonie. Ea îi aruncă o privire veninoasă înainte să se întoarcă spre bătrân. De ce trebuia oare ca prima întâlnire cu faimosul Paul Murdock să se desfăşoare în asemenea condiţii? Se simţea vinovată, ca o adolescentă surprinsă într-o căpiţă de fân cu iubitul ei. Îşi dădu părul pe spate şi înfruntă curajoasă privirea patriarhului.

Chipul acestuia rămânea impasibil.

— Deci tu eşti nepoata lui Clay Baron.

— Chiar ea.

— Semeni mult cu bunica ta. Îşi înălţă fruntea şi răspunse:

— Mi s-a spus de multe ori.

— Avea un temperament exploziv. Un zâmbet fugar îi lumină figura.

— Dacă vreun angajat nu-i arăta respectul cuvenit, îl făcea să vadă stele verzi.

Adam îşi frecă stomacul făcând o grimasă.

— La capitolul ăsta Jillian nu are motiv să o invidieze. Are o lovitură de dreapta grozavă.

Tânăra femeie îşi adună pălăria de pe jos şi o şterse de praf atentă.

— Te sfătuiesc să-ţi mai antrenezi abdomenul Murdock, îl ameninţă aranjându-şi pălăria. Pot să lovesc mult mai tare.

— Ar trebui să-l pedepseşti mai des, o sfătui Paul Murdokc râzând. Cum te cheamă, fetiţo?

După o ezitare de o clipă, ea răspunse:

— Jillian.

— Ei bine, Jillian, eşti foarte drăguţă. Şi se pare să eşti o fată binecrescută. Soţia mea ar fi încântată, să-i ţii puţin companie.

Jillian îl fixă un moment fără să scoată o vorbă. Iată-l deci pe primitivul Murdock, duşmanul de moarte al bunicului, invitând-o la el.

— Mulţumesc.

— Vino să bem o cafea. Cât despre tine, continuă întorcându-se spre fiul lui, am să-ţi spun două vorbe.

Tânăra femeie simţea o tensiune care tulbura atmosfera. Dar bătrânul se îndrepta deja spre casă.

— Ei, ce mai aştepţi?

Îl ajunse la baza scărilor de la intrare. Paul Murdock le urcă cu greutate, una cate una. Văzându-l cum se chinuie, Jillian întinse mâna să-l ajute. Adam îi prinse mîna şi aşteptă ca bătrânul să ajungă la uşă; abia după aceea îi dădu drumul.

— Karen, strigă el gâfâind, ai musafiri. Apoi o lăsă pe Jillian să intre.

Locuinţa familiei Murdock era mai mare decât casa mare de la Utopia, dar avea acelaşi farmec rustic care o sedusese pe Jillian încă de la prima ei şedere la fermă. Şi totuşi, decorul acesta avea ceva care umbrea Utopia; se simţea o mână de femeie.

În vaze de porţelan, tronau buchete mari de flori de câmp. Draperii în culori pastel încadrau ferestrele. Perne multicolore împodobeau fotoliile şi canapelele.

Cu toate că bătrânul Clay păstrase perdelele de dantelă de pe vremea soţiei, Utopia se transformase de-a lungul anilor într-o locuinţă cazonă. Jillian avu

o adevărată revelaţie intrând în această casă, în care amprenta lui Karen era omniprezentă.

O imensă tapiserie indiană acoperea în întregime un perete al salonului şi urne de bronz împodobite cu flori uscate încadrau căminul. Interiorul primitor reflecta gustul proprietăţii, în acelaşi timp simplu şi rafinat.

— Nu-i oferi un loc lui Jillian? întrebă Karen. Tocmai intrase în cameră împingând un cărucior

pe care se afla serviciul de cafea.

— Las grija asta în seama cavalerului, declară Paul Murdock înfundându-se într-un fotoliu pe braţul căruia îşi aşează bastonul.

Jillian vru să protesteze, dar Adam o obligă să se aşeze lângă el pe canapea. Strânse din dinţi şi se întoarse către gazdă.

— Casa dumneavoastră este minunată, doamnă Murdock.

Karen nu-şi ascunse satisfacţia.

— Mulţumesc. Mi se pare că te-am văzut anul trecut la rodeo, continuă femeia întinzându-i o ceaşcă de cafea aburindă. Vrei să participi din nou anul ăsta? -

— Da. Cu toate că asta nu o să fie pe placul multora. Unii dintre bărbaţi simt o aversiune să se întreacă cu o femeie.

— Dacă te referi la mine te înşeli, replică Adam. Şi ca să ţi-o dovedesc, îţi promit să mă înscriu.

— Cred că îţi lipseşte antrenamentul după ce ţi-ai petrecut cinci ani într-un birou.

După ce rosti aceste cuvinte, Jillian simţi din nou instalându-se tensiunea între tată şi fiu.

— Bănuiesc că asemenea lucruri le ai în sânge, interveni Karen liniştită. Te-ai adaptat foarte bine vieţii la fermă dar cred că ţi-ai petrecut copilăria în est, nu?

— La Chicago, recunoscu ea. Totuşi, acolo nu m-am simţit niciodată ca acasă. Microbul fermierului a sărit peste o generaţie.

— Ai un frate, nu-i aşa?

— Da. E medic ca tata şi profesează tot la Chicago.

— Îmi aduc aminte de el, îşi aminti Murdock clătinând din cap. Era un băiat drăguţ, foarte serios şi liniştit.

Jillian nu-şi putu stăpâni zâmbetul în faţa unei descrieri atât de precise.

— Ce memorie!

— Nu e de mirare ca Baron a preferat să-ţi lase ţie moştenire ferma. Cu Jim Haley la conducere, nu trebuie să-ţi faci probleme.

Obrajii tinerei femei se împurpurară. — Jim este cel mai bun ajutor pe care poţi să-l găseşti pe aici, dar nu el conduce Utopia.

Murdock se încruntă nedumerit.

— Să conduci o fermă, asta nu e treabă de femeie.

— E totuşi ferma mea.

— Un cowboy cu fustă nu aduce decât probleme.

— Nu port fustă atunci când încalec. Bătrânul aşează ceaşca pe masă şi se aplecă spre ea.

— Nu prea îl aveam la inimă pe bunicul tău dar mi-ar părea rău să văd munca lui de o viaţă cum se face praf şi pulbere odată ajunsă pe mâna unei femeiuşti.

— Paul! sări Karen.

Jillian nu îl lăsă să continue.

— Clay nu era aşa de îngust în gândire ca dumneata. Dacă vedea că cineva este capabil să ducă o sarcină la bun sfârşit, i-o încredinţa fără să ţină seama de sex. Eu conduc ferma şi am intenţia să fac în aşa fel încât Utopia să devină

prima fermă din regiune. Treburile mă aşteaptă, adăugă ridicându-se. Mulţumesc pentru cafea, doamnă Murdock.

Se întoarse spre Adam care nu se mişcase de pe canapea.

— Nu am rezolvat încă problema noastră.

— Despre ce e vorba? interveni curios Paul Murdock.

Îşi punctă întrebarea bătând nerăbdător cu bastonul în podea.

— De împerecherea lui Samson cu o iapă a lui Jillian, răspunse Adam degajat.

Bătrânul se congestionă.

— Un Murdock nu negociază cu un Baron!

Adam se întinse cu nonşalanţă.

— Tratez afaceri cu cine consider eu că e bine.

Jillian părăsi camera fără să mai asculte continuarea discuţiei. Adam ajunse la maşină odată cu ea.

— Spune-mi un preţ, îi spuse ea printre dinţi.

El se sprijini cu coatele de maşină. Nu lăsa să se vadă nimic din furia care îl stăpânea.

— De obicei numai eu reuşesc să-l fac pe tata să-şi iasă din fire.

— Tatăl tău are nişte vederi foarte înguste. Se mărgineşte numai la interesele lui mărunte.

— Tata se pricepe mai bine la vaci decât la femei.

Jillian pufni prelung ca să nu izbucnească în râs.

— Tot nu mi-ai spus preţul.

— Vino să cinăm diseară şi o să stăm de vorbă despre asta.

— Nu am timp de pierdut cu recepţii mondene.

— Cine vorbeşte de aşa ceva? Te convoc la o întâlnire de afaceri.

Examină casa încruntată. Perspectiva unei seri întregi petrecută în casa Murdock nu o încânta deloc. Se temea că în cele din urmă se va pierde cu firea.

— Ascultă, Adam, mi-ar face plăcere să o împerechez pe Dalila cu Samson, dacă o să accept condiţiile tale. Relaţiile cu tine şi cu familia ta se opresc aici.

— De ce?

— Familiile noastre stau gata să se încaiere de mai bine de un secol.

— Şi tu îl acuzi pe tata de sectarism? remarcă el cu un ton zeflemitor.

Femeia trase adânc aer în piept şi scoase un lung oftat încercând să-şi facă ordine în gânduri. Murdock era un om în vârstă care părea foarte bolnav. În plus, semăna cu bunicul ei, la fel de încăpăţânat, la fel de iritabil, dar poate la fel de sensibil şi bun la suflet ca el. Să fie atât de egoistă şi să nu încerce să-l înţeleagă?

— De acord. Accept invitaţia: Dar nu îmi asum nici o răspundere dacă seara se termină prost.

— O să am eu grijă să înlătur orice risc de ceartă. Trec să te iau la şapte.

— Nu e nevoie. Cunosc drumul, răspunse Jillian instalându-se la volan.

Adam o apucă de braţ.

— Trec să te iau pe la şapte, repetă apăsat, pe un ton fără replică.

— Fă cum vrei.

Ea nu avu timp să se eschiveze sărutului.

— Aşa o să fac, decise Adam. Apoi, încet, se îndreptă spre casă.

CAPITOLUL PATRU

Drumul care lega Double M de Utopia nu era suficient de lung ca să-i dea răgazul lui Jillian să-şi liniştească frământările. Paul Murdock şi atitudinea lui Adam o aduseseră într-o stare de furie nebună. Încerca să se convingă că numai perspectiva unui contract o făcuse să accepte invitaţia la cină.

Într-un nor de praf, maşina se angajă pe drumul de ţară care ducea la fermă. La ora aceea împrejurimile ranchului erau pustii. Cei mai mulţi dintre angajaţi îşi vedeau de treabă în toate colţurile fermei. Nici prezenţa oamenilor în preajmă nu ar fi impiedicat-o să trântească nervoasă portiera maşinii. Nu era genul de om care să-şi înfrângă pornirile ca să păstreze aparenţele.

Un morman de facturi o aştepta în birou dar hotărî să amâne corvoada asta pentru mai târziu. Trebuia să facă ceva ca să-şi cheltuiască surplusul de energie înainte să se apuce de socoteli şi bilanţuri.

Se întoarse pe călcâie şi porni spre grajdul în care boxele aşteptau să fie curăţate.

— Te-a supărat cineva?

Când se întoarse spre Joe Carlson, care venea spre ea, ochii ei aruncau scântei.

— Da. Murdock!

— Bănuiam eu. Nu v-aţi înţeles asupra preţului, până la urmă?

— Nici măcar n-am discutat despre asta. Diseară trebuie să mă duc din nou acolo, adăugă încleştându-şi fălcile.

— Aha! se mulţumi el să răspundă.

Asta abătu asupra lui o privire duşmănoasă.

— Dacă n-ar fi avut un armăsar atât de frumos i-aş fi dat dracului, şi pe fiu şi pe tată.

De data asta Joe nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Văd că ai făcut cunoştinţă cu Paul Murdock.

— Da, mi-a spus părerea lui despre femeile cowboy.

— Chiar aşa?

Tânăra femeie nu putu să reziste ironiei lui Joe şi îi întoarse imediat zâmbetul.

— Chiar aşa!

Apoi oftă aducându-şi aminte cu câtă greutate urcase bătrânul cele câteva trepte.

— Ei, şi! N-ar trebui să mă înfurii. La drept vorbind Paul Murdock e bătrân şi...

Nu-şi termină fraza. Nu îi plăcea să aducă vorba despre boala bătrânului. Se mulţumi să ridice din umeri spunând în concluzie:

— Cel puţin, Clay nu făcea diferenţe între bărbaţi şi femei dacă ştiau să călărească şi erau în stare să prindă o vacă cu lassoul.

Joe înţelese că îi ascundea ceva. O cunoştea prea bine ca să încerce să o descoase.

— Dacă ai timp, nu vrei să arunci o privire în ţarcul taurului?

— Ce spui?

Absorbită de gândurile care o chinuiau nici nu îl auzise.

— Taurul.

— A, da.

Îşi înfundă mâinile în buzunare şi îl urmă.

— Ce mai face micul nostru orfan?

Întrebarea lui Joe o făcu să surâdă.

— Foarte bine. Ce a fost greu a trecut.

Ştia foarte bine că o crescătoare de animale trebuie să se ferească să se ataşeze de un animal, dar era deja prea târziu.

— Aş putea să jur că de ieri a mai crescut.

— Şi iată-l pe fericitul tată, declară Joe când ajunseră la turcul în care se găsea animalul.

Taurul îi întâmpină suflând pe nări ameninţător. Totul în el degaja impresia de forţă: gâtul puternic, ţinuta impresionantă, coarnele mari curbate care îi străjuiau fruntea teşită. Jillian îşi dădu seama că doar peste un an viţelul pe care îl hrănea acum cu biberonul va avea

aspectul fioros al tatălui său. Taurul suflă din nou şi bătu pământul cu copita ca şi când vroia să-i ţină la distanţă pe nepoftiţi.

— Ce caracter puternic! exclamă Joe.

— Nu îi cer altceva decât să-mi dea viţei.

— Cât despre asta nu ai ce să-i reproşezi. Până azi s-au născut treizeci de viţei şi alte câteva vaci vor naşte până la sfârşitul săptămânii. Cred că nu ţi-ai irosit banii cumpărându-l.

Jillian se aşează cu coatele pe balustradă.

— Am aflat azi că şi Adam Murdock îl avea în vedere pe seducătorul nostru... Nu pot să nu mă bucur că i l-am suflat de sub nas. Până acum nu m-au interesat medaliile, dar de data asta ara de gând să particip la târgul din iulie şi să câştig titlul.

— Revanşă personală?

— În parte. Ceea ce mă interesează în primul rând este să iau un preţ bun pe vite dacă vreau să-mi echilibrez bugetul şi cred că distincţia asta o să mă ajute mult. Dar totul la timpul lui. Acum trebuie să mă ocup de corvezile administrative.

Pe la ora cinci, Jillian îşi adusese socotelile la zi. Cheltuielile crescuseră sensibil anul trecut şi miza pe vânzările la licitaţie de la Miles City ca să se refacă financiar. Bineînţeles, ar fi putut să evite cheltuielile suplimentare dar spera ca riscurile să se dovedească rodnice. Avionul va fi operaţional până la sfârşitul săptămânii, iar cumpărarea taurului îşi arăta roadele.

Se lăsă pe spătarul vechiului fotoliu de piele al bunicului şi începu să contemple tavanul. Dacă şi-ar face timp, ar învăţa să piloteze. Se gândea la îndatoririle ei în activitatea fermei sub toate aspectele. În caz de nevoie era în stare să însemneze o vită, să conducă o combină sau un buldozer.

Socotelile, ţinerea registrelor, întocmirea actelor, erau treburile care îi displăceau cel mai mult. Patru ore petrecute la un birou, aplecată deasupra hârţoagelor, o

epuizaseră mai mult decât o zi întreagă petrecută pe câmp. De asta spera să angajeze un contabil cât de curând.

Dar, pentru moment, mi putea să-şi permită luxul ăsta. Dacă ar fi putut, ar fi angajat mai degrabă încă un cowboy. Anul viitor poate... Îşi reveni din reverie şi îşi aşeză, picioarele pe marginea biroului.

Nu trebuia să lase prea multe pentru anul viitor. Până atunci se puteau întâmpla atâtea. Nu puteai fi sigur că eşti la adăpost de secetă, inundaţii, sau alte catastrofe naturale. Dacă preţul furajului continua să crească, era nevoită să vândă o parte din şeptel. Mai trebuia să se îngrijească de reparaţia Jeepului, de plata veterinarului, de plata pentru mâncarea angajaţilor. De îndată ce avionul va fi în stare de funcţionare, factura benzinei se va dubla. Da, trebuia să facă rost de bani de cheltuială la Miles City şi un premiu nu i-ar fi stricat pentru asta.

Până atunci se gândea la viţeii fătaţi în primăvară. Se gândea şi la Adam Murdock. Un zâmbet abia schiţat îi lumină faţa. Ce înfumurat! Şi cu toate astea îi păstra o anumită stimă. Păcat că nu puteau să stea de vorbă despre creşterea vitelor ca doi buni vecini.

De când îi murise bunicul, Jillian nu găsise pe nimeni căruia să i se destăinuiască şi suferea din cauza acestei izolări. Relaţiile cu angajaţii erau într-adevăr excelente, dar putea oare să vorbească despre afacerile fermei cu un om care va lucra poate anul viitor pentru o fermă concurentă?

Cât despre Jim... Avea pentru el o mare simpatie şi ştia că era un sentiment reciproc. Avea însă prea multe idei preconcepute ca să fie de acord cu ambiţiile ei.

Când trăia la Chicago, Jillian nu visa altceva decât singurătatea; acum ar fi dat oricât pentru un ceas de conversaţie.

Se ridică clătinând din cap. Ce se întâmpla cu ea? Dacă avea de gând să vorbească cu cineva era de ajuns să se ducă la grajd sau la staul, unde ar fi găsit pe puţin o duzină de interlocutori. Oricare ar fi fost motivele acestei melancolii subite, era ferm hotărâtă să se lecuiască cât mai

curând. Urcă în camera ei. De afară se auziră cele trei note ale triunghiului de metal ce răsunau într-un ritm din ce în ce mai rapid până ajunseră să formeze un sunet continuu. Era chemarea la cină. Era timpul să se pregătească să meargă la Double M.

Dar în definitiv, de ce să se schimbe? Era destul de supărată pe Adam şi tatăl lui şi voia să le facă un afront prezentându-se în ţinută de lucru. Totuşi, din stimă pentru Karen Murdock, renunţă la gândul ăsta şi începu să-şi treacă în revistă garderoba.

Cochetăria nu era grija ei de căpătâi. Toaletele ocupau doar o parte restrânsă a dulapului. Nu le îmbrăca decât atunci când se ducea la petrecerile pe care le dădeau ocazional ceilalţi crescători, sau la întâlnirile de afaceri.

Jillian alese o fustă albă de in, o cămaşă de mătase şi încălţă nişte pantofi de lac cu toc jos. Un machiaj discret îi completă ţinuta. Şovăi în alegerea bijuteriilor, dar alese în cele din urmă o pereche de cercei rotunzi de aur. Departe de părerea mamei, care i-ar fi recomandat o coafură elaborată, preferă să-şi lase părul să se reverse în voie pe umeri. Când auzi zgomotul motorului, se stăpâni să se repeadă la fereastră şi nu se grăbi să coboare.

Adam nu purta pălărie. Totuşi păstra aspectul în acelaşi timp sălbatic dar şi nobil al oamenilor marilor întinderi. Personalitatea lui se distingea faţă de ceilalţi.

Studiindu-l, se întreba cum putuse duce o viaţă de birou la Billings. Pantalonii şi pulovărul negru îi accentuau aerul posomorât, care se însenină de cum o văzu apărând în pragul uşii.

— Eşti foarte punctual.

— Şi tu la fel.

Preţ de câteva clipe Adam îşi lăsă privirea să cerceteze în voie silueta tinerei femei. Aprecia simplitatea toaletei care îi punea în valoare subţirimea taliei şi rotunjimea coapselor. Mătasea bluzei evidenţia tenul delicat şi părul roşcat care se revărsa în valuri.

— Eşti adorabilă, îţi place, nu-ţi place, trebuie să ţi-o spun, adăugă el, luând-o de mână.

Apoi, fără să o piardă din ochi, duse la buze mâna ei.

Era de-a dreptul zăpăcită de gestul lui şi nu mai avea putere nici să protesteze. Se mulţumea să-l privească cu gura căscată, între dorinţa de a-i trage o palmă şi aceea de a-i mângâia cu vârfurile degetelor conturul buzelor. Când el îi zâmbi, îşi recăpătă glasul.

— Te previn că dacă nu încetezi imediat cu jocul ăsta o să te trezeşti cu un pumn în nas.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Te cred pe cuvânt.

Jillian înţelese din bătăile nestăpânite ale inimii că trebuia să se ţină tare.

— Te rog să nu începi din nou, dacă nu vrei să mă supăr.

Încercă să-şi elibereze mâna, dar el o ţinea strâns.

— Ce ar fi viaţa fără plăcerea riscului?

Îi mai sărută o dată mâna înainte de a-i da drumul.

— Ce faci? Te-ai hotărât să mă laşi să mor de foame, Murdock? protestă ea într-un efort de a redeveni stăpână pe sine.

Fără să aştepte răspunsul, trecu prin faţa lui şi luă loc în superbul Maserati.

— Frumoasă jucărie!

Îi plăceau prea mult liniile avântate şi viteza ca să nu aprecieze o maşină sport.

— Sunt încântat că îţi place, declară el acţionând contactul. M-am gândit că un Jeep nu ar fi cel mai potrivit pentru o asemenea împrejurare.

— Vreau să-ţi aduc aminte că întâlnirea noastră are un caracter strict profesional.

Se întoarse spre el să-i vadă îndemânarea la volan. Stăpânea maşina la fel de bine cum stăpânea calul. Şi cu femeile trebuie să dea dovadă de aceeaşi siguranţă, îşi spuse în sinea ei. Un zâmbet abia schiţat îi apăru în colţul gurii. Se hotărî să încerce să-l descoase.

— Ce părere are tatăl tău despre vizita mea? întrebă ea cu nonşalanţă.

Razele piezişe ale soarelui care apunea presărau pe câmpie paiete de aur.

— Ce părere ar trebui să aibă?

— Cât timp eram doar nepoata lui Clay Baron mă găsea încântătoare. Dar imediat ce a aflat că eu conduc ferma şi-a schimbat cu totul atitudinea. Faci pact cu duşmanul, nu?

— Aş putea să-ţi întorc complimentul, replică întâlnindu-i privirea maliţioasă.

— Să zicem să e vorba de o viclenie. Adam...

Şovăi o clipă înainte să abordeze un subiect pe care îl bănuia dureros.

— Tatăl tău e foarte bolnav, nu-i aşa? Expresia lui Adam se înăspri puţin, şi Jillian avu deodată impresia că el se închidea în sine.

— Da.

— Îmi pare foarte rău.

Îşi întoarse privirile spre fereastră, şi începu să contemple gânditoare peisajul.

— Trebuie să-i fie foarte greu.

— Nu mai are mult de trăit,

— Adevărat?

— Medicii i-au spus acum cinci ani că mai are de trăit un an sau doi. Până acum a reuşit să le arate că sunt nişte mincinoşi.

Degetele lui se albiră strângând volanul pentru câteva momente, apoi se relaxară din nou.

— Poate o mai duce până la iarnă...

Adam vorbise cu un glas atât de neutru, încât se întrebă dacă nu cumva tulburarea lui era o închipuire a ei.

— Nu am auzit nici un zvon despre asta.

— Nu, şi nici nu vreau să se audă.

— Dar atunci, de ce mi-ai spus secretul ăsta?

— Pentru că am încredere în tine.

Jillian îl observă fără să scoată o vorbă. Nici un compliment şoptit cu tandreţe nu i-ar fi putut face o plăcere mai mare decât această declaraţie neaşteptată.

— O compătimesc pe mama ta.

— E mult mai tare decât pare.

— Îmi pare bine să aud asta. Altfel cum ar putea să suporte un asemenea soţ... şi un asemenea fiu?

Trecură hotarul însemnat cu firma Double M. Aerul serii era călduţ şi lumina slabă conferea decorului un aspect ireal.

— Îmi place ceasul ăsta al zilei, murmură ea ca pentru sine. Munca s-a terminat, dar nu e vremea să te gândeşti la ziua care va veni.

— Nu te-ai gândit niciodată că o să te surmenezi?

— Nu.

— Eram convins.

— Cred că nu ai de gând să te bagi în treburile mele.

— Nici vorbă.

El se informase totuşi cu discreţie. Părerea generală era că Jillian Baron nu se menaja deloc.

— Cum îţi petreci timpul liber?

Reacţia de uimire îl făcu să înţeleagă mai mult decât din cuvinte.

— Nu pot spune că îmi rămâne prea mult timp pentru distracţie. Dar când am ocazia, îmi place să citesc o carte sau să văd un film la televizor.

— Nişte îndeletniciri solitare.

— Nu eu am ales traiul ăsta singuratic? întrebă ea retoric. Dar se întrerupse imediat, intrigată de căsuţa albă în faţa căreia Adam oprise maşina.

— Unde ne aflăm?

— Cum unde? La mine, răspunse Adam detaşat dându-se jos din maşină.

Jillian privi casa ridicând sprâncenele. Firesc, se gândise că el stătea în locuinţa luxoasă a familiei şi bănuise că cina se va desfăşura acolo. Când îi deschise portiera, se întoarse spre el şi îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Ţi-am promis o întâlnire de afaceri şi mă voi ţine de cuvânt.

— Dar credeam că o să aibă loc acolo, şi preciză arătând cu degetul în direcţia ranchului.

Adam urmări direcţia gestului, apoi o privi maliţios.

— Trebuie să fie vorba de o neînţelegere.

— Ai avut grijă să nu aflu.

— Am vrut să te încurajez. Părinţii mei nu au nici un amestec în afacerea de care ne ocupăm. Dar poate ţi-e frică de o discuţie între patru ochi.

— Te supraestimezi, Murdock.

Adam înţelese din expresia ei hotărâtă că nu ar fi dat înapoi, orice s-ar fi întâmplat. Nu putea să reziste tentaţiei de a profita de situaţie.

— Poate da, poate nu. În orice caz, nimic nu ne opreşte să ne refugiem lângă părinţii mei pentru mai multă siguranţă.

Jillian îşi simţea inima bătând nebuneşte. Dar să accepte această ultimă soluţie ar fi însemnat o dovadă de slăbiciune.

— Nu mi-e frică de tine, spuse ea pe un ton neutru şi se îndreptă spre casă.

„Şi încă cum!” se gândea Adam. Dar această certitudine îi întărea admiraţia pentru tânăra femeie.

Cu toată teama, părea hotărâtă să-i ţină piept. Seara se anunţă pasionantă, îşi spuse el închizând uşa.

Lui Adam nu i se putea reproşa lipsa de gust. Poate nimic altceva nu te poate lămuri despre personalitatea unui om, mai mult decât interiorul locuinţei lui. În orice caz, moştenise de la mama lui simţul artistic. Simplitatea decorului era pusă în valoare de o tapiserie în culori vii care îmbrăca un perete. Cele câteva piese care mobilau încăperea vădeau o preferinţă pentru liniile sobre şi elegante.

Locuinţa nu era prea mare. Totuşi nu era înghesuită. Intrigată, se apropie de o vitrină în care era expusă o colecţie de figurine.

Îi reţinu atenţia o reproducere în miniatură a unui mustang în galop. De ce oare aveau gusturi comune? Îşi aminti imediat de ceea ce-şi propusese cu puţin înainte. Trebuia să se menţină cu price preţ pe o poziţie defensivă.

— Ai o locuinţă minunată. Cu toate că este puţin cam goală pentru cineva cu o asemenea situaţie materială.

— Iau remarca ta drept un compliment. Cum îţi place friptura?

— În sânge.

— Vino să-mi ţii companie până o pregătesc. Îi oferi braţul şi o conduse în bucătărie.

— Am onoarea să mănânc o friptură „à la Murdock", pregătită şi servită de un Murdock. Cred că ar trebui să mă simt flatată.

— Hai să încheiem un armistiţiu.

— De ce nu, răspunse ea cu prudenţă. Apoi adăugă cu un zâmbet: Te previn că dacă o prăjeşti prea tare o să consider asta un incident diplomatic. N-am mâncat de azi-dimineaţă.

— De ce?

Văzându-i expresia dezaprobatoare, Jillian nu se putu stăpâni să nu pufnească în râs.

— Mi-am petrecut toată ziua printre hârtii şi registre şi activitatea de genul ăsta îmi deschide un apetit grozav. În orice caz, un sincer bravo pentru bunul gust în aranjament, spuse ea parcurgând cu privirea bucătăria care strălucea de curăţenie.

— Viaţa aspră din tabără te învaţă cu disciplina.

— Cum aşa, ai stat împreună cu oamenii atunci când...?

Se opri dându-şi seama că e pe cale să comită o nouă indiscreţie.

— Mă înţeleg mult mai bine cu tata atunci când nu stăm împreună. După cum ai putut să observi, nu prea suntem întrutotul de acord.

— Am auzit vorbindu-se că aţi avut o dispută înainte de plecarea ta la Billings.

— Şi te întrebi de ce „am cedat", ca să zic aşa, în loc să-l trimit la dracu' şi să-mi fac ferma mea.

— Recunosc că mi-a trecut prin cap întrebarea asta. Dar nu eşti obligat să răspunzi.

O servi cu un Martini înainte de a-i răspunde.

— Nu, nimeni nu mă obligă.

Jiliian îşi bău aperitivul pe îndelete, în timp ce el prăjea fripturile cu economia de mişcări care îl caracteriza. În urmă cu cinci ani îl socoteau pe bătrânul Murdock condamnat. Tocmai în vremea când Adam plecase la

Billings. Aşteptase oare să se elibereze locul? Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Cu toate că nu avea o dragoste nemărginită faţă de bătrân, nu era un tip atât de calculat, atât de cinic, încât să-i aştepte dispariţia.

Adam o privi peste umăr. Bănuia drumul pe care o luaseră gândurile ei şi înţelese că balanţa se înclinase în favoarea lui. Încerca să se convingă că nu îl interesează părerile ei, dar nu reuşea. Atunci de ce ţinea atât de mult să-i facă o impresie bună? Simţi deodată un nod în gât.

— Da, asta e, spuse el.

Lăsă friptura, se apropie de ea şi îi prinse obrajii în mâini vrând s-o sărute. Credea că gestul o să rupă vraja, dar simţindu-i buzele atât de fierbinţi, atât de dulci, neliniştea care îl frământa ameninţa să-l subjuge.

Jillian se încordă şi încercă să-l respingă. Adam îşi dădu seama că de data asta nu mai era vorba de un act de bravadă. Vroia pur şi simplu să se simtă legănat de beţia inefabilă pe care i-o dădea sărutul.

— Nu, Jillian, te rog.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Nu mă respinge de data asta.

Ceva în intonaţia lui Adam, patima din vocea lui o făcu să se supună aproape împotriva voinţei ei. Atunci, se abandonă delicioasei senzaţii care îi invadase trupul. Îşi lăsă capul pe spate, îi înconjură gâtul cu braţele şi îi întoarse sărutul cu pasiune.

Adam nu ştia că e capabil de tandreţe. Niciodată vreo femeie nu îi inspirase acest sentiment. Niciodată nu simţise dorinţa ca dragostea să-i fie împărtăşită. Şi această constatare trezea în el o dulce euforie.

Se îndepărtă puţin de ea, o privi în ochi ca şi cum ar fi încercat să-i pătrundă misterul sufletului, temându-se de răspunsul care ieşea treptat la lumină în mintea lui.

Jillian se dădu un pas înapoi şi se rezemă de masă. Încerca să cântărească puterea pe care Adam o exercita asupra ei şi era conştientă de propria ei slăbiciune, sentiment pe care îl ura mai mult ca orice.

— Ara venit să vorbim despre afaceri.

— Ai dreptate, murmură el, înainte de a se întoarce la grătar. Bea-ţi aperitivul.

Se supuse doar pentru că avea nevoie de un răgaz să se liniştească.

— O să aranjez eu masa.

— Farfuriile sunt în dulap, îi spuse arătându-l cu mâna fără să-şi ridice privirea.

Când masa fu servită, Jillian contemplă mâncarea cu entuziasm.

— Eşti un adevărat maestru... sau poate sunt eu moartă de foame.

— Cred că e puţin din fiecare.

Începură să mănânce fără să scoată o vorbă. Adam fu primul care rupse tăcerea.

— De ce ai plecat de la Chicago?

— Nu mă simţeam în largul meu. Când am venit pentru prima dată la Utopia a fost o revelaţie pentru mine.

— Părinţii tăi ce părere au?

— Lor nu le place viaţa în mijlocul naturii.

— Nu, vreau să spun, cum au primit hotărârea ta de a prelua conducerea fermei?

Jillian ridică din umeri.

— Tata nu poate trăi decât la Chicago. Cu toate că m-am născut acolo, nu m-am adaptat niciodată la viaţa citadină.

— De ce?

— N-am putut niciodată „să învăţ solfegiul”.

— Cum adică?

— După părerea părinţilor mei, o domnişoară de la oraş trebuie să ştie să cânte la pian. Şi mai au şi alte asemenea principii cu care nu m-am împăcat niciodată. Pentru mine, lucrurile au început să se schimbe când am venit aici pentru prima dată. Clay mă înţelegea. El ţipa şi înjura în loc să facă morală.

Adam pufni în râs.

— Îţi place să fii repezită?

— Pentru mine, o predică este pedeapsa cea mai grea.

— Atunci de ce nu ai venit să te instalezi aici mai repede?

— Tata acorda studiilor o mare importanţă. M-am înscris la universitate ca să nu îl dezamăgesc şi acolo l-am întâlnit...

Jillian se întrerupse brusc. Doar nu era să-i destăinuiască amănuntele cele mai intime ale trecutului ei.

— În sfârşit, n-a mers. Şi atunci am venit la Utopia.

Aşa deci, trăise o experienţă nefericită. Adam se abţinu să o întrebe despre acest episod neplăcut, dar în sinea lui îl blestemă pe bărbatul care îi înşelase speranţele de adolescentă.

— Cred că mama are dreptate; sunt unele lucruri pe care le ai în sânge. Locul tău este aici, Jillian.

Intonaţia lui mângâietoare o făcu să-şi ridice ochii. Prin asta înţelegea că locul ei este la fermă?... sau alături de el?

— Îmi place aici, la Utopia, declară ea pentru a pune punctul pe i. Şi vreau să rămân aici. Dar... Mă gândesc din nou la ce a spus tatăl tău: „Un Murdock nu negociază cu un Baron.” Tu ce părere ai?

— Tata nu conduce viaţa mea profesională, nici cea privată.

— Vrei să-ţi afirmi independenţa prin acest dineu de afaceri?

— Nu acţionez niciodată din spirit de contrazicere. Iapa ta mă interesează cu adevărat.

Jillian înţelese din privirea lui că nu avea nevoie de stratageme ca să-şi impună voinţa. Avea de gând să-l asalteze cu întrebări. Dar, la urma urmei, puţin mai contau motivele. Aşa încât trecu direct la subiect.

— Care sunt pretenţiile tale?

Adam nu se grăbi să răspundă. Îi scruta chipul preţ de câteva clipe apoi declară:

— Constat în primul rând că mi-ai făcut onoarea să răspunzi invitaţiei mele la masă.

Surprinsă de această neaşteptată schimbare de subiect. Jillian îşi plecă privirea în farfuria goală.

— Într-adevăr, n-am lăsat nici o firimitură, admise ea chicotind.

— Să mergem în salon să bem ceva. Sau poate vrei o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc.

Ea se ridică şi îl ajută să strângă masa.

— Am băut destulă cafea toată după-amiaza, lucrând la socoteli.

— S-ar putea spune că nu te încântă genul ăsta de corvoadă, constată el, conducând-o în salon.

— Trebuie să se ocupe cineva şi de asta.

— De ce nu angajezi un contabil?

— M-am gândit la asta. Poate anul viitor. Să zicem că am dobândit supărătorul obicei de a controla totul.

— Se zice că mânuieşti lassoul mai bine ca oricine.

Se aşează pe canapea şi îşi aranjă rochia cu gesturi cochete.

— De data asta zvonul este fondat, spuse ea cu un zâmbet şiret.

— Îmi pare bine să aud aşa ceva. Asta nu-ţi răpeşte nimic din farmecul feminin.

— Credeam că am venit aici ca să discutăm afaceri. Spune-mi preţul pentru Samson.

El umplu două pahare cu coniac, îi întinse unul şi o privi drept în ochi.

— Primul mânz.

CAPITOLUL CINCI

Pretenţia lui Adam o lăsă fără grai. Avea impresia că purtase tranzacţia cu abilitate şi deodată îşi dădea seama că el avea un pas avans faţă de ea.

— Primul...

Aşeză paharul jos plină de mânie.

— Sper că glumeşti.

— Nu mă interesează banii. Îţi garantez două împerecheri. Îmi rezerv dreptul asupra primului mânz, mascul sau femelă.

— Cred că nu speri să iau pe seama mea toate cheltuielile şi pe urmă să abandonez elegant rezultatul în mâinile tale?

Adam, vizibil destins, se foi pe locul lui. Aproape uitase plăcerea unei negocieri.

— Dar o să-l ai pe al doilea pe degeaba. Şi sunt gata să împărţim cheltuielile. În orice caz aşa se pune problema. Vrei sau nu?

Ah! cât i-ar fi plăcut să-i arunce în faţă refuzul ei! Se ridică tremurând de furie şi se aşeză în faţa ferestrei. Dar de ce să nu încerce să mai reducă din pretenţiile lui? Abia atunci înţelesese cât de mult ţinea la realizarea acestui proiect. Simţea că rezultatul va fi un succes. Clay îşi bătea joc deseori de intuiţiile ei. Şi totuşi, totdeauna se dovediseră adevărate.

Enormitatea pretenţiilor lui Adam o punea într-o veritabilă dilemă.

Îşi lăsă privirea să se piardă în întunericul nopţii. În spatele ei, Adam aştepta în linişte răspunsul.

— Primul mânz va fi al meu, reîncepu ea cu glas hotărât. Ţi-l las pe al doilea. Şi o să împărţim plata veterinarului pentru cele două sarcini.

Adam îşi ridică sprâncenele. Cu siguranţă, ea nu ducea lipsă de îndrăzneală! Dar ştia că şi el ar fi procedat la fel şi asta îl amuza.

— De acord. Accept condiţiile tale, răspunse după un moment de cugetare.

Jillian acceptă dând din cap şi îi întinse mâna.

— Te ocupi tu de contract sau mă laşi pe mine?

— Cuvântul tău îmi ajunge.

Adam zâmbi şi îi mângâie uşor degeţele.

— Nu ai încredere în mine, Jillian?

— Nici un pic.

Apoi izbucni în râs văzând că, departe de a fi jignit, reacţia ei îi produsese o adevărată satisfacţie.

— Îmi place sinceritatea ta. Îmi pare rău că am lipsit cinci ani. Sunt sigur însă că vom recupera timpul pierdut.

— Eu nu am deloc impresia că am pierdut timpul. Bine. Acum, că am rezolvat problema, trebuie să plec. Mâine dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme.

— Eşti sigură că ne-am gândit la tot?

— O să mă faci să mă supăr din nou, declară ea hotărâtă în timp ce Adam se apropia de ea.

O prinse de mâini cu blândeţe, dar ferm.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt, Jillian, de ce nu vrei să recunoşti?

Femeia nu încercă să se elibereze.

— Spune mai bine că ne înţelegem precum câinele şi pisica, spuse ea pe un ton neutru înfruntându-i cu curaj privirea.

— Am înţeles din prima clipă când te-am văzut, continuă el fără să ţină seama de vorbele ei.

— Se pare că uiţi un amănunt; eu nu simt nici cea mai mică atracţie faţă de tine.

Cu toate, eforturile, nu-şi putu ascunde tremurul din glas.

— Te rog să mai repeţi o dată.

O prinse în braţe şi o sărută înfocat. Când era cu ea, nu-şi putea reţine pornirile. Era stăpânit în acelaşi timp de o inefabilă tandreţe, dar şi de flacăra unei pasiuni

mistuitoare. Trupul femeii se încordă ca şi cum toată fiinţa ei se revolta împotriva acelei îmbrăţişări. Dar deodată, se destinse şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Se lăsă pradă unei dulci beţii. Nu mai exista nimic în afară de focul interior care o mistuia, de acea minunată euforie care îi reducea la tăcere judecata şi o purta într-un univers de plăcută încîntare. Îi răspunse sărutului cu ardoare.

Când îi eliberă gura, ea vru să protesteze dar reproşul ei se topi într-un geamăt de plăcere în vreme ce buzele lui Adam se aşezau pe gâtul ei sidefiu. Descrise pe gâtul ei urme fierbinţi urcând până la ureche ca să-i şoptească vorbe fără şir. Dar pentru Jillian conta prea puţin sensul cuvintelor. Doar muzica lor o făcea să freamăte înfiorată. Atunci îi căută din nou buzele, grăbită.

Adam îi simţi trupul vibrând în strânsoarea braţelor lui şi înţelese că şi ea simţea nevoia mângâierilor lui. Se răsturnară pe canapea împreună, strâns înlănţuiţi. Mâinile lui se plimbau pe ţesătura moale care ascundea formele lui Jillian, impregnată parcă de armonia, supleţea şi căldura lor. Pieptul fragil palpita sub mângâierea palmelor, umplându-se cu rotunjimile lui. Inimile lor băteau la unison în cadenţa năvalnică a zbuciumului care îi cuprinsese. Parfumul femeii, în acelaşi timp discret şi provocator, îl învăluia cu mireasma lui inconfundabilă. În incandescenţa răsuflării ei se năşteau voluptăţile promise.

Jillian îşi pierdea pe nesimţite controlul asupra corpului ei în timp ce gândurile îi zburau în toate direcţiile. Această îmbrăţişare arzătoare i se părea firească. Săruturile pătimaşe veneau să umple un gol pe care abia acum îl descoperea. Până acum nimeni nu o dorise atât. Dar mai ales niciodată nu răspunsese atât de spontan dorinţei altei fiinţe. Nimic nu o pregătise să înfrunte acest uragan senzual. Se simţea ca o frunză purtată de vânt.

Mâna lui Adam îi alunecă de-a lungul coapsei şi toate senzaţiile care se frământau în ea se adunară deodată ca o îngrămădire de nori care anunţă furtuna. Dacă izbucnea, era pierdută. Nu ar mai fi putut să. adune la un loc fragmentele răspândite ale luciditătii ei. Atunci, cuprinsă

de panică, începu să se zbată luptând împotriva propriei slăbiciuni şi împotriva corpului arzător care o ţinea prizonieră.

— Nu!

Îl împinse din toate puterile.

— Jillian, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu.

Teama îi înzecea puterile şi reuşi să se elibereze. Fără să mai stea pe gânduri se grăbi să iasă afară.

— Ce naiba, Jillian! Ce e cu jocul ăsta? exclamă Adam când ajunse la ea.

— Lasă-mă! Nu suport să fiu atinsă.

— Acum câteva clipe aş fi putut să jur contrariul, o luă el peste picior.

Dar se opri când surprinse scânteile din ochii ei. Citi în ei un amestec de teamă, de orgoliu, de pasiune şi de durere. Îşi dădu atunci seama că degetele lui o strângeau cu putere. Îşi slăbi strânsoarea. Totuşi, ştia că putea să o facă să-i dea ceea ce aştepta de la ea. Dar respectul pe care i-l impunea mândria lui Jillian îl împiedică să insiste.

— Ştii Jillian, nu poţi să eviţi la nesfârşit inevitabilul. Cel mult poţi să întârzii scadenţa.

Ea se pregătea să-i răspundă când, cu o mişcare a capului, el îi impuse tăcerea.

— Nu, te rog, fără vorbe. E mai bine să te conduc acasă înainte să uit nişte reguli pe care până acum nu le-am respectat niciodată.

Îi deschise portiera apoi ocoli maşina şi se instală la volan. Străbătură drumul într-o tăcere apăsătoare. Jillian se ţinea foarte rigidă încercând să-şi stăpânească pornirile care o mai asaltau încă. Îl blestema pe Adam. Dar când îşi regăsi în sfârşit calmul, îşi reproşă propria purtare. Şi ea îl dorea dar nu îndrăznea să recunoască, şi de fiecare dată când o atingea, toate reţinerile dispăreau ca prin farmec. Totuşi, senzaţiile pe care le încerca erau atât de violente încât se revolta brusc împotriva acestei slăbiciuni vinovate şi îl respingea fără menajamente. Ce bărbat adevărat ar fi suportat un asemenea tratament? Această atitudine îi

inspira de obicei cel mai profund dispreţ faţă de ea însăşi şi socotea că reacţia lui Adam era îndreptăţită. Totuşi, dezlănţuirea pasiunii pe care o declanşa în ea, de fiecare dată când o strângea în braţe, era un pericol prea mare.

Dacă ar fi capitulat ar fi trebuit să renunţe totodată la independenţa la care ţinea atât de mult. Însă nu putea să nege că se purtase ca o proastă şi că de fiecare dată îi venea foarte greu să-şi recunoască greşelile.

Un cerb se ivi dintr-un desiş şi se opri o clipă parcă paralizat de lumina farurilor. Adam frînă iar animalul dispăru pintr-un salt în noapte. Scena asta îi încălzi din nou inima lui Jillian. Se întoarse spre însoţitorul ei şi descoperi în lucirea ochilor lui că şi el încerca aceeaşi plăcere copilărească.

— Îmi pare rău.

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea.

O privi îndelung şi în ciuda eforturilor evidente pe care le făcea să-şi păstreze o mină serioasă, nu putu să-şi reprime un zâmbet larg.

— Să zicem că avem unul asupra altuia un efect exploziv.

Ea nu putea să nege. Dar nu mai vroia să se gândească la asta.

— Poate ar fi mai bine să încercăm să găsim un teren de înţelegere. Pentru că vom mai avea ocazia să ne întâlnim.

— Ce vrei să spui?

— Relaţiile noastre trebuie să rămână strict profesionale, declară ea sec ca să răspundă tonului lui ironic.

Dar departe de a-l nemulţumi, această răceală bruscă avu darul să-l amuze.

— Eşti idiot sau o faci înadins?

— Nu, nu, Jillian, te rog, fără insulte. O să compromiţi negocierile noastre de pace.

Jillian încercă să rămână serioasă dar nu reuşi.

— Aşa deci, iată-ne parteneri de afaceri, continuă ei. Şi vecini, pe deasupra, nu uita.

— Nici un risc, replică ea clătinând din cap. Şi ca să-ţi dovedesc bunăvoinţa mea, accept să te consider chiar confrate.

— Mă simt foarte onorat. Dar pot să-ţi pun o întrebare?

— Te rog.

— Pentru ce toate etichetele astea?

— Ce naiba, Adam, încerc să pun lucrurile la punct între noi, ca să nu mai fie nevoie să îmi reînnoiesc scuzele.

— Sunt atât de drăguţ formulate, sincere, spontane. Păcat că efectul lor e risipit de câte un nou acces de furie.

— Dar nu sunt furioasă!

— Nu va întârzia.

— Niciodată!

— Punem pariu?

— Nici vorbă. Încep să bănuiesc ce complotezi ca să mă faci să mint, pufni ea.

— Vezi, începem deja să ne cunoaştem.

Când ajunseră în faţa fermei, Adam parcă maşină şi după ce opri motorul se întoarse spre ea. Lampa agăţată în faţa intrării îi lumina trăsăturile feţei.

— Colaborarea noastră o să fie fructuoasă dacă o să ne dăm amândoi silinţa, declară ea cu voce nesigură.

— Întrutotul de acord.

Se apropie de ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Câtă vreme nici unul dintre noi nu are de gând să se mute, suntem sortiţi să rămânem vecini. Odată ce suntem de acord cu lucrul ăsta, trebuie să fim în stare să ne înţelegem.

— Se pare că uiţi un amănunt.

— Care?

— Ai stabilit perfect poziţiile noastre dar nu ai spus nimic despre viitorul relaţiilor noastre sentimentale.

— Eşti incorigibilă. Când vru să deschidă portiera, el o opri.

— Nu sunt o fire prea răbdătoare, dar să ştii că nu renunţ niciodată.

— Rişti să aştepţi mult timp.

— Probabil mai mult decât aş dori eu, dar cu siguranţă mai puţin decât crezi tu.

Fără să-i elibereze mâna, i-o scutură în semn de salut.

— Noapte bună, Jillian.

Ea sări din maşină şi îl fulgeră cu privirea.

— Nu te sfătuiesc să treci linia de hotar fără să fii invitat, Murdock.

Spunând aceste cuvinte, trânti uşa şi urcă în fugă treptele de la intrare.

În zilele care urmară, Jillian încercă să nu se gândească la Adam. Când nu reuşea să şi-l alunge din minte, încerca măcar să-şi amintească reproşurile împotriva lui. Dar chiar dacă ajungea să-l considere o fiinţă egoistă şi autoritară, obişnuită să-i fie satisfăcute toate capriciile, nu putea totuşi să treacă cu vederea dorinţa pe care ştia bine că o aprindea în ea.

Ca să scape de această hărţuială neîntreruptă, căuta uitarea în muncă. Dar, cu toate că nopţile erau scurte, era totuşi urmărită de imaginea lui obsedantă. Parcă simţea trupul lui Adam lipit de al ei, dulceaţa buzelor lui, răsuflarea lui călduţă.

Se trezea din ce în ce mai devreme, se culca din ce în ce mai târziu. Străbătea domeniul în lung şi-n lat, lua parte la muncile cele mai ingrate. Cu toate astea, când cădea epuizată în pat, visurile o aşteptau acolo şi începeau să o chinuie.

— Munceşti prea mult, îi spuse Jim într-o zi, într-un moment de răgaz, după ce toată dimineaţa mânaseră vitele. Nu, nu te mai preface mirată, ştii foarte bine că am dreptate. Ce se întâmplă?

— Nimic. Cu secerişul care se apropie, cu marcatul de primăvară şi, mai ales, cu pregătirile pentru târgul din iulie, nu e momentul să stau deoparte.

— Ai putea să-ţi iei câteva zile de odihnă.

— Patronul trebuie să fie un exemplu.

— În cazul ăsta mi-e teamă că la problemele obişnuite se mai adaugă încă ceva, spuse Jim, oftând resemnat.

— Ce vrei să spui?

— Vino, trebuie să-ţi arăt ceva.

Fără vorbă, o îndemnă pe Dalila urmându-l pe Jim. Îl cunoştea prea bine pe ajutorul ei ca să-l mai sâcâie cu întrebări fără rost.

— Priveşte!

Îi arătă cu degetul o breşă largă în gardul de hotar.

— Fir-ar să fie! Abia acum o săptămână l-am controlat. Am nevoie de mai mulţi oameni ca să adun animalele rătăcite.

— Da. Şi încă n-ai văzut tot.

Se apropiară şi când ajunseră lângă gard descălecară. Jim culese de pe jos un capăt de sârmă ghimpată şi i-o arătă.

Intrigată, femeia o studie puţin, constatând cu mirare că ruptura era mult prea netedă ca să fie vorba de un accident. Era vorba fără îndoială de un gest criminal. Îşi ridică privirea către păşunea vecină. Aparţinea fermei Double M.

Jillian se aştepta să fie cuprinsă de o furie violentă, dar în loc să o irite, constatarea asta o mâhnea profund. Era oare Adam capabil de o asemenea josnicie? Să fie oare un răspuns pentru umilirea pe care i-o pricinuise prin refuzul ei?

— Îţi las ţie grija să repari stricăciunile. Dar, în primul rând, contez pe discreţia ta.

— Bine, patroană.

— Dacă nu mă întorc la timp, începeţi însemnatul vitelor fără mine, spuse ea încălcând.

Trecu cu grijă prin gardul rupt şi îşi îmboldi calul într-un galop nebunesc. În curând zări un grup de angajaţi de la Double M. Se apropie de ei.

— Îl caut pe Murdock. Adam Murdock.

— Adună vitele în partea de nord, răspunse unul dintre ei vizibil surprins de expresia mânioasă a călăreţei.

— E o spărtură în gard. Ajutorul meu o să trimită nişte oameni care să adune vitele noastre. Vă sfătuiesc să le căutaţi şi voi.

Fără să aştepte un răspuns porni în galop în direcţia care îi fusese arătată.

Curând îl văzu pe Adam călare pe Samson, învârtindu-se în jurul unui viţel recalcitrant. Trecu prin faţa unui grup de cowboy şi fără să se sinchisească de privirile lor intrigate, se duse drept spre el.

Borul pălăriei îi proiecta pe faţă o umbră care îi ascundea privirea. O aşteptă să se apropie.

— Jillian!

Ghici imediat că ceva nu era în regulă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Murdock.

— Te ascult.

Profitând de acest scurt răgaz, viţelul scăpă şi Adam se pregătea să ia de la capăt manevrele de capturare, când Jillian puse mâna pe oblâncul şeii.

— Nu, nu aici.

El o privi o clipă, apoi făcu semn unuia dintre oamenii lui să se ocupe de animal.

— Pe scurt, te rog, spuse el în timp ce se îndepărtau de grup. N-am timp de pierdut în conversaţii mondene.

— Nu e vorba de mondenităţi.

— Care e problema?

Când fu sigură că erau destul de departe de urechile indiscrete, Jillian se opri şi spuse:

— E o spărtură în gard la hotarul de vest. A fost tăiat.

— Şi vrei să ţi-o repar eu?

— Vreau să ştiu cine a făcut-o.

Adam rămase o clipă fără glas. Nu îi vedea ochii dar ghicea uimirea din ei.

— Tăiat?

— Chiar aşa. Jim a văzut-o şi mi-a atras atenţia.

Îşi împinse pălăria pe spate şi ea îi descoperi în sfârşit ochii.

— Nu cumva vrei să mă acuzi pe mine? se nelinişti el pe un ton ameninţător.

— Nu fac altceva decât să constat nişte fapte, atâta tot.

O rază de soare se reflectă în ochii lui. Cu o încetineală calculată o apucă de cămaşă şi îi spuse, accentuând fiecare cuvânt.

— Eu nu fac asemenea lucruri.

Ea nu încercă să se elibereze. Ba dimpotrivă, îi înfruntă privirea. O adiere uşoară îi flutura părul care ieşea de sub pălărie,

— Sârma ghimpată poate să fie tăiată din amândouă părţile, Jillian.

Ea se eliberă cu o mişcare violentă.

— Dacă eram vinovată, cu siguranţă n-aş fi venit să-ţi spun.

— Poţi să răspunzi pentru fiecare din oamenii tăi? Întrebarea o prinse descoperită. Orbită de durere,

apoi de furie, nu se gândise deloc la aspectul ăsta al problemei. Nu îi cunoştea decât pe câţiva dintre angajaţi de mai mulţi ani, ceilalţi nu erau decât în trecere pe la ferma ei, muncitori itineranţi care îşi ofereau serviciile celui care plătea cel mai bine.

— Îţi lipsesc vite? se nelinişti el.

— Încă nu ştiu.

— O să le număr şi eu pe ale mele. Vom vedea cine profită până la urmă.

CAPITOLUL ŞASE

Când Jillian se întoarse la fermă, însemnatul vitelor era în toi. Animalele fuseseră adunate într-un ţarc imens ca să fie triate. Nu avea timp să se lamenteze pentru gardul tăiat.

În interiorul ţarcului, mai mulţi călăreţi mânau vaci şi viţei spre o ieşire unde un şir de bărbaţi lăsau să treacă viţeii şi trimiteau mamele înapoi cu o mulţime de strigăte, gesturi şi înjurături. Jillian îşi înfundă pălăria pe cap şi se duse să li se alăture râzând.

Într-un nor de praf, vacile încercau să rupă cordonul de oameni ca să ajungă lângă viţei. Dar bariera umană ţinea piept cu succes asalturilor rumegătoarelor înnebunite.

Jim prinse cu lassoul un viţel care nu vroia să treacă la locul lui şi, dându-i o palmă peste coaste îl trimise alături de cei de-un fel cu el. Apoi se întoarse spre Jillian şi îi făcu cu ochiul complice.

— Ai reparat gardul? întrebă ea discret.

— Da.

— Perfect. Trebuie să stăm imediat de vorbă. Jim îşi ridică pălăria şi îşi şterse fruntea cu mâneca cămăşii pline de praf, înainte de a-şi pune pălăria la loc.

— De îndată ce terminăm cu trepăduşii ăştia, spuse el împingând un întârziat în ţarcul care îi era destinat.

Închiseră curând poarta ţarcului în care viţeii îşi chemau mamele mugind.

— Nu o să dureze prea mult, le promise Jillian.

Urmarea nu o încânta deloc cu toate că niciodată nu ar fi recunoscut-o. Trebuiau scoşi viţeii pe rând, unul câte unul, ca să fie însemnaţi cu fierul roşu şi apoi vaccinaţi. Dar se înhămă la treabă strângând din dinţi, mânuind când fierul roşu când seringa. În aer plutea un miros de sudoare, de piele arsă şi de medicamente. Ceilalţi cowboy îşi însoţeau veseli treaba cu poveşti colorate pe care

nimeni nu le credea, dar pe care fiecare' le exagera şi mai tare. Jillian nu participa pentru prima oară la însemnat şi totuşi, ca de fiecare dată, munca asta simplă şi aspră îi întărea convingerea că locul ei era chiar acolo, printre oameni şi animale, şi nu pe străzile aglomerate ale vreunei metropole.

Soarele scăpăta deja când se termină treaba. Oamenii flămânzi se îndreptau spre sala de mese ca să se desfete cu o cină binemeritată.

Istovită dar încântată, Jillian se aşeză pe o ladă şi îşi şterse faţa de praf. Cămaşa udă de transpiraţie i se lipea de piele. Şi nu însemnase decât vreo sută de animale, se gândea ea întinzându-şi braţele şi picioarele. Mai rămăsese treabă pentru cel puţin o săptămână de muncă îndârjită. Aşteptă să se îndepărteze toată lumea şi îl abordă pe Jim.

— Mulţumec, spuse ea luând o bere şi bând îndelung înainte de a deschide discuţia. Am vorbit cu Murdock. Bineînţeles, el spune că e nevinovat. Spune-mi sincer Jim, tu îl crezi în stare de asemenea meschinării?

— Dar tu ce părere ai?

Ce putea să-i răspundă? Că sentimentele pe care i le inspira Adam o împiedicau să vadă clar?

— Eu te-am întrebat.

— Băiatul e stilat. Spre deosebire de el, bătrânul... Scrută orizontul mijindu-şi ochii. Sunt sigur că acum câţiva ani el nu s-ar fi dat înapoi de la un asemenea procedeu. Numai ca să-l facă pe bunicul tău să turbeze. Dar puştiul, nu, nu cred că ar face aşa ceva. Nu e stilul lui. El e altfel.

Se întrerupse ca să mai tragă o înghiţitură de bere.

— Azi-dimineaţă am numărat vitele. Bineînţeles că numărătoarea mea e aproximativă.

— Şi?

— Ei bine, mi-e teamă că ne lipsesc peste o sută de capete.

— Peste o sută?!

— Atât de multe nu pot să scape printr-o spărtură dacă nu sunt ajutate. Şi oamenii pe care i-am trimis la Murdock nu au adus înapoi decât o duzină.

— Înţeleg.

Ea scoase un oftat adânc.

— Deci, la prima vedere, nu pare a fi vorba de o lipsă de supraveghere ci de un furt.

— Mă tem că da.

— Mâine dimineaţă vreau o numărătoare cât se poate de precisă. Începe din partea de vest, Jim. E foarte posibil ca unul sau mai mulţi din angajaţii de la Double M să ne fure vitele, poate pentru patronul lor, sau poate pentru ei înşişi.

— E posibil, spuse el scărpinându-se la ceafă.

— Cel puţin să nu fie unul dintre ai noştri. Privirile lor se întâlniră şi înţeleseră că amândoi se gândiseră la acelaşi lucru.

— Mai ales ai grijă ca povestea asta să nu răsufle. Ia cu tine nişte oameni de încredere ca să număraţi animalele.

O aprobă, conştient că era nevoie de o discreţie absolută. Furtul de vite rămânea pentru crescători acelaşi flagel de temut.

— Îi ceri ajutor lui Murdock?

— Da, dacă o să fie nevoie de o colaborare.

Îşi aminti de expresia lui jignită, reacţie a amorului propriu pe care şi ea o cunoştea prea bine şi nu putu să-şi înăbuşe un oftat.

— Mă duc să mănânc ceva. Vii şi tu? o îndemnă Jim cu un zâmbet.

— Nu, mulţumesc, nu mi-e foame.

— Ce naiba faci? Trebuie să mănânci! Dacă mai continui să slăbeşti o să ajungi să te sufle vântul.

— Ce urâcios eşti!

După ce se asigură că nu îi vede nimeni, îl sărută pe obraz, apoi urcă în şa, fără să mai ia seama la bombănelile lui.

Ca să-şi satisfacă curiozitatea porni mai întâi către zona de vest. Ajunsă acolo, merse de-a lungul hotarului controlând reparaţiile, apoi se duse să numere animalele.

Nu îi trebui prea mult timp ca să ajungă la concluzia că estimarea lui Jim era aproape de adevăr. O sută de capete! Închise ochii să se gândească atent.

Pierderile din timpul iernii nu depăşiseră normele în general acceptate de crescători. Dar pierderea asta nu se mai datora cauzelor naturale. Trebuia să pună mâna cât mai repede pe vinovat dacă vroia să evite o catastrofă.

Dădu pinteni calului ferm hotărâtă să nu intre în panică. Trebuia să acţioneze metodic. Mai întâi să stabilească exact numărul de vite dispărute şi apoi să anunţe autorităţile. Pentru moment se simţea obosită, descurajată şi murdară. Se impunea un scăldat.

Nu trecuse decât o săptămână de la ultima vizită la eleşteu dar coroanele plopilor şi sălciilor se îmbogăţiseră. Deja florile se distingeau clar de verdele proaspăt al preeriei. Soarele avea să dispară curând după coline dar aerul mai era călduţ. Descălecă şi legă iapa de trunchiul unui copac.

După ce îşi scoase pălăria, se aşeză pe o piatră ca să-şi scoată cizmele. Apoi pantalonii şi cămaşa îşi găsiră locul pe iarba plină de flori mici şi albe.

Intrând în apă, senzaţia plăcută de răcoare o făcu să se relaxeze uitând repede de oboseală şi de gândurile sumbre. Ca proprietară şi conducătoare a fermei va şti să facă faţă obligaţiilor care-i vor sta în faţă. Dar pentru moment, voia înainte de toate să profite de tinereţe, de libertate şi de natura minunată care era împrejurul ei. Îşi lăsă capul pe spate şi se cufundă în apa limpede.

Adam nu căuta să înţeleagă cum ştiuse că o va găsi acolo. Se mulţumea să o admire în linişte de pe şaua calului. Femeia se lăsa să plutească în voia apei fără gesturi inutile; în felul ăsta nici un zgomot nu acoperea cântecul păsărilor. Pentru prima oară o vedea complet destinsă.

Sub oglinda uşor încreţită a apei îi ghicea rotunjimile senzuale. Părul ei plutind îi încadra chipul ca o coamă roşie. Simţi ridicându-i-se prin vine un râu de lavă.

Oare ea nu-şi dădea seama de comorile de senzualitate pe care le ascundea corpul ei suplu cu reflexe sidefii? Probabil, îşi spuse el în timp ce Jillian dispărea sub apă.

Când reveni la suprafaţă descoperi prezenţa lui Adam. După primul şoc, Jillian îşi dădu seama de poziţia ei stânjenitoare şi sări în sus indignată.

— Ce cauţi aici?

Adam o privea amuzat.

— Cum e apa? întrebă el detaşat.

În locul lui Jillian, orice altă femeie ar fi încercat disperată să-şi ascundă goliciunea. Dar ea se mulţumi să-şi înalţe bărbia cu aroganţă. — E rece ca gheaţa. Acum întoarce-te de unde ai venit şi lasă-mă să mă scald liniştită.

— Ştii, am avut o zi grea.

Se aşeză pe o piatră pe malul apei. Şi hainele lui erau pline de sudoare şi praf.

— Hmm! E tentantă o baie.

— Eu am fost prima! spuse ea printre dinţi. Dacă ai avea cât de puţin bun simţ ai pleca.

Fără să-i pese de remarca ei, se aplecă să-şi scoată cizmele.

— Ce faci?

— Cred că o să fac şi eu un mic plonjon.

Îi adresă un zâmbet dezarmant şi îşi scoase pălăria.

— Te sfătuiesc să te mai gândeşti o dată.

Se ridică şi îşi descheie cămaşa.

— Îţi aduc aminte că partea asta a iazului e pe proprietatea mea.

Cămaşa alunecă de pe umeri dând la iveală un piept bronzat, puternic, acoperit cu păr cârlionţat.

— Ce faci, Murdock?

Aruncă o privire înnebunită spre hainele ei, şi constată spre marea ei disperare că erau prea departe. Se simţi prinsă în cursă.

— Relaxează-te, îi sugeră el zâmbind. O să ne purtăm ca şi când o reţea de sârmă ghimpată ar tăia iazul în două.

Spunând acestea îşi desfăcu centura fără să o scape din ochi.

Prima reacţie a lui Jillian fu aceea de a întoarce capul din pudoare. Dar se hotărî ca dimpotrivă, să-l privească cu insistenţă ca să-l facă să se simtă stânjenit. Degeaba! El

părea să nu se sinchisească de indiscreţia ei. Iar ea nu putea să nu aprecieze spectacolul.

De ce era oare atât de frumos? Prudentă, se refugie în jumătatea iazului care îi aparţinea.

— Mi se pare că situaţia asta te amuză, Murdock.

El intră în apă scoţând un suspin de plăcere.

— Trebuie să recunosc că nu îmi displace. Vii des să te scalzi aici?

— Locul este întotdeauna pustiu. Sau, mă rog, aproape totdeauna pentru că se pare că o să-ţi faci un obicei. Ar trebui să ne punem de acord ca să venim aici pe rând.

— De ce? Prezenţa ta nu mă deranjează deloc.

El se apropie.

— Rămâi în partea ta, Murdock! îi porunci neputând să-şi ascundă un zâmbet.

Ca să-i arate că goliciunea ei nu o deranja câtuşi de puţin, se lăsă să plutească pe spate închizând ochii.

— Îmi place să vin aici duminica, când ceilalţi joacă cărţi sau stau de poveşti, spuse Jillian.

Adam îi scrută chipul. Cât de nepăsătoare părea.

— Nu îţi plac poveştile lor?

— Ba da, dar prezenţa mea îi face pe bărbaţi să se simtă stânjeniţi. Nu îndrăznesc să spună prostii atunci când sunt cu ei.

— Dar ce fac în celelalte zile?

— Când călăreşti sau când munceşti cot la cot cu cineva nu te mai gândeşti că e bărbat sau femeie.

— Asta o spui tu! replică el lăsându-şi privirea să rătăcească pe corpul pe care apa abia îl ascundea.

— Şi apoi mai trebuie să poată să se plângă în linişte unul altuia... continuă chicotind. De mâncare, de salariu, de muncă. Ceea ce nu îndrăznesc să facă atunci când e şi patroana acolo.

Cu palmele atingea suprafaţa apei încreţind-o cu valuri mici şi deodată realiză că nu îl văzuse niciodată pe Adam făcând vreun gest obscen.

— Oamenii tăi nu se întâmplă să se mai plângă din când în când, Murdock?

— Acum şase sau şapte ani, o iniţiativă a dragei mele surioare a provocat un protest general.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii aducându-şi aminte de cele întâmplate.

— Se apucase să înfrumuseţeze barăcile. Perdele colorate de bumbac la ferestre şi hârtie, albastră pe pereţi. De aici îţi poţi da seama de rezultat.

— O, Doamne! exclamă ea râzând copios. Şi cum au reacţionat?

— Grevă. Au refuzat să mai cureţe, să măture. După două săptămâni curtea semăna cu o groapă de gunoi.

— Dar tatăl tău de ce nu a împiedicat-o să facă o asemenea prostie?

— Suzan seamănă prea mult cu mama. Tata nu poate să-i refuze nimic.

Jillian, cufundată în apă până la gât, clătină din cap după o porţie bună de râs.

— Şi oamenii au obţinut câştig de cauză până la urmă?

— Să zicem că într-o bună zi perdelele au dispărut în mod misterios.

— Le-ai ars?

— Nu vorbesc decât în prezenţa avocatului meu... A fost nevoie de o săptămână ca lucrurile să-şi revină pe făgaşul lor firesc.

Era atât de drăgălaşă, se purta atât de firesc, şi zâmbea atât de deschis, încât Adam trebui să facă un efort de voinţă ca să nu o cuprindă în braţe. Deodată chipul ei se întunecă.

— Venind aici, am trecut pe lângă hotarul de vest. N-am remarcat nici o breşă nouă.

El nu se îndoia că Jillian va aborda inevitabil subiectul ăsta şi nu putea decât să regrete gustul amar după clipele plăcute de complicitate pe care le împărţiseră împreună. Niciodată nu se simţise atât de bine în compania unei femei.

— Oamenii mei au găsit cinci vite pe pământul vostru. Se pare că voi aveţi de două ori mai mulţi fugari.

Ea şovăi, o clipă înainte de a-l întreba:

— Şi acum, îţi ies la număr toate?

— Da, aşa cred. De ce?

— Mie îmi lipsesc o sută de capete, răspunse ea pe un ton neutru.

— O sută?

O prinse de braţ fără să-şi dea seama.

— O sută, eşti sigură?

— Cifra este aproximativă deocamdată. Mâine aştept confirmarea. Dar îmi lipsesc o grămadă, sunt sigură de asta.

O privi fără să scoată o vorbă şi gândurile lui străbătură acelaşi traseu ca ale ei când Jim îi anunţase vestea. Ajunse şi el la aceeaşi, concluzie.

— Ascultă, mâine dimineaţă o să mă ocup personal de numărătoarea vitelor. Dar mă îndoiesc că o sută de animale s-au amestecat cu ale noastre fără ca eu să-mi dau seamă.

— Într-adevăr, nici eu nu cred că le vei găsi rătăcite printre ale voastre.

Adam întinse mâna ca să-i atingă obrazul.

— Aş vrea să te ajut dacă pot să-ţi fiu cumva de folos. Poate că un tur cu avionul ne-ar ajuta să le depistăm mai uşor.

Jillian simţi cum o străbate un val ciudat de căldură. Câteva cuvinte de compasiune şi o uşoară mângâiere pe obraz au fost de ajuns ca să-i distrugă apărarea.

— Mulţumesc pentru ofertă, răspunse ea cu glas şovăitor. Nici eu nu mai cred că ar putea fi vorba de o dispariţie accidentală.

— Ai dreptate. Te însoţesc la şerif.

Fu surprinsă să constate că Adam părea într-adevăr hotărât să o ajute.

— Nu, nu e nevoie. Pot să mă descurc foarte bine şi singură.

— De ce refuzi ajutorul meu?

Cum de nu-i remarcase până acum slăbiciunea? Era atât de tânără şi atât de vulnerabilă. Ovalul feţei era atât de delicat. Nu se putu opri să nu-i mângâie obrazul care

tresări la atingerea degetelor lui. Cealaltă mână îi alunecă pe spate şi o trase încet lipind-o de el.

— Jillian.

Neputând să găsească cuvintele care să exprime violenţa dorinţei, o îmbrăţişă strivindu-i buzele într-un sărut pătimaş. Răspunsul lui Jillian fu instantaneu. Ca împinsă de un resort, braţele ei îi cuprinseră gâtul de o parte şi de alta şi îl sărută şi ea cu pasiune. Ar fi vrut ca această îmbrăţişare arzătoare să dureze veşnic. Simţi lipită de sânii ei inima lui Adam bătând gata să-i spargă pieptul şi apăsarea buzelor lui care făcea să-i circule în vine un şuvoi de lavă fierbite.

În timp ce trupul ei simţea nevoia mângâierilor, o neaşteptată revelaţie îi trecu prin minte: dorinţa trupească pe care i-o inspira Adam prevestea un şir de suferinţe viitoare dar o lăsa să întrevadă o speranţă de fericire pe care nu ar fi visat-o niciodată. Totuşi, cu cât gândul îi şovăia, cu atât mai mult încerca să lupte ca să nu cadă în prăpastia uitării de sine care putea să-i fie fatală. Era oare vorba de o dragoste reciproc împărtăşită, sau mai curând de o supunere? Şi ar fi putut să se dăruiască trup şi suflet unui Murdock? Ar fi fost oare în stare să depăşească graniţa imaginară care despărţea cele două clanuri de atâta vreme?

Îl respinse cu brutalitate şi îl privi temătoare. Nu, nu trebuia să cedeze impulsurilor de moment, să se lase deturnată de la scopul ei de un simplu sărut.

— Te-am rugat să rămâi în jumătatea ta, spuse ea cu un glas şovăitor. Nu glumesc.

Din câteva mişcări ajunse la mal. Adam o privea fără să scoată o vorbă. Niciodată nu dorise atât de mult o femeie, şi nu fusese niciodată respins cu atâta umilinţă. Traversă iazul în direcţia opusă.

Jillian îl auzi ieşind din apă dar nu se întoarse. Fără să ţină seama de apa care îi şiroia pe trup, îşi îmbrăcă în grabă cămaşa.

— Cum am putut să fiu atât de proastă să am încredere în tine? Ar fi trebuit să mă gândesc că o să încerci să profiţi de situaţie.

Dar de ce avea ochii plini de lacrimi care o ardeau? Ea, care se credea atât de tare.

— Pretindeai că vrei să mă ajuţi, doar ca să-ţi atingi scopul propus.

— Ai grijă ce spui, bombăni Adam.

Se întoarse spre el tremurând de indignare.

— Nu primesc lecţii de la tine! Ştiam foarte bine încă de la început ce vrei.

Adam îşi puse pantalonii şi o admiră, nemişcat.

— N-am făcut niciodată un mister din asta. Aerul lui detaşat avu darul să sporească furia lui Jillian.

— Scuteşte-mă de pretinsa ta sinceritate. Din întâmplare gardul meu a fost tăiat şi îmi lipsesc o sută de animale. Asemenea lucruri nu se întâmplau atunci când erai la Billings şi aşteptai...

Se întrerupse brusc, dezgustată de ceea ce se pregătea să spună. Toate scuzele din lume nu ar fi putut să şteargă privirea cruntă pe care el i-o aruncă.

— Ce aşteptam? întrebă el cu un calm mai neliniştitor decât cele mai rele ameninţări.

Cu toate că se simţea străbătută de fiori de teamă izbuti să-şi înalţe bărbia semeaţă.

— Asta tu poţi s-o spui.

Adam nu îndrăzni să meargă spre ea căci se temea că nu-şi va putea controla gesturile. Mâna lui se crispă strângând lassoul agăţat de şa.

— Te iert pentru subînţelesurile tale mârşave.

Jillian ar fi dat orice să-şi poată retrage cuvintele îngrozitoare pe care le spusese. Dar era deja prea târziu.

— Şi eu pentru vorbele tale frumoase, zise ea.

Se aplecă să-şi adune pantalonii. Atunci, cu repeziciunea unui fulger, Adam trecu la acţiune. Acuzaţiile femeii îl atinseseră din plin în amorul propriu, nu pentru că erau calomnioase, ci pentru că crezuse pentru o clipă că şi ea încerca aceleaşi sentimente ca el, sentimente pe care nici

o altă femeie nu i le trezise niciodată şi care erau mult mai mult decât o simplă atracţie fizică.

Jillian scoase un ţipăt de surpriză când lassoul se înfăşură în jurul ei, imobilizându-i mâinile.

— Ce naiba faci?

— Ce trebuia să fac acum o săptămână.

Cu ochii sclipind de mânie o trase spre el.

— Îţi promit că nu o să te mai plictisesc cu vorbele mele frumoase.

Ea încercă în zadar să se elibereze. Fără să trădeze cea mai mică urmă de teamă, ochii ei aruncau fulgere.

— O s-o plăteşti scump!

Adam nu se îndoia nici o clipă de asta. Şi totuşi, în clipa aceea nimic nu mai conta. O prinse de părul încă ud şi întorcând-o cu faţa spre el o privi în ochi.

— Ce ai, Jillian? Eşti atât de drăguţă şi deodată, aşa pe nepregătite, îţi scoţi ghearele. De ce? Dacă nu eşti în stare să te hotărăşti am s-o fac eu pentru tine.

Spunând asta o sărută din nou cu patimă. Ea se zbătu cu toată senzaţia plăcută pe care i-o trezea sărutul. Ţesătura fină a cămăşii absorbea picăturile de apă rămase încă pe pieptul lui Adam. O briză uşoară îi mângâia picioarele goale care i se muiaseră, în timp ce el o aşeza pe iarbă fără să-i lase buzele.

Încet, rezistenţa femeii slăbi. Dorinţa care punea stăpânire pe ea o făcu să ajungă la capătul reţinerilor şi cedă în sfârşit chemării simţurilor.

Adam uitase de lassoul care o înlănţuia pe Jillian. Uitase supărarea şi mânia. Se lăsa purtat de senzaţia minunată pe care i-o dădea corpul cald şi suplu, întins sub el, de gura lacomă. Inima lui Jillian bătea la fel de nebuneşte ca a lui.

Cu mâna febrilă îi desfăcu nasturii cămăşii şi degetele îi alunecară pe pielea jilavă, ca să mângâie conturul fragil al sânilor ei. Îi sărută sfârcul şi Jillian. gemu de plăcere în timp ce un nou val de dorinţă o învălui.

Adam vru să o dezbrace de tot dar cămaşa rămăsese prinsă în dreptul taliei. Îşi înghiţi o înjurătură şi căută tatonând obstacolul care îi stătea în cale. Degetele lui

întâlniră suprafaţa aspră a frânghiei şi înţelese situaţia. Fir-ar să fie! Ce se întâmpla cu el? Se pregătea să abuzeze de o femeie lipsită de apărare! Nu avea nici o scuză pentru un asemenea act.

Desfăcu frânghia ocărându-se şi o eliberă pe Jillian. Pe urmă o admiră în tăcere. Buzele încă mai purtau urmele sărutărilor lui. Ochii pe jumătate închişi, îmbătaţi de plăcere, îl fixau fără să-l vadă. Rămânea întinsă, nemişcată şi din când în când trupul îi tresărea frământat de frisoane.

— Acum sunt gata să-ţi plătesc, spuse el rostogolindu-se într-o parte.

Da, înţelegea după expresia lui ruşinată că în sfârşit se simţea răzbunată. Asta i-ar fi fost de ajuns pentru ca să se ridice şi să plece satisfăcută. Dar nu avea de gând aşa ceva. Lăsând la o parte orice prudenţă se agăţă de el. Privirile li se întâlniră şi rămaseră amândoi fascinaţi de dorinţa care li se citea în ochi.

— O să ai necazuri cu mine dacă nu termini ceea ce ai început.

Îşi trecu degetele prin părul lui bogat şi îl sărută. Cămaşa desfăcută alunecă încet şi sânii ei atinseră pieptul păros al lui Adam. Scoase un geamăt înfundat. Amândoi fură luaţi de un vârtej pătimaş care mătură totul în calea lui. Nu mai era vremea raţiunii ci a simţurilor şi se lăsară cu totul în voia lor.

După ce îi scoase cămaşa, Adam îşi scoase şi el pantalonii şi o strânse lângă el, martoră la arzătoarea lui dorinţă. Un fior nestăpânit îi străbătu întreaga fiinţă. Se răsturnă peste ea.

— Adam...

Dar cuvintele ei se topiră într-un geamăt prelung când se simţi pătrunsă de dragostea lui şi purtată spre paroxismul acestei febre senzuale care era preludiul ultimei explozii de fericire.

Rămaseră mult timp întinşi alături în tăcere. Cu mâna pe pieptul lui Adam, Jillian îi simţea respiraţia neliniştită.

Chiar şi după descărcarea pasiunii nu ajunseseră să-şi găsească liniştea. Era aşa întotdeauna? Jillian nu

cunoscuse niciodată o asemenea dorinţă de a trăi din nou clipa pe care trupul ei excitat o trăise cu un spasm de bucurie.

După toţi aceşti ani în care se ferise de orice sentiment, se îndrăgostise nebuneşte de un bărbat pe care abia îl cunoştea, un om în care nu ar fi trebuit să aibă încredere. Şi totuşi, avea încredere în el... şi asta o înfricoşa cel mai mult. În îmbrăţişarea lui îşi uita ambiţiile, munca, răspunderile, şi devenea o simplă femeie fremătând de pasiune.

Adam ridică încet capul. Pentru prima oară în viaţă, siguranţa de sine îl părăsea. Jillian făcuse să vibreze în el o coardă sensibilă a cărei existenţă nici nu o bănuia. Ştia că de acum nu se mai putea lipsi de ea. Totuşi, nu vroia să o ţină cu forţa.

— Jillian...

Îi îndepărtă şuviţele ude care îi acopereau obrazul.

— De ce este atât de complicată legătura noastră?

— Nu ştiu...

Femeia îşi mai îngădui câteva clipe de slăbiciune, lipindu-şi obrazul de al lui ca să-l simtă.

— Trebuie să mă gândesc.

— La ce?

Închise ochii şi clătină din cap.

— Nu ştiu. Acum, lasă-mă să plec.

Mâinile lui se încleştară în părul ei lung.

— Pentru câtă vreme?

— Nu mai ştiu. Trebuie să-mi pun ordine în idei.

I-ar fi fost atât de uşor să o oprească. I-ar fi fost de ajuns un sărut. Dar îşi aminti de calul sălbatic, de răul pe care i-l făcuse capturându-l, de respectul pe care i-l inspirase mândria lui neîmblânzită. O lăsă să plece fără un cuvânt. Se îmbrăcară în tăcere, amândoi, prea adânciţi în gânduri ca să se mai lanseze în discuţii. Când Jillian îşi ridică de jos pălăria, Adam o luă de mână.

— Dacă ţi-aş spune că ceea ce s-a întâmplat între noi reprezintă mult mai mult decât mi-am închipuit, poate chiar mai mult decât aş fi dorit, m-ai crede?

Ea îşi umezi buzele.

— Acum, da. Dar mâine? Îmi trebuie timp ca să capăt încredere în tine.

Adam îşi puse pe cap pălăria şi umbra borului îi ascunse din nou privirea.

— O să aştept. Dar să ştii că răbdarea nu este principala mea calitate.

Îi ridică bărbia cu mâna privind-o în ochi.

— Dacă nu vii tu la mine, o să vin eu să te caut. Jillian încercă să nu ia în seamă plăcerea pe care i-o făcea această ameninţare.

— Te previn că nu mă voi lăsa uşor prinsă. Îi întoarse spatele, se duse şi îşi dezlegă iapa şi încălecă.

— Nu aş miza prea mult pe şansele tale, răspunse Adam liniştit.

Apoi plecă spre armăsarul lui care îl aştepta dincolo de hotarul imaginar.

CAPITOLUL ŞAPTE

„Dacă nu vii tu la mine, o să vin eu să te caut.” Fraza asta îi rămase adânc întipărită în mintea lui Jillian. Şi acum nu ştia ce atitudine să adopte. În seara aceea, pe malul apei simţise mai mult decât pasiune, mai mult decât o simplă plăcere. S-ar fi împăcat cu aceste sentimente dar acel ceva în plus nu o lăsa să doarmă. Dacă se ducea la el, ce o aştepta? O aventură care prevestea răbufniri pe care nu era sigură că putea să le stăpânească. Primejdii de care abia acum începea să-şi dea seama. Nu îi convenea să recunoască că se îndrăgostise de Adam, ba chiar mai mult, că îl înţelesese.

Crezuse întotdeauna că oamenii se îndrăgostesc pentru că aşa vor ei. De altfel nu avusese, chiar ea o experienţă cu câţiva ani înainte? Şi iată că acum era pe punctul să se lase copleşită de îndemnurile inimii, fără să fie pregătită să suporte consecinţele.

Dacă s-ar fi dus la el... Merita oare ca de dragul dorinţei pe care i-o stârnea să renunţe la ambiţii, la răspunderile ei? Dacă s-a îndrăgostit de el, va fi în stare să suporte durerea despărţirii când el se va hotărî să pornească din nou pe drumul lui solitar? Pentru că era convinsă că mai devreme sau mai târziu lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. În afara lui Clay, nici un bărbat nu îi rămăsese credincios. Se obişnuise în aşa măsură să facă totul după capul ei încât nesiguranţa asta o măcina. Şi în timp ce aceste ameninţări apăsau asupra vieţii ei private, altele, la fel de grave, îi întunecau orizontul profesional. Îi lipseau trei sute de vite. Nu mai era nici o îndoială: era victima unei bande organizate de hoţi de vite. După ce bătu la uşă, Joe Carlson dădu buzna în biroul ei.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Avionul nu o să fie gata înainte de sfârşitul săptămânii.

Jillian scoase un oftat resemnat.

— În orice caz hoţii noştri trebuie să fie acum departe. Probabil au mânat vitele în Wyoming. Nu crezi, Joe?

— Poate că nu. Asta ar constitui un delict federal.

— În orice caz, în locul lor nu aş mai pierde vremea, prin regiune. Nu poţi să ascunzi, mult timp un număr aşa de mare de animale.

Se ridică şi îşi trecu degetele subţiri prin păr. Trei sute de vite! Cifra asta exorbitantă parcă suna clopotul de îngropăciune al speranţelor, al planurilor şi ambiţiilor ei.

— Şeriful face tot ce-i stă în puteri, dar mă tem că am pierdut partida. Nu pot să sufăr sentimentul ăsta de neputinţă!

— Jillian...

Vizibil stânjenit, Joe tăcu o secundă. Un şir nesfârşit de secunde urmă marcat de tic-tacul orologiului bunicului.

— Cred că e de datoria mea să pun problema în felul ăsta, spuse el într-un târziu privind-o fix în ochi. Nu ar fi posibil să ascunzi trei sute de vite dacă le-ai împrăştia într-o cireadă cu mai multe mii de capete?

— Fii mai clar te rog, îi spuse aruncându-i o privire de gheaţă. ...

Cu toate că petrecuse şase luni la Utopia, Joe aducea mai mult a om de afaceri decât a cowboy. Iar acum vorbea omul de afaceri din ,el.

— Jillian, nu putem să nu ţinem seama că breşa în gard dă direct în proprietatea lui Murdock.

— Ştiu şi eu asta. Dar sârmele tăiate nu constituie o probă suficientă pentru mine.

Joe se pregătea să-i răspundă dar se răzgândi când îi întâlni expresia încăpăţânată.

— Foarte bine.

Supunerea asta bruscă avu darul să-i accentueze iritarea lui Jillian şi îndoielile în aceeaşi măsură.

— Adam mi-a promis că o să facă un inventar precis al animalelor lui.

Tonul ei trăda îndoiala mai mult decât cuvintele. Îi înfruntă privirea lui Joe şi crezu că zăreşte în ea un licăr de înţelegere.

— Ce Dumnezeu! N-are nevoie să-mi fure mie vitele!

— Jillian, pierderea pe care o ai îţi reduce profitul la zero. Încă un incident ca ăsta şi... va trebui să te gândeşti să vinzi pământ. Şi asta ar conveni proiectelor de extindere ale unora.

Îi întoarse spatele şi închise ochii. Bineînţeles că ţinuse seama şi de ipoteza asta, dar îşi reproşase imediat o asemenea bănuială.

— Dacă l-ar fi interesat pământul meu, Adam mi-ar fi spus.

— Şi i-ai fi opus un refuz categoric. Se spune că acum câţiva. ani avea de gând să-şi facă singur o fermă. Dacă a renunţat între timp, asta nu înseamnă că se mulţumeşte cu ceea ce o să-i lase bătrânul.

Jillian nu putea să-l contrazică. Dar cunoscîndu-l, nu putea să admită duplicitatea lui Adam.

— Şeriful conduce ancheta. Nu te amesteca!

— Foarte bine, spuse el retrăgându-se în faţa tonului ei tranşant. Mă duc înapoi să-mi văd de treburile mele, dacă asta mă faci, discret, să înţeleg.

— Joe, îmi pare rău, murmură ea în timp ce el se apropia de uşă. Ştiu că te gândeşti la binele fermei.

— Şi la al tău, Jillian.

— Îţi sunt recunoscătoare. Dar vreau să rezolv afacerea asta în felul meu.

— De acord.

Îşi puse pălăria pe cap şi şi-o trase pe frunte.

— Nu uita că sunt de partea ta.

— Îţi promit.

După ce plecă Joe, Jillian începu să măsoare cu paşi mari biroul. Cât ar fi vrut să lase în seama altcuiva rezolvarea problemelor. Simţea nevoia să fugă, să evadeze. Cu toate astea nu-şi putea permite nici cea mai mică slăbiciune. Ei îi aparţinea ferma şi toate răspunderile care decurgeau îi reveneau ei. Îşi puse mănuşile de lucru şi îşi luă pălăria. O

chema datoria. Chiar dacă i se fura şi ultima vită, nu renunţa. Îi mai rămâneau pământul şi încăpăţânarea pe care le moştenise de la bătrânul Clay.

Când ieşi din casă, o văzu pe Karen Murdock oprindu-şi maşina în faţa intrării. Surprinsă, şovăi puţin, apoi se hotărî să îi iasă în întâmpinare.

— Bună ziua. Sper că vizita mea nu te deranjează.

— Deloc.

Nu putea să nu admire eleganţa mamei lui Adam.

— Sunt încântată să vă revăd, doamnă Murdock.

— Constat însă că nu am nimerit într-un moment prea potrivit, spuse aceasta văzându-i mănuşile de lucru.

— Nici vorbă. Jillian îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Pot să vă ofer o cafea?

— Mi-ar face plăcere.

Karen o urmă pe Jillian în casă.

— E multă vreme de când n-am mai călcat pe aici. Veneam deseori să o văd pe bunica ta. Bineînţeles că soţii noştri erau la curent cu aceste vizite dar aveam grijă să nu discutăm niciodată despre asta. Ce părere ai despre vechea noastră rivalitate, Jillian?

În alte condiţii, tonul maliţios al lui Karen ar fi făcut-o să râdă. Dar acum abia schiţă un zâmbet vag.

— Părerea mea s-a schimbat foarte mult în ultima vreme.

— Sunt încântată.

Karen se aşeză la masa din bucătărie în timp ce Jillian punea apa la fiert.

— Tare mi-e teamă că Paul te-a luat în răspăr când ai venit pe la noi. Trebuie să-ţi mărturisesc că îi place grozav să provoace oamenii. Reacţia ta a constituit pentru el evenimentul zilei.

— Asta înseamnă că bătrânul Clay îi semăna mai mult decât credeam, declară tânăra zâmbind.

— Erau făcuţi din acelaşi aluat. Dar nu sunt prea mulţi ca ei pe aici. Jillian, am auzit vorbindu-se de greutăţile

tale. Să ştii că îmi pare foarte rău. Dacă pot să te ajut cu ceva te rog să nu şovăi să-mi spui.

Jillian se întoarse spre plită înălţând din umeri.

— Suntem expuşi la tot felul de riscuri. Şeriful îşi continuă ancheta.

— Suntem într-adevăr, şi unii şi alţii, expuşi la toate primejdiile, reluă Karen ca un ecou.

Se întrerupse şi ezită înainte să abordeze un subiect pe care îl ştia delicat.

— Jillian, Adam mi-a vorbit de gardul tăiat...

— Liniştiţi-vă doamnă, nu îl bănuiesc pe el. Nu sunt chiar atât de proastă.

— Îşi face multe griji din pricina ta.

— Se înşală. Sunt destul de matură ca să-mi rezolv singură problemele.

— Atunci, nu ai nevoie de nici un ajutor? o întrebă Karen pe un ton neutru.

Jillian umplu ceştile şi aşeză ibricul oftând.

— Nu vroiam să vă jignesc. Ştiţi, să conduci o fermă nu e un lucru uşor, mai ales pentru o femeie. Trebuie să munceşti de două ori mai mult pentru că trăim într-o lume a bărbaţilor. Nu îmi pot permite să mă dau bătută.

— Cine vorbeşte de aşa ceva? Suntem între noi femeile, nu trebuie să-mi mai explici.

Jillian o observă pe Karen pe deasupra ceştii aburinde şi înţelese că îi oferea solidaritatea ei feminină. Atunci începu să-i facă confidenţe.

— Mi-e teribil de frică, murmură ea. Am mizat atât de mult pe anul ăsta, am investit atât de mult. Bineînţeles pierderea pe care am suferit-o nu e atât de mare încât să mă ruineze dar o să-mi vină foarte greu să-mi revin.

Karen o luă de mână.

— O să-ţi găsim vitele.

— Să vă audă Cel de Sus!

Jillian se lăsă puţin legănată de încurajarea lui Karen. Apoi retrăgându-şi mâna spuse:

— Orice s-ar întâmpla, rămân propietara Utopiei. Trebuie să am grijă să păstrez moştenirea pe care mi-a

lăsat-o Clay. Nu vreau să-i trădez încrederea. Am o datorie faţă de el. Nu numai pentru pământ, dar la fel de mult şi pentru ce m-a învăţat.

— Cu toate astea, nu trebuie să te laşi ca pământul să te distrugă. Paul urla când mă auzea vorbind aşa, dar eu cred sincer că cele câteva pogoane de păşune nu merită un asemenea sacrificiu.

— Nu am nimic altceva.

— Glumeşti!

Văzând că Jillian nu răspunde, continuă;

— Văd că eşti convinsă de ceea ce spui. Dar te înşeli. Chiar dacă pierzi domeniul ăsta până la ultimul fir de iarbă, vei realiza altceva. Ai putere, ai curaj, la fel ca Adam.

— Adam a avut întotdeauna posibilităţi pe care eu nu le am...

Jillian nu mai putea să stea pe loc; se ridică şi îşi mai turnă o ceaşcă.

— Te referi la activitatea lui la Billings...

Karen tăcu pentru o clipă, întorcând pe toate feţele ce avea de spus.

— A plecat acolo la cererea mea şi a tatălui său, spuse ea în sfârşit. Sper să nu mai fiu nevoită niciodată să-i cer un asemenea sacrificiu.

— Nu înţeleg.

— Când Adam s-a întors de la universitate, Paul i-a propus să lucreze la fermă timp de trei ani înainte de a prelua conducerea.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Bănuiesc că nu e uşor să renunţi la munca de o viaţă întreagă, chiar în favoarea propriului tău copil.

— Dar Paul ar fi făcut-o poate dacă... Îşi încheie fraza cu un gest evaziv. Când a refuzat să-şi ţină făgăduiala, pe Adam l-a apucat o furie nebună. L-a ameninţat că pleacă la Wyoming să-şi facă acolo o fermă, a lui.

— Dar nu şi-a pus în aplicare proiectul.

— Nu. Eu l-am făcut să se răzgândească. Tocmai aflasem că Paul era atins de o boală incurabilă. Medicii nu îi

dădeau de trăit mai mult de doi ani. El, care trecuse peste toate obstacolele, era învins de boală, trădat de propriul trup.

Jillian îşi aminti de privirea pătrunzătoare a bătrânului şi de mâinile lui tremurătoare.

— Îmi pare rău.

— Paul nu vroia să afle nimeni, nici măcar Adam. Dar dacă Adam ar fi plecat, aşa cum avea de gând, sunt convinsă că Paul ar fi încetat să lupte. Şi Adam nu ar fi suportat să se simtă răspunzător pentru moartea tatălui său. Atunci i-am mărturisit totul.

Oftă din adâncul sufletului.

— L-am rugat să renunţe la planul lui. A fost de acord să se ducă la Billings. Cu toate că întotdeauna a spus că a făcut-o pentru mine, sunt sigură că a făcut-o pentru taică-su! Fără să fiu doctor, pot să spun că i-a prelungit lui Paul viaţa cu cinci ani.

Jillian simţi un nod în gât.

— Iar eu i-am adus o învinuire groaznică.

— Nu eşti prima. Adam ştia foarte bine la ce se expune acceptând, dar puţin îi păsa de ce gândeau şi spuneau oamenii. În sfârşit, cei mai mulţi, rectifică ea.

— Ştii, nu am nici o scuză. O să se înfurie dacă o să afle că sunt la curent.

— Îl, cunoşti bine.

— Nu, se grăbi Jillian. Nu îl cunosc, nu îl înţeleg şi...

Se opri, stupefiată că îşi dezvăluie sentimentele faţă de Karen Murdock.

— Da, sunt mama lui, spuse ea ca şi cum i-ar fi citit în priviri. Dar sunt şi femeie. Şi ştiu ce înseamnă să te îndrăgosteşti de un băiat înzestrat cu o asemenea tărie de caracter.

De data asta nu mai accentua cuvintele dar vorbea cu toată sinceritatea.

— Nu aveam nici douăzeci de ani când l-am întâlnit pe Paul. El avea patruzeci. Oamenii îl considerau nebun, iar pe mine mă bănuiau că vroiam să pun mâna pe banii lui.

Izbucni în râs, apoi se lăsă pe spătarul scaunului răsuflând uşurată.

— Acum treizeci de ani nu îmi dădeam seama de umorul situaţiei. Nu vreau să te plictisesc cu sfaturi, ci vreau numai să-ţi ofer sprijinul meu, dacă eşti de acord.

Jillian îi admiră chipul frumos pe care timpul îl cruţase, privirea, care exprima un amestec de blândeţe şi asprime.

— Nu ştiu dacă am nevoie.

— Poţi să nu bagi în seamă o mână întinsă?

Jillian surâse şi îi prinse mâinile.

— Nu.

— Perfect. Văd că eşti foarte ocupată. Te las să-ţi vezi de treabă. Şi mai ales nu şovăi să mă chemi dacă ai nevoie să te destăinuieşti unei alte femei.

— Promit. Mulţumesc. Karen clătină din cap.

— Oferta mea nu este dezinteresată. Trăiesc de multă vreme într-o lume mult prea masculină.

O mângâie pe Jillian pe obraz.

— Fiica mea îmi lipseşte mult.

Adam contempla luna de pe veranda casei sale. Noaptea era atât de liniştită încât, parcă auzea foşnetul aripilor păsărilor de noapte care îşi căutau prada. Din când în când ducea la gură o sticlă de bere rece, de parcă nu îi simţea gustul. Aşteptarea începea să îl obosească. Trecuse o săptămână de la întâlnirea cu Jillian. De atunci, nu trecea nici o zi fără să se gândească la ea, fără să simtă dorinţă arzătoare de a umple vidul pe care ea i-l relevase dintr-o dată. Îşi dădea seama că nici o femeie nu trezise în el asemenea sentimente, iar în plus, acum era conştient de propria slăbiciune.

Ea putea să-l facă să sufere. Chiar îl făcea să sufere. Şi cum nu găsise încă un mijloc să se apere, Adam continua să se mistuie de dorinţă.

Jillian nu avea încredere în el. I-ar fi plăcut atât de mult ca ea să-i acorde încrederea, cu toate că pretinsese contrariul. Ar fi vrut atât de mult să o poată ajuta. De când aflase de furtul vitelor ea trebuia să trăiască un adevărat

coşmar. La gândul ăsta, mâna i se crispă pe sticlă. Dar Jillian refuza să vină la el, să-i împărtăşească problemele. Eră timpul să treacă la acţiune...

Deodată, nehniştit, coborî scările terasei şi se opri auzind zgomotul unei maşini care şe apropia. Scrută întunericul în direcţia din care se auzea zgomotul. Curând două faruri apărură din tenebre. Curiozitatea din prima clipă se transformă într-o încordare dureroasă care îi apăsa umerii.

Aşează berea pe balustrada scării şi o văzu pe Jillian ieşind din maşină şi venind către el. Cu tot tumultul care îl stăpânea, reuşi să-şi supună dorinţa violentă să îi iasă în întâmpinare şi să o ia în braţe.

Jillian sperase că drumul cu maşina o să o calmeze. Nicidecum! Îşi simţea gâtul la fel de uscat ca atunci când plecase mama lui Adam. De atunci, nu încetase să se gândească la el. În cele din urmă se hotărâse să-l înfrunte, sperând că această confruntare o va elibera de obsesia ei. Totuşi, procedând în felul ăsta, renunţa deja la independenţa ei.

— Fac o mare greşeală, declară ea.

Rezemat de balustradă, Adam, nemişcat, o observa.

— Crezi?

— Am deja destule probleme fără să mai caut alte complicaţii.

Deşi era palidă, vocea ei nu trăda nici cea mai mică şovăire.

— În orice caz ţi-a trebuit mult timp ca să te hotărăşti, spuse el cu un ton care se vroia degajat.

Trebui să strângă pumnii ca să reziste tentaţiei de a o atinge.

— Nu aş fi venit. Dar nu am putut să mă stăpânesc.

— A, da?

Adam nu se aştepta din partea ei la un asemenea acces de slăbiciune, dar simţi în sinea lui o imensă satisfacţie.

— Ei bine, dacă tot ai venit până aici, de ce nu te apropii puţin?

Jillian înţelese că el nu ar fi făcut nici cel mai mic gest ca să-i vină în ajutor. Atunci, fără să-l piardă din ochi se apropie de el, mai să-l atingă.

— Sunt destul de aproape?

Îi privi chipul, apoi zâmbi.

— Nu.

Jillian îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îi oferi buzele.

— Şi acum?

— Nu încă...

Mâna lui Adam se aşează pe coapsa ei, apoi urcă încet de-a lungul spatelui ajungând să se oprească în părul ei. Ochii lui străluceau sub clarul de lună, triumfători, plini de bucurie şi de pasiune.

O strânse la piept şi ea îi simţi muşchii strivindu-i rotunjimile sânilor, în timp ce bătăile nestăpânite ale inimii ei erau în rezonanţă cu bătăile inimii lui. Atunci buzele lor se întâlniră şi Jillian dădu frâu liber emoţiilor care o hărţuiau de câteva zile. Dar în loc să o liniştească, această bruscă suflare înteţi flacăra care o mistuia. Un fior de plăcere îl străbătu şi pe Adam. O prinse de ceafă ca să prelungească sărutul arzător până să-şi piardă suflul. Apoi o ridică în braţe.

— Adam!

Dar gura lui lacomă o reduse la tăcere în timp ce o purta către uşă. Fără s-o lase jos, reuşi să deschidă uşa şi să o trântească în urma lui cu o lovitură de picior. Cu toată admiraţia pe care i-o inspira puterea lui, Jillian nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

— Să ştii că pot să merg.

— Nu prea văd cum, câtă vreme picioarele tale nu ating pământul, i-o întoarse el îndreptându-se spre scara interioară.

— În felul ăsta vrei să mă convingi de superioritatea ta bărbătească?

— Nu. Mă port aşa pentru că sunt un romantic.

— Frumos răspuns. Aş vrea însă să te fac să înţelegi că nu am venit aici ca să-ţi văd superioritatea masculină, nici romantismul tău.

Adam încruntă sprâncenele intrigat. Cu toată aparenţa glumeaţă îşi dădu seama de adevărul vorbelor ei. Pătrunseră în cameră şi o lăsă jos.

— Ai ceva împtriva romantismului?

— Nu aşa ceva aştept acum de la tine, îi răspunse în timp ce el o trăgea din nou aproape.

— Păcat.

O sărută delicat după ureche.

— Va trebui să te obişnuieşti.

Buzele lui rătăceau voluptuos pe gâtul ei.

— Când îţi ridici bărbia cu atâta trufie, e greu de bănuit că poţi fi uneori atât de dulce, atât de blândă.

Buzele lui fierbinţi o făcură să simtă cum i se moaie picioarele. Era tocmai ceea ce spera Adam: să provoace în ea acea dulce slăbiciune, acel abandon pe care îl simţea el însuşi. Puse din nou stăpânire pe buzele ei savurând dulceaţa lor. Cu palmele îi simţea pulsul agitat. Nu se grăbi să o dezbrace lăsând pentru mai târziu plăcerea asta.

Încet, o împinse către pat, apoi o slăbi puţin, ca s-o lase să se aşeze pe marginea lui. Ochii lui Jillian, luminaţi de o rază de lună, erau deja umezi de dorinţă. Fără să o piardă din ochi, îi urmări cu degetele conturul feţei, arcuirea graţioasă a gâtului, ca să ajungă în cele din urmă la cămaşă, desfăcându-i nasturii unul câte unul. Mâna îi alunecă pe sub pânza cămăşii şi îi simţi pielea fierbinte.

Fără grabă îi scoase pe rând toate hainele şi Jillian nu protestă deloc. Când se întoarse spre ea înţelese din zâmbetul ei că accepta cu plăcere regula jocului. Atunci se aşează şi el pe pat şi ridică un picior încălţat.

— E rândul tău acum!

Jillian se ridică ascultătoare. Îşi simţea trupul pârjolit de privirea lui arzătoare dar mintea îi rămânea lucidă. Când luase hotărârea să vină, jurase să meargă până la capăt şi să-l învingă. Şi pentru că nu putea să-l alunge din gând: trebuia să cedeze chemării simţurilor, să-şi satisfacă

dorinţa nestăpânită pe care i-o inspira. Dar sufletul ei nu era părtaş. Legătura lor se mărginea la o simplă plăcere trupească. Nu era oare ceea ce dorea şi el?

Când şi a doua cizmă se trânti pe jos, Adam o prinse de mijloc şi o răsturnă în pat lângă el.

— Eşti durul cel mai dur! exclamă ea râzând. Toate femeile le brutalizezi în felul ăsta?

— Nu-mi aduc aminte...

Se aplecă peste ea şi îi mângâie buzele înfrânându-şi cu greu dorinţa de a le muşca cu lăcomie.

— Îmi place gura ta, şopti el. Atât de hotărâtă şi de senzuală în acelaşi timp!

Jillian închise ochii încercând să se împotrivească toropelii plăcute care o cuprindea din nou. Simţi degetele lui Adam plimbându-se într-o mângâiere uşoară pe tot corpul, în timp ce nenumărate sărutări îi acopereau gâtul şi sânii.

— Vreau să-ţi simt goliciunea lipită de mine, îi şopti Adam la ureche. Scoate-mi cămaşa.

Ea îi îndeplini cererea cu o mână tremurătoare. I se părea că acţiunea se desfăşoară „la ralenti”, într-atât de lungă i se păru aşteptarea minunatei atingeri. Când îşi lipi în sfârşit pieptul fremătător de bustul puternic crezu că o să leşine de plăcere. Prima lor îmbrăţişare nu-i lăsase răgazul să îi admire corpul viril. Muşchii lui sculptaţi, încheieturile puternice, pielea bronzată, erau o mărturie a vieţii în aer liber pe care o ducea şi, fără să ştie de ce, constatarea asta îi făcea o plăcere cu atât mai mare. Dar nu avu timp să se mai gândească la asta pentru că gura lui Adam o luă din nou în primire. Adam nu şi-ar fi închipuit niciodată că o femeie îl poate desfăta într-atât. Era nerăbdător să-i satisfacă dorinţa, să pună stăpânire pe corpul care i se oferea voluptuos. Cu toate astea, găsea în această aşteptare prelungită o plăcere inefabilă. Pielea lui Jillian era albă şi catifelată. Mâinile lui nu se saturau să o mângâie. Simţea fiorii de plăcere care străbăteau trupul femeii.

Se aventură cu îndrăzneală în umbra jilavă a feminităţii ei. Ea se arcui lacomă, avidă, dar vrând parcă în acelaşi timp să nu grăbească etapele plăcerii. Adam era fascinat de trupul ei de zeiţă. Jillian nu îşi putea explica cum reuşise să-l vrăjească. Întotdeauna se crezuse prea înaltă, prea slabă. Dar laudele cu care o copleşea încercau să o convingă că era cu totul altfel decât îşi închipuise.

Când gura lui înlocui degetele pentru a prelungi mângâierea simţi crescând în ea acel clocot care precede momentul sublim.

— Acum...

Adam trebui să-şi înghită salivă căci emoţia îi pusese un nod în gât.

— Acum, spune-mi că mă doreşti, Jillian. — Da...

Se prinse cu braţele şi cu picioarele de trupul lui arzător.

— Da, acum te doresc.

Un fulger îi lumină privirea lui Adam şi cu o puternică mişcare a coapselor deveni una cu ea.

Jillian avu impresia că se scufundă într-o prăpastie fără fund. Dar îi măi rămânea un drum minunat de străbătut.

CAPITOLUL OPT

Mirosul îmbătător al părului ei îl readuse la realitate. Îşi cufundase faţa în el şi inspira încântat acest parfum suav care îi aducea aminte de buchetele de flori sălbatice pe care maică-sa le aşeza în vazele de porţelan de pe şemineul din salon. Atingerea părului mătăsos era atât de plăcută încît ar fi fost în stare să rămână aşa toată noaptea.

Întinsă încă sub el, Jillian rămânea nemişcată. Respiraţia ei era atât de regulată încât Adam crezu pentru o clipă că adormise. Dar, când îi atinse buzele, simţi apăsarea braţelor în jurul gâtului lui. Îi căută privirea.

Pleoapele ei grele, pe jumătate închise erau încercănate. Remarcase asta încă de când se apropiase de el sub lumina lămpii de la intrare, dar nu avusese răgazul să-i vorbească despre asta. Încruntând sprâncenele îi declară:

— S-ar zice că eşti în urmă cu somnul. Surprinsă de remarcă, îşi ridică ochii spre el.

După ce trăiseră împreună fericirea sublimă, nu se aştepta deloc la genul ăsta de remarci. Dar fără să ştie de ce, grija asta ciudată o amuză.

— Mi-e foarte bine.

— Nu, continuă el ridicându-i bărbia. Nu e adevărat.

Jillian îl privea în tăcere, uimită de pornirea subită de a-i încredinţa grijile, temerile, gândurile ei. Cât i-ar fi plăcut să se lase încurajată de siguranţa lui bărbătească, să se odihnească pe umărul lui puternic pe care i-l oferea. Dacă ar fi fost acasă la mama, poate ar fi cedat. Dar realitatea era alta. în plus, credea că nu trebuie să-i dezvăluie unui bărbat slăbiciunile pe care doar o femeie le-ar putea înţelege, În zori, vor fi din nou rivali, iar hotarul pe care l-au abolit pe timpul nopţii se va ridică între ei din nou.

— Adam, n-am venit aici ca să... Nu o lăsă să continue.

— Ştiu de ce ai venit. Pentru că nu puteai să faci altfel. Şi te înţeleg foarte bine. Acum, va trebui să-ţi asumi consecinţele.

Ţinând seama de goliciunea ei şi de căldura apropierii lui Adam îi venea greu să facă paradă de demnitatea ei, dar cam tot acolo ajunse în cele din urmă.

— Care sunt aceste consecinţe?

Seriozitatea din privirea lui Adam făcu loc unei expresii amuzate.

— Îmi place felul cum pui întrebarea. S-ar zice că eşti o învăţătoare care îl întreabă pe un elev scos la tablă.

— E unul dintre puţinele talente pe care le-am moştenit de la mama. Dar, ai schimbat vorba şi nu mi-ai răspuns, Murdock.

— Bine, doamnă. Sunt nebun după tine, spuse el, încântat de efectul pe care declaraţia neprevăzută îl avea asupra femeii. Şi sunt convins că sentimentul ăsta e reciproc, chiar dacă refuzi să recunoşti. De altfel, îmi propun să te ajut.

— Nu poţi să faci nimic pentru mine.

În loc de comentariu el se întinse pe spate şi o trase lângă el. Ea se împotrivi. Dar căldura trupului lui Adam îi învinse reţinerile şi se destinse. Adam simţi. Totuşi, se abţinu să facă vreo remarcă. Dacă vroia să-i câştige încrederea, trebuia cu orice preţ să evite vicleniile, să nu o intimideze.

— Cum stai cu cercetările?

— Nu, nu vreau să te amestec în asta.

— Dar sunt deja îngrijorat. Hotarul ăla îmi aparţine şi mie deopotrivă.

Argumentul ajunse la ţintă. Jillian închise ochii.

— Am făcut un inventar precis al animalelor. Lipsesc trei sute de capete. Din precauţie, am grăbit însemnarea viţeilor care ne-au rămas. Şeriful îşi continuă ancheta.

— Care sunt primele concluzii?

Ea ridică din umeri.

— Imposibil de găsit vitele. Dacă hoţii au mai tăiat şi alte garduri ca să-şi pună prada la adăpost au şters cu grijă orice urmă de efracţie.

— Mi se pare curios că nu şi-au dat osteneala să repare gardul din hotar. Poate că au dorit să îndrepte bănuielile spre mine?

— E posibil.

Jillian îşi sprijini fruntea pe umărul lui, Preţ de o secundă doar, dar pentru el gestul ăsta însemna o dovadă de încredere.

— Adam, eu nu credeam ceea ce am spus despre tine şi tatăl tău.

— Să uităm asta. Ea ridică ochii şi îl privi.

— Dar nu reuşesc. O sărută cu zgomot.

— Fă un efort, sugeră el. Se pare că ţi-ai cumpărat un avion?

— Da.

Ea se ghemui din nou lângă el şi încercă să-şi pună ordine în idei.

— Dar mă tem că n-o să fie gata înainte de săptămâna viitoare.

— Foloseşte-l pe al meu.

— De ce...

— Nu am nimic cu şeriful. Mă gândesc numai că tu îţi cunoşti mai bine domeniul decât el.

Jillian îşi strânse buzele.

— Ascultă, Adam, nu vreau să mă simt datoare faţă de tine. Mi-e greu să-ţi explic...

— Atunci nici nu încerca.

Îi prinse părul încet ca s-o oblige să-l privească în faţă.

— Nu sunt genul de om care să se preocupe de ceea ce vrei sau nu vrei tu. Ţine pentru tine, dacă vrei. Poţi să fii împotriva mea, uneori chiar să mă învingi, dar nu o să mă opreşti niciodată.

Ochii ei scânteiară.

— De ce mă provoci atunci când încerc să fiu drăguţă?

Cu o mişcare bruscă el se răsturnă peste ea.

— Cred că eşti mult mai periculoasă când eşti calmă.

Jillian înălţă bărbia.

— Linişteşte-te, n-o să se mai întâmple.

— Perfect. O să rămâi cu mine în noaptea asta.

— Trebuie să...

Nu o lăsă să-şi termine fraza. Sărutul lui pătimaş îi înfrânse rezistenţa.

— În noaptea asta, spuse Adam cu un zâmbet provocator, te păstrez alături de mine.

Şi, din nou, o luă cu sine în universul magic în care cuvintele nu au loc şi în care raţiunea lasă locul simţurilor.

Un tril vesel o trezi din somn. În perioada asta a anului, soarele răsărind foarte devreme, se trezea de cântecul păsărilor. Cu un căscat leneş se răsuci în aşternut ca să-şi mai acorde câteva minute de somn, care îi dădeau impresia că mai trândăveşte chiar atunci când se trezea în zori. Pe jumătate adormită, trecu în revistă programul zilei. Apoi se întinse alene. Abia atunci îşi aduse aminte unde se află: în camera lui Adam! Până la urmă obţinuse ce vroia! Pierduse partida. Aşezată pe spate, rememora ceea ce se întâmplase în timpul nopţii cu un amestec de emoţie şi de jenă. Până atunci nu se lăsase niciodată în voia acestei călduri plăcute, a lipsei de griji pe care ţi-o dă somnul.

Cum putuse să-şi închipuie o clipă măcar că putea avea o aventură cu Adam păstrându-şi în acelaşi timp mintea, limpede? Cu toate acestea, nu-l iubea. Întinse mâna spre jumătatea cealaltă a patului. Nu, nu era atât de nebună încît să se îndrăgostească de el. Închise ochii, iar mâna i se crispă pe cerşaful gol. O, Doamne! Numai să fie adevărat!

Cântecul păsărelelor îi atrase atenţia din nou. Soarele deja sus pe cer, îşi arunca razele luminând încăperea. Jillian îşi dădu seama că trebuia să fie groaznic de târziu. Ce mai căuta în pat? Se ridică, furioasă pe ea însăşi, chiar în clipa când uşa se deschise şi Adam intră aducând un vas cu cafea aburindă şi două ceşti.

— Păcat! Şi eu care speram să te trezesc...

— Trebuie neapărat să mă duc înapoi, spuse ea dându-şi părul pe spate. Trebuia să fiu în picioare de câteva ceasuri.

Vru să se ridice dar el o opri cu un gest hotărât.

— Iar eu, eu zic că trebuia să dormi până la amiază.

— Îţi aduc aminte că eu conduc o fermă.

— Ferma ta poate foarte bine să se lipsească de tine o zi întreagă.

Se aşeză alături de ea şi plin de autoritate îi puse o ceaşcă în mână.

— Bea-ţi cafeaua!

Tonul lui poruncitor ar fi putut să o contrarieze, dar aroma minunată a cafelei se arătă mai convingătoare.

— Cât e ceasul? întrebă neliniştită între două sorbituri.

— Nouă şi câteva minute.

— Vai! Trebuie să mă întorc imediat.

Încă o dată, Adam nu o lăsă să se dea jos din pat.

— Bea-ţi cafeaua!

După o scurtă şi zadarnică împotrivire, Jillian îl privi exasperată.

— Încetează să mă mai tratezi ca pe un copil de opt ani!

Privirea lui îi admiră silueta subţire ale cărei forme graţioase se întrezăreau prin cearşaf.

— Să ştii că nu glumesc.

— Fii serios, Murdock! îl mustră ea neputând să-şi ascundă zâmbetul. Ascultă, apreciez foarte mult grija pe care mi-o porţi, dar nu pot să lenevesc până la amiază.

— Spune-mi te rog, de când n-ai mai dormit opt ore consecutiv?

Neputând să-i răspundă, se mulţumi să-şi bea cafeaua bosumflată.

— Te-aş fi lăsat noaptea trecută să dormi după pofta inimii dacă nu m-ai fi... să zicem deranjat.

— Eu te-am... deranjat?!

— Da, în mai multe rânduri. Adam aruncase cuvintele în glumă, dar din

privirea ei înţelese că ea le lua în serios. Era oare posibil ca ea să mai aibă nevoie de asigurări după tot ceea ce se întâmplase? Cum putea oare să fie în acelaşi timp atât de dură şi de vulnerabilă? Se aplecă să o sărute pe buze dar

avu grijă să nu prelungească sărutul de teama a ceea ce fără îndoială ar fi urmat.

— Trebuie să recunosc că nu te-ai străduit degeaba, murmură el.

Fără voia lui buzele îi coborâră pe gâtul ei.

— Sunt în mrejele tale. Îţi e de ajuns să...

— Cred... cred că astăzi mă voi arăta mărinimoasă.

— Ei bine!...

Apucă cearşaful cu două degete şi îl trase încet către el.

— Nu am nevoie de mila ta.

— Adam!

Jillian trase cu o mână ţesătura mătăsoasă care alunecase de pe ea.

— E ora nouă dimineaţa!

— Poate cu câteva minute peste.

Când Adam se apropie, ea trase la piept ceaşca cu cafea ca să se apere.

— Trebuie să număr vitele, să verific hotarele. Ca şi tine de altfel.

„Şi în plus, eu trebuie să ara griijă de o femeie încântătoare", se gândi el, dar se abţinu să i-o mărturisească celei în cauză.

— Uneori... Se întrerupse brusc ca să o sărute pe. obraz. ...nu eşti prea drăguţă, Jillian.

Sorbi râzând şi ultima înghiţitură de cafea.

— Ce-ar fi dacă ai ieşi că să pot face un duş şi să mă pot îmbrăca?

— Vezi? ce-ţi spuneam.

Se ridică totuşi şi adăugă:

— Mă duc să pregătesc micul dejun. Vru să protesteze dar el nu o lăsă.

— Şi o să lăsăm caii în grajd. Astăzi o să luăm. avionul.

— Adam, ai destule griji şi fără să te ocupi de problemele mele.

El îşi vârî mâinile în buzunare şi o fixă îndelung până când ea sfârşi prin a ridica sprâncenele mirată.

— Pentru o femeie cu responsabilităţile tale îţi lipseşte judecata. Ar trebui să ştii că furtul de vite îi priveşte pe toţi crescătorii.

Din asprimea vocii lui, Jillian constată că era supărat.

— Nu te înţeleg.

— Aici e nenorocirea! spuse el scoţând un oftat lung care putea să exprime la fel de bine resemnarea sau nemulţumirea.

Văzându-l că se îndreaptă spre uşă, Jillian îl interpelă.

— Adam, eu...

Nu mai ştia ce vroia să-i spună. A, ba da!

— Trebuie să trec neapărat pe la fermă ca să-l anunţ pe Jim.

— Am trimis deja pe cineva să-l anunţe. Adam se opri, apoi se întoarse încet spre ea.

— Ştie că suntem împreună.

— Ştie... ai trimis... bâlbâi ea, în vreme ce degetele se crispară pe toarta ceştii. Ai trimis pe cineva să-i spună că am petrecut noaptea cu tine?

— Chiar aşa.

Îşi trecu o mână prin părul în care soarele iriza reflexe roşiatice.

— Dar ce-o să creadă?

— Adevărul, răspunse el imperturbabil. Îmi pare rău, nu aveam intenţia să te compromit.

— Adam...

Dar el închisese deja uşa în urma lui. Jillian vru să arunce cu ceaşca în uşa de lemn, dar se mulţumi să se aşeze furioasă. Îşi blestema stângăcia. De ce nu putea el să înţeleagă că nu se temea pentru reputaţia ei ci pentru afacerile ei?

La urma urmei, poate aşa era cel mai bine.

Adam tăie două felii de şuncă şi le aruncă furios în tigaie. Dar nu trebuia să fie supărat decât pe el însuşi. De ce se lăsase copleşit de cele întâmplate? Jillian nu avea decât o atracţie fizică faţă de el. Şi lucrurile ar fi trebuit să se oprească aici. Se lăsase purtat de nişte sentimente pe

care ea nu i le va împărtăşi poate niciodată. Putea să-i poarte pică pentru asta?

Ce se întâmpla cu el? De când căuta o legătură serioasă? se întrebă întorcând şunca cu un gest violent. De când aştepta oare din partea unei femei oarecare, altceva decât o companie plăcută, puţină înţelegere şi complicitatea trupească? Nu era încă prea târziu ca să-şi revină în fire!

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi o înghiţi dintr-o sorbitură. N-avea de gând să-şi piardă capul din cauza unei domnişoare cochete care nu căuta altceva decât o aventură fără nici un viitor! După tot ce se întâmplase, nu asta dorea şi el? Dar se lăsase impresionat de problemele ei şi de curajul cu care le înfrunta.

Băutura fierbinte îl mai potoli. Cât de cât liniştit, luă ouăle din frigider. Da, va face tot posibilul să o ajute, va împărţi patul cu ea de câte ori ea va dori şi aici se vor opri relaţiile lor.

Când Jillian pătrunse în bucătărie, el îi aruncă o privire peste umăr. Părul roşu îi încadra în valuri ovalul perfect al feţei în care străluceau ochii verzi, tiviţi cu gene lungi întoarse. Of, Doamne! De ce să se amăgească? O iubea. Ce avea să se întâmple cu el?

Jillian se pregătea să-i laude talentele culinare, dar când îi surprinse privirea se opri. O privea ca şi cum atunci o descoperea pentru prima oară şi insistenţa lui o făcea să se simtă stingheră.

— S-a întâmplat ceva?

— Poftim?

Adam părea atât de năucit încât ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Te întrebam dacă s-a întâmplat ceva. S-ar zice că ai văzut o nălucă.

O blestemă în sinea lui şi îi întoarse spatele.

— Cum vrei ouăle?

— Ochiuri.

Jillian vru să se apropie de el dar şovăi. Nu ştia cum să-l mângâie. Adunându-şi curajul, traversă camera şi îi puse mâna pe umăr. Adam se crispă. Atunci îşi retrase mâna.

— Adam...

Cât de bine îşi stăpânea glasul! Încă de când era copil trecea drept o maestră în a-şi ascunde emoţiile,

— Nu pot să accept să mă ajuţi.

— Am remarcat.

Totuşi, cu preţul unui efort uriaş, ea reuşi să-şi învingă orgoliul şi se hotărî să vorbească.

— Vreau să-ţi spun că apreciez foarte mult propunerea ta. Îţi mulţumesc.

Adam simţea un nod în gât. Sparse un ou care se împrăştie sfârâind în tigaie.

— N-ai pentru ce.

Jillian bătu în retragere. Ce spera ea oare? Nimeni nu-i arătase niciodată, vreo urmă de mângâiere. De ce i-ar fi inspirat lui aşa ceva? Oricum nu voia.

— Foarte bine, spuse ea nepăsătoare. Îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Tu nu mănânci?

— Am mâncat deja, răspunse Adam sec.

— N-aş vrea să te reţin de la lucru. De ce nu îl rogi pe unul din oamenii tăi să piloteze avionul?

— Am spus că EU te voi însoţi.

Aşează ouăle pe şuncă într-o farfurie pe care o puse pe masă fără ceremonie.

— Cum vrei, Murdock, răspunse ea aşezându-se.

— Fac întotdeauna cum cred eu.

Apoi, apucat de un impuls brusc, îi cuprinse faţa cu mâinile şi o sărută îndelung, după care rămaseră amândoi tremurând de o dorinţă aprinsă.

— Trebuie să fii mai atent. Uiţi că ţin în mână un cuţit.

Se instală în faţa ei surâzând.

— Îmi lipseşte prudenţa doar de când te-am cunoscut.

Sorbindu-şi cafeaua, o observa atent, în timp ce ea mânca fără poftă. Nu ar fi trebuit să lase relaţia lor să atingă un asemnea grad de intimitate.

Dar dacă reuşea să îndrepte situaţia, să limiteze relaţia la convenienţele iniţiale, poate reuşea să-şi ţină iarăşi sub control sentimentele.

— Nu înţeleg de ce ai aşteptat atât până să-ţi cumperi un avion.

Ştia foarte bine că remarca asta o s-o contrarieze. Ea îşi ridică nasul din farfurie cu o încetineală voită.

— Ia te uită!

— Numai proştii nu acceptă progresul.

— Ce punct de vedere interesant. Mai ai şi alte idei pe care vrei să mi le transmiţi?

— Da, câteva.

— Chiar aşa?

Ea aşează pe masă furculiţa ca să nu cedeze cumva tentaţiei să-l străpungă.

— Aş fi foarte încântată să le aflu.

— Poate mai târziu.

Adam se ridică.

— Să mergem. Am pierdut destul timp.

Jillian strânse din dinţi şi îl urmă. Regreta că îi mărturisise recunoştinţa.

Micul avion cu două locuri nu îi făcu nici o impresie. Numai mijloacele de locomoţie cu patru picioare, sau cu patru roţi îi inspirau încredere. Dar se instală şi îşi fixă centura cu dezinvoltura de rigoare.

— Ai mai urcat într-un avion ca ăsta?

— Bineînţeles. În al meu.

Nu îi spuse însă frica care i-o pricinuise „acea mică plimbare prin aer. Dar, chiar dacă îi venea greu să-i dea dreptate, era de acord cu părerea lui: în această a doua jumătate a secolului XX, un avion era o unealtă indispensabilă pentru un fermier.

Motorul vâjâi şi după ce făcu o scurtă cursă, apăratul părăsi solul. Trebuia să se obişnuiască şi ea cu senzaţia asta neplăcută dacă vroia să piloteze. Lăsă mâinile să se odihnească pe genunchi şi încercă să uite vârtejurile pe care le simţea în stomac.

Adam remarcă cum degetele i se agitau fără încetare. „E nervoasă”, constată el cu o oarecare surprindere. „Dar se ascunde foarte bine”.

— Avioanele astea nu sunt mari dar sunt incredibil de maleabile. Poţi să-l aşezi pe o pajişte dacă e nevoie, fără să deranjezi vacile. Priveşte jos! Admită peisajul!

Se supuse ca să-i evite ironiile. Dar, ciudat, spectacolul pe care îl descoperi avu darul să o liniştească. Ţinutul îşi desfăşura sub ei dealurile şi câmpiile, mozaicul pajiştilor despărţite de drumuri de ţară; cărări atât de drepte, încât ai fi putut spune că au fost trasate cu rigla. Văzu meandrele albastre ale râuleţului care traversa proprietatea ei şi cea a lui Adam. Vaci albe cu pete negre păşeau netulburate. Cai roibi galopau cu coama în vânt. Din când în când, avionul trecea pe deasupra unui călăreţ care îşi agita pălăria în direcţia lor. Adam răspundea salutului legănând uşor aparatul, ceea ce declanşa râsul femeii.

— E minunat! Când văd această imensitate nu îmi vine să cred că îmi aparţine.

— Ştiu. Nu te saturi admirând-o.

Îşi sprijini fruntea de fereastră. „Şi lui îi plac la fel de mult locurile astea”, gândi ea. „Cât de lungă trebuie să-i fi părut şederea la Billings”. De fiecare dată când se gândea la cei cinci ani pe care el îi sacrificase, admiraţia ei creştea.

— O să-ţi încredinţez un secret, dar te rog să nu râzi. Când eram mică, când am venit prima dată aici, am cules o mâna de iarbă, pe care am ascuns-o acasă, într-o cutie. Iarba s-a uscat repede dar nu-mi păsa.

— Cât timp ai păstrat-o?

— Până când a găsit-o mama şi a aruncat-o.

— Nu te înţelegea.

— Nu, bineînţeles că nu…

Constatarea asta îl făcu să zâmbească.

— Priveşte! Camionul lui Jim.

Atentă asupra descoperirii ei, nu vedea expresia de compătimire a lui Adam. Tatăl lui se arătase aspru cu el, uneori chiar nedrept, dar întotdeauna îl înţelesese.

— Vorbeşte-mi despre familia ta.

Jillian se întoarse surprinsă de interesul pe care i-l arăta. Dar, cuprinsă brusc de pudoare, nu putu să-şi descarce sufletul mai mult.

— Nu, nu acum.

Admiră din nou câmpia.

— Dacă aş şti măcar ce caut.

„Şi eu zic la fel”, îşi spuse Adam. Era din ce în ce mai sigur că nu o să reuşească să se rupă de ea.

— Din ce parte a domeniului au dispărut cele mai multe animale?

— Din zona de nord. Mă întreb mereu cum au reuşit răufăcătorii să-mi fure de sub nas trei sute de vaci.

— Nu eşti prima căreia i se întâmplă asemenea necaz. Nici ultima. Dacă ai vrea să evacuezi animalele din nord unde le-ai duce?

— Dacă nu ar fi ale mele, răspunse ea cu amărăciune, cred că le-aş încărca într-un tren ca să le trec frontiera.

— Dar înainte de a închiria un tren, ar trebui să le aduni undeva.

— În cazul ăsta, aş folosi una din trecătorile săpate în munte mai la nord.

— Ei bine! Să mergem acolo!

Câmpia verde care se întindea sub ei lăsă locul unei regiuni mai aride, mai accidentate. Un drum asfaltat cu două benzi şerpuia printre înălţimi. Masivul nordic nu avea măreţia vărului său vestic, dar avea un aspect mai sălbatic, neprimitor. Singurii locuitori erau coioţii şi vulpile care fugeau de vecinătatea oamenilor.

Adam luă înălţime şi începu să descrie cercuri largi. Jillian scruta terenul. Da, dacă ar fi trebuit să ascundă vitele şi-ar fi ales locul ăsta. Inima i se strânse când văzu câţiva vulturi.

— O să aterizez, spuse Adam fără alt comentariu.

Jillian rămase mută. Dacă temerile ei se adevereau, trebuia să prevadă serioase economii până în iarnă. Bătrânul Jeep aştepta zile mai bune ca să fie înlocuit. Va trebui să vândă o parte din şeptel. Cifre aşezate într-un registru...

Adam opri motorul.

— Ce-ar fi să mă aştepţi aici până mă duc să arunc o privire?

— E vorba de vitele mele, se mulţumi să răspundă Jillian înainte, de a sări din carlingă.

Pământul arid şi săpat de puhoaie nu semăna de loc cu pajiştile bogate de pe domeniul ei. Nici un copac nu apăra cu umbra lui iarba uscată de soarele nemilos.

Auzi un fâlfâit de aripi şi văzu un vultur aşezându-se pe o creastă apropiată.

Defileul strâmt se înfunda între doi pereţi stâncoşi de care se agăţau câteva tufe verzi. Cizmele lor răsunau pe pietre şi falezele trimiteau înapoi ecoul paşilor. Spre marea ei surprindere auzi sunetul cristalin al unui izvor. Trebuia să fie unul mic, căci altfel şi-ar fi dat în vileag răcoarea apei dar nu simţea nimic altceva decât... Rămase nemişcată scoţând un oftat îngrozit.

— O, nu!

În faţa lor erau risipite o mulţime de oase, probabil dezgropate de coioţi.

— În avion este o lopată. Putem să săpăm ca să vedem câte vite au fost tăiate. Sau preferi să-l anunţăm pe şerif?

— Nu.

Îşi şterse palmele umede de pantaloni.

— Prefer să mă lămuresc imediat.

De data asta nici nu îndrăzni să-i propună să-l aştepte la avion. În locul ei ar fi procedat la fel. Fără un cuvânt, o lăsă singură.

Când zgomotul paşilor lui se stinse în depărtare, Jillian închise ochii. Îşi încleştă pumnii. Ar fi vrut să-şi urle turbarea, neputinţa. Ceea ce fusese al ei, fusese furat şi omorât sau vândut. Nu putea niciodată să mai devină stăpână pe bunul său, rodul muncii ei, al eforturilor ei îndârjite. Îşi regăsi calmul încet, cu amărăciune. Nu va mai recupera nimic, dar se va face dreptate.

Când se întoarse cu lopata, Adam văzu furia lucind în ochii ei. Prefera această reacţie faţă de disperarea din clipa descoperirii tristului spectacol.

Nu trebui să sape prea mult. Hoţii folosiseră din plin canionul drept abator. Se întoarse spre Jillian al cărei chip rămânea impasibil.

— Cred că ştim destul. Să-l lăsăm pe şerif să se. ocupe de rest.

Furios ca şi când ar fi fost vorba de propriile lui animale, lovi cu lopata în pământ. Unealta se izbi de ceva. Jillian se aplecă şi ridică obiectul. Era o mănuşă groasă de piele ca acelea care se folosesc la întinsul gardurilor de sârmă ghimpată. Simţi deodată cum apare o rază de speranţă.

— Unul dintre ei a pierdut-o când a îngropat carcasele.

Începu să o examineze cu atenţie.

— Iată o greşeală care s-ar putea să-i coste scump! Cei mai mulţi dintre angajaţii mei îşi însemnează iniţialele în interior.

Întoarse mănuşa pe dos dar descoperirea o făcu să îngheţe de groază. Fără un cuvânt, îi întinse mănuşa lui Adam. Căptuşeala era într-adevăr însemnată cu iniţialele A.M.

— Ei bine! spuse el cu un ton care se vroia degajat. Iată că am ajuns de unde am plecat.

Îi dădu înapoi mănuşa.

— Ţine-o. Şeriful o să aibă nevoie de ea.

Jillian îl fulgeră cu privirea.

— Mă crezi atât de proastă să te bănuiesc?

Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Adam rămase o clipă năucit. Când îşi reveni în fire, porni alergând în urma ei. Când o prinse de mână ca s-o silească să-l privească în faţă, mâna ei tremura uşor şi respira sacadat.

— Recunosc că mi-a trecut prin cap ideea asta. Dar aş vrea să ştiu de ce dai la o parte de la bun început ipoteza asta?

— Ai unele defecte, Adam, dar nu pe ăsta.

Jillian simţi că-şi pierde graiul. Făcu un mare efort să continue.

— Te ştiam prea cinstit ca să-mi tăi gardurile şi să-mi omori vitele.

Numai cuvintele şi ar fi fost destul ca să-l înfioreze, dar, văzându-i ochii plini de lacrimi, simţi un nod ridicându-i-se în gât. Nu cunoştea nimic din arta de a consola o femeie. O luă în braţe şi o mângâie uşor pe obraz.

— Jillian...

— Nu, te rog! Fără mângâieri inutile.

Încercă să se elibereze dar în cele din urmă îşi găsi adăpost la pieptul lui. Trupul său puternic îi oferea mângâierea şi sprijinul de care avea atâta nevoie. Dar dacă se lăsa legănată de această siguranţă iluzorie, ce se va întâmpla când el nu va mai fi alături?

— Nu, Adam, nu trebuie.

— Totuşi trebuie să fac ceva, îi şopti mângâindu-i părul. Te rog să primeşti ajutorul meu.

Era copleşită de lacrimi fierbinţi. Nu putea să le stăvilească. Atunci, cu o emoţie pe care o cunoşteau amândoi prea bine, ea dădu frâu liber lacrimilor în timp ce rămaseră strâns îmbrăţişaţi în mijlocul priveliştii dezolante.

CAPITOLUL NOUĂ

Jillian nu avea timp să se lamenteze. Fuseseră dezgropate peste o sută de carcase. Unele bucăţi de piele mai purtau încă însemnul Utopiei. Se întâlni de mai multe ori cu şeriful, primi vizita a numeroşi vecini. După prima şi ultima criză de lacrimi, disperarea ei se transformă într-o hotărâre calculată, pe care o considera mult mai folositoare. Această nouă atitudine o ajută să-şi reia munca cu şi mai mare îndârjire şi să treacă mai uşor şi peste dovezile de simpatie care o jenau.

Timp de două săptămâni neplăcerea ei constitui singurul subiect de discuţie la fermă şi în împrejurimi. De mulţi ani nu se mai înregistrase un asemenea furt. Apoi discuţiile începură să se stingă, ceea ce o mai linişti puţin, dar pe de altă parte simţea cum se micşorează şansele ca cercetările să ajungă la bun sfârşit.

Pusă în faţa faptului împlinit, nu putea decât să-şi accepte soarta, dar nu putea să admită că hoţii ar putea scăpa nepedepsiţi. Erau foarte abili. Trebuia să se facă dreptate. Acţionaseră cu ingeniozitate şi îndrăzneală încât ar fi stârnit invidia celebrilor bandiţi de odinioară. Gardul tăiat, mănuşa lui Adam: greşeli grosolane făcute special ca să îndrepte bănuielile spre Murdock. Dar de acum Jillian ştia la ce să se aştepte şi întrevedea chiar posibilitatea să-i prindă din urmă pe răufăcători.

Adam îi impusese din oficiu ajutorul lui. Încercase să se împotrivească dar şi Adam se arăta la fel de încăpăţânat ca ea.

Chiar el o condusese la şerif, o însoţise la sindicatul crescătorilor şi chiar o dusese într-o seară cu forţa la cinematograf ca să-şi mai uite gândurile. Şi îi era recunoscătoare pentru asta. Pentru că purtarea lui o dezarma şi îi învingea încăpăţânarea.

Într-o după-amiază ploioasă, o ţesăla pe Dalila, când în cadrul uşii, apăru silueta lui Adam.

— Pot să-ţi sugerez să-mi oferi o ceaşcă de cafea şi adăpostul acoperişului tău? întrebă el ridicându-şi pălăria plină de apă.

Jillian acceptă cu un surâs şi părăsiră grajdul braţ la braţ. Traversară curtea sub rafalele de ploaie.

— Ai ceva noutăţi de la şerif? întrebă Adam după ce ajunseră în casă.

— Nimic nou. A pus toată regiunea în alertă.

— Ştiu.

— Toţi crescătorii din Montana sunt în stare de alertă. Vor să ofere o recompensă.

— Bună idee.

Adam se aşeză la masa din bucătărie şi îşi întinse picioarele lungi în timp ce Jillian pregătea cafeaua. Atmosfera caldă a camerei îl făcea să se simtă bine.

Îi veni în minte că ar putea să se bucure amândoi de bunăstarea asta liniştită într-o singură fermă. Petrecuseră câteva nopţi împreună, fiecare dintre ele mai minunată decât celelalte. Dar, oricât ar fi fost de plăcută, relaţia lor nu îl mulţumea. Vroia să întărească legătura care îi unea, să facă din această idilă episodică o legătură permanentă şi durabilă.

Ideea lui prinse contur şi se concretiză deodată printr-un singur cuvânt: căsătorie. Da, vroia să o ia de soţie. Şocat de această revelaţie, rămase un moment perplex înainte de a putea să lege mai departe conversaţia.

— Lasă-mă să ofer eu recompensa.

Jillian se întoarse spre el, surprinsă de brusca lui intervenţie şi se. pregătea să-i refuze propunerea, dar el o întrerupse.

— Stai puţin. Înainte de a mă refuza ascultă ce vreau să-ţi spun. Tatăl meu a mirosit ceva. Gardul tăiat i-a adus aminte de vechile neînţelegeri între el şi Clay. Oamenii nu or să piardă ocazia să bârfească.

— Eu nu am nici o suspiciune în privinţa lui.

— Ştiu.

Întinse mâna şi luă ceaşca pe care i-o oferea. Dar o puse imediat pe masă şi o prinse de mână.

— Sunt foarte mişcat, zise el.

Vizibil stânjenită, femeia nu ştia ce să răspundă.

— Jillian, gândul ăsta îl contrariază. Altădată, trăncăneala asta l-ar fi lăsat rece. Dar astăzi nu mai e aşa de sigur. Bunicul tău era un rival, dar făceau parte din aceeaşi generaţie. Se înţelegeau şi se respectau. Ar vrea să poată face ceva. Ştii, nu îmi place să-ţi cer favoruri, totuşi te rog să accepţi. Pentru el.

Jillian privi un moment mâinile lor unite, amândouă fine dar puternice, amândouă bronzate, dar a ei dispărea aproape cu totul în cea a lui Adam.

— Ţii mult la el, nu-i aşa?

— Da.

El răspunsese cu aceeaşi aparentă indiferenţă. De data asta Jillian nu se lăsă păcălită.

— Fie. Îţi las privilegiul să oferi recompensa.

Adam îi strânse puţin mai tare mâna ca pentru a consfinţi înţelegerea lor.

— Perfect.

El sorbi din cafea în vreme ce privirea i se lumina de o lucire poznaşă.

— Ţi-ai udat hainele. Pot să te ajut să le scoţi?

Jillian îi primi oferta cu un surâs şi se aşeză pe un scaun în faţa lui.

— Ştii foarte bine că am de gând să întrec Double M-ul la târgul din iulie.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Numai că până o să ajungi acolo…

— Îţi place întrecerea?

— Aşa s-ar zice.

— Pariez pe cincizeci de dolari că taurul meu îi va spulbera pe toţi concurenţii pe care poţi să-i aliniezi.

Adam privi gânditor fundul ceştii. Din câte ştia, era sigur că va pierde.

— De acord, răspunse el vesel. Şi mai pun încă cincizeci dacă mă întreci şi la prinderea viţelului cu lassoul.

— S-a făcut. Bătură palma.

— Mai vrei să participi şi la alte întreceri?

— Nu.

Această mică pauză la mijlocul zilei de muncă era un lux pe care Jillian îl aprecia la adevărata lui valoare.

— Săritura în sac nu mă tentează, cât despre călăritul cailor sălbatici nu sunt nebună să mă bag.

— De ce?

— În primul rând, bărbaţii nu ar admite să încalc un teritoriu care le-a aparţinut dintotdeauna şi pe urmă... Îşi înălţă umerii cu un zâmbet copilăresc. Cred-că mi-aş rupe gâtul.

Acum o săptămână cu siguranţă nu ar fi făcut o asemenea mărturisire. Adam se aplecă peste masă şi o sărută. Apoi îi luă obrajii în mâini ca să prelungească sărutul.

— Din cauza buzelor tale... De fiecare dată când le simt gustul nu mai pot să mă dezlipesc de ele.

Răsuflarea lui călduţă îi mângâia obrazul.

— Dar suntem în miezul zilei, Adam.

— De ce? Ai cumva de gând să mă ademeneşti în camera ta?

Privirea ei exprima un amestec de confuzie şi dorinţă care lui i se părea seducător.

— Trebuie să verific... începu Jillian. Din nou puse stăpânire pe buzele ei.

— Ce?

— ...să verific...

Adam îşi continua mângâierile fără să-i ia în seamă cuvintele. Cu toate că îi despărţea masa, ei i se părea că îi simte dogoarea trupului.

— Nu pot să mai gândesc.

Era exact ce-şi propusese el. Vroia să fie măcar o dată centrul atenţiei ei, înaintea fermei, a angajaţilor, a animalelor, a ambiţiilor ei. Dacă reuşea să o facă măcar pentru o clipă să încerce sentimente la fel de puternice ca el, ştia că partida era câştigată.

— La ce-ţi trebuie să gândeşti? întrebă el.

Ocoli masa ca să o ia în braţe.

Da, valul de emoţie care o învăluia când îi simţea trupul musculos făcea ca orice gând să fie în zadar.

— Nu mă pot stăpâni să te doresc, mărturisi ea în şoaptă.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui. O îndepărtă puţin ca să o privească în ochi şi cu o falsă indignare izbucni:

— Dar suntem în miezul zilei! Jillian îşi aruncă părul pe spate şi îşi întinse gâtul.

— Nu contează. Nu pot să mai aştept.

Adam îşi roti privirile prin bucătăria imaculată.

Un surâs maliţios îi apăru pe buze.

— Vrei să spui acum? Aici?

— Cred că aş putea avea răbdare până ajungem în camera mea. Dacă te grăbeşti!

Atunci, strecurându-se în urma lui şi apucându-l de umeri, se cocoţă în spatele lui.

— Ştii drumul?

— Mă descurc.

Îl sărută apăsat pe gât.

— Sus pe scări, a doua uşă pe dreapta.

În timp ce Adam îi urma indicaţiile, se întrebă ce-ar spune el dacă ar afla că nu se purtase niciodată astfel cu un bărbat. Cum putea să îi mărturisească faptul că iubea pentru prima oară şi că această descoperire minunată elibera în ea nişte elanuri nebănuite?

Închise ochii şi se lăsă în voia noilor senzaţii. Nu trăise niciodată cu atâta intensitate prezentul fără să o preocupe urmările.

— Nu prea ai rezistenţă, Murdock, spuse Jillian cu un zâmbet ascuns. Doar câteva trepte şi inima a început să-ţi bată nebuneşte!

— Şi a ta, replică el. Şi tu nu faci nici cel mai mic efort.

— Trebuie să fie din cauza ploii.

Intră în cameră pe care i-o arătase şi aruncă o privire. Îi recunoştea stilul, feminin dar practic. Nu avea nimic în comun cu dezordinea de care era înconjurată sora lui, nici cu eleganţa subtilă pe care o etala maică-sa. Ca şi fiinţa pe

care o căra în spate, interiorul avea ceva deosebit. Pereţii şi perdeaua uni, în tonuri sobre. Fără obloane. Jillian nu era genul de om care să se izoleze. Ducea o viaţă mult prea activă.

Pe noptieră era aşezată o cutie muzicală cu încrustaţii delicate. Probabil îi deschidea capacul atunci când o cuprindea nostalgia. Cu cât avea mai multă grijă să-şi ascundă firea romantică, cu atât mai mulţ infinitele precauţii dădeau la iveală flagrant adevărul.

— N-ai mare lucru de văzut, încercă Jillian să motiveze simplitatea decorului.

— Te înşeli.

Intrigată de răspunsul lui enigmatic privi la rândul ei împrejur.

— Ştii, nu îmi petrec prea mult timp aici.

Adam o lăsă jos şi se întoarse spre ea.

— Totuşi camera asta poartă amprenta ta.

Fără să-şi dea prea bine seama de ce, remarca lui îi făcu plăcere.

— Eşti poet din când în când? îl necăji ea râzând.

— Poate.

— Nu vrei să te ajut să-ţi scoţi hainele ude? întrebă ea jucându-se cu un nasture la gât.

— Cu plăcere.

Jillian trecu la acţiune şi după ce îi scoase cămaşa îl privi zâmbind.

— Dacă aştepţi să te seduc, cred că o să fii decepţionat.

— De ce?

— Nu ştiu nimic din arta seducerii.

Fără să-l lase să răspundă, îl apucă de gât şi îl făcu să-şi piardă echilibrul. Strâns înlănţuiţi, se răsturnară amândoi în pat.

— Fără nici un vicleşug, fără delicateţe... comentă ea.

— Te găsesc totuşi foarte întreprinzătoare.

— Iar tu eşti chiar pe placul meu.

Îşi înfipse degetele în părul lui des cercetându-i chipul.

— La început, chestia asta mă înfuria dar am început să mă obişnuiesc.

— Cu fizicul meu?

— Cu faptul că îmi placi.

Ea îi urmări cu un deget contururile feţei.

— Când zâmbeşti eşti de-a dreptul fermecător. Încă din prima clipă n-am avut încredere în zâmbetul tău.

— Aşa?

— Sunt destul de ageră ca să recunosc un şarpe cu clopoţei când îl văd.

— Dar nu destul de prudentă ca să păstrezi distanţa.

— Prudenţa nu e calitatea mea cea dintâi.

Adam se hotărî să-i satisfacă înclinaţia către emoţiile puternice, sperând să le facă trainice. Vru să se rostogolească peste ea dar îi simţi buzele mângâindu-i neobosite faţa: moi, uşoare, pline de promisiuni arzătoare. Formele ei suple se lipeau de trupul lui viril anihilându-i hotărârea perversă.

Dar Jillian era mult prea năvalnică, mult prea nerăbdătoare ca să o sacrifice de dragul artei seducţiei.

Jillian nu bănuise niciodată voluptatea care o cuprindea supunându-se dominării unui bărbat. Simţea cum o părăsesc puterile şi constatarea asta o îmbăta. Nu îşi dăduse seama niciodată de puterea pe care Adam o avea asupra ei. Mâinile ei descopereau trupul superb care se oferea voluptuos mângâierilor ei, care zăboveau pe conturul câte unui muşchi, se jucau prin părul de pe piept.

Apoi îi desfăcu centura ca să-şi continue explorarea. Îşi înăbuşi un geamăt. Cântecul ploii se amesteca cu zgomotul răsuflării lor gâfâite care umplea camera. Îşi lipi buzele pe pielea lui ca să-i simtă gustul de mosc. Cu toată dorinţa care îi clocotea în vine, ea ar fi vrut să prelungească la nesfârşit acest preludiu delicios.

Focul care se aprinsese în Adam îl cuprinse acum în întregime în vâltoarea lui. Îşi descoperea propria vulnerabilitate cu o încântare mută. Degetele lui Jillian, buzele ei îi trezeau trupul la o viaţă nouă, făcându-l să vibreze, declanşând fiori de plăcere care îi alergau pe sub pielea arzătoare. Nici o femeie nu avusese o asemenea putere asupra lui. Era în întregime sub stăpânirea ei.

Rafalele de vânt şi ploaia biciuiau ferestrele, iar violenţa elementelor naturii era asemenea furtunii senzuale care îl tulbura. Atunci, simţind că îşi pierde luciditatea, o prinse din nou în braţe. Lumina alburie care pătrundea în cameră proiecta reflexe sidefii pe corpul ei de zeiţă. Părul risipit pe cearşaful alb îi înconjura faţa cu un nimb de foc. Ochii ei străluceau în penumbră ca două diamante verzi. Cu toată răsuflarea precipitată, ea îi înfrunta privirea. „Ia-mă, sunt a ta”, parcă spunea privirea aceea. „Dăruindu-mă ţie mi te dăruieşti şi tu, trup şi suflet”. „Ei bine, fie!” îşi spuse el înăbuşindu-şi un geamăt.

Apoi se înfruptă lacom din buzele ei. Ea îi răspunse sărutului, ameţită de patima pe care o descătuşa în ea. O dorea! O cunoştea mai bine decât pe oricare altă femeie şi o accepta aşa cum era. Ea aştepta dintotdeauna această clipă, chiar fără să-şi fi dat seama.

Ea îi simţi degetele febrile desfăcându-i nasturii cămăşii care cedară unul după altul ca să dezvelească în sfârşit sânii fremătători care se striviră de pieptul lui. Mâinile lui nu încetau să se plimbe pe trupul ei ca şi când ar fi vrut să răspândească în ea jarul care îl mistuia. Termină să o dezbrace cu o nerăbdare febrilă şi buzele lui salutară minunata ei goliciune.

Trupurile lor se contopiră. Şi gurile la fel. Amândoi savurau din plin cupa plăcerilor. Nu gustaseră niciodată o licoare mai îmbătătoare. Jillian se unduia sub el, se cabra, la fel de exigentă ca şi de generoasă.

Adam se sprijini pe coate ca să-i contemple chipul. Privirea femeii era înceţoşată de dorinţă. Dorinţă al cărei obiect era el. Înţelese că în sfârşit îşi atinsese scopul: ea nu se mai gândea decât la el.

Atunci, fără să o piardă din priviri, intră în stăpânirea corpului ei cu o exaltare sălbatică. Ochii lui Jillian trădau fiecare fior de fericire pe care îl produceau în ea mişcările ritmice ale bărbatului. Exprimau minunatul crescendo care o ducea spre ultima explozie de bucurie.

Adam vroia să întârzie clipa magică, să întârzie valul năvalnic al dorinţei lui şi acest efort îi dădea o satisfacţie inefabilă.

Jillian îşi pierdea încet controlul simţurilor. Dar de fiecare dată când credea că o să atingă culmile extazului, el o purta mai departe, spre alte culmi mai înalte încă, mai sublime. Şi fiecare val de plăcere care se spărgea rostogolindu-se cu zgomot de ea îi îneca tot mai mult luciditatea. Se agăţa cu disperare de el ca să nu se lase înghiţită de vârtejul senzual înainte să-şi potolească setea.

Fără să ştie, ea dădu semnalul de încheiere murmurându-i numele ca şi când nu ar mai fi existat altcineva pe lume.

Un lung frison scutură corpul lui Adam şi ea simţi cum dorinţa lui se revărsa. Fură proiectaţi amândoi într-un univers plin de tumult şi de lumină...

CAPITOLUL ZECE

Cu toată căldura şi praful de pe drum, Jillian mergea către oraş cu inima uşoară. Dimineaţa aceasta de 4 iulie marca începutul festivităţilor care aveau să dureze până noaptea târziu.

În ciuda orei matinale, locul în care se desfăşura târgul era deja plin de lume: proprietari şi angajaţi, soţii şi logodnice, celibatari de ambele sexe în căutare de partide, în timp ce animalele de concurs aşteptau departajarea. Arena în care urma să se desfăşoare competiţia era pregătită deja.

Cowboyi purtau cizmele şi pălăriile de sărbătoare. Cataramele centurilor străluceau în soare. Copiii îmbrăcaseră ţinuta de duminică pe care praful şi ţărâna aveau să o murdărească cât de curând.

Pentru Jillian, ziua asta era în sfârşit prima ocazie de destindere. Ultimele probleme pe care le avusese o făceau să preţuiască cu atât mai mult ocazia. Timp de o zi, avea să uite toate grijile, şirurile de cifre aliniate în registrele de socoteli şi să uite rangul de patroană pe care trebuia să-l merite în fiecare zi, şi să devină doar o simplă membră a acestei familii minunate care îşi trăgea câştigurile şi bucuriile de la pământ şi animale.

De departe se auzea sunetul de vioară. Odată cu venirea serii orchestrele aveau să se pună într-adevăr pe treabă ca să animeze balul. Dar, până atunci, vor fi întreceri, jocuri şi destule gustări ca să hrănească toată regiunea. Aroma apetisantă a unei plăcinte cu carne cu care se desfăta un gurmand făcu să-i freamăte nările lui Jillian.

Dar mai întâi, concursul pentru cel mai frumos taur, îşi spuse ea îndreptîndu-se spre ţarcul în care cinci pretendenţi erau alături de campionul ei. Nu aveau nimic deosebit de atrăgător cu. coarnele lor arcuite, gâtul masiv, muşchii puternici. Jillian începu să-i examineze unul câte

unul, propunându-şi să fie cât se poate de obiectivă, notându-şi punctele lor forte, şi scoţând în evidenţă defectele. Fără îndoială, candidatul lui Double va fi rivalul cel mai de temut. El cucerise trofeul trei ani la rând.

Dar nu şi de data asta, se gândi ea intrând în amănunte. Taurul ei nu era poate atât de mare, dar avea ţinută mai impozantă. În plus, pielea lui era fără cusur, îşi purta capul semeţ, coarnele erau standart.

— Lasă locul tineretului! şuieră ea spre campionul „en titre”.

Destul de sigură pe sine, îşi ancoră degetele mari în buzunarele pantalonilor. Premiul întâi şi medalia vor compensa toate necazurile pe care le avusese în ultimele săptămâni.

— Ai fler să-i descoperi pe viitorii campioni?

Jillian se întoarse pe jumătate şi se trezi nas în nas cu Paul Murdock. Hainele elegante nu reuşeau, să-i atenueze paloarea feţei şi chiar dacă bastonul avea mâner de argint, se sprijinea în el cu la fel de multă greutate. Cu toate astea privirea lui pătrunzătoare trăda o vitalitate ieşită din comun. Jillian îi susţinu privirea fără să clipească.

— Exact. Recunosc imediat un campion.

Bătrânul schiţă o grimasă care se voia un zâmbet.

— Am auzit vorbindu-se mult despre noua ta achiziţie.

Cercetă animalul încruntându-şi sprâncenele şi nu putu să-şi reprime un oftat invidios. Şi el se pricepea să aprecieze calităţile unui taur.

Paul Murdock ezită o clipă. Regreta că nu mai era tânăr. Timpul fusese mai puternic decât el. Ah! Dacă ar fi putut să mai aibă cincizeci de ani şi să aibă un animal ca ăsta... Dar nu era genul de om care să se lase copleşit de regrete inutile.

— Are şanse.

Jillian îi ghici admiraţia. Nimic nu ar fi putut să o încânte mai mult.

— Locul secund nu are nimic dezonorant, spuse ea cu ironie în glas.

Murdock o fulgeră din priviri dar văzându-i expresia poznaşă nu putu să se abţină să izbucnească în râs.

— Eşti o femeiuşcă tare afurisită, Jillian Baron. Bunicul tău te-a instruit cum trebuie.

— M-a învăţat destule ca să conduc o fermă.

— E posibil, admise el clătinând din cap. Vremurile s-au schimbat.

Jillian înţelese amărăciunea din cugetarea lui dar se făcu că nu bagă de seamă. La urma urmei îi înţelegea nostalgia.

— Povestea aia cu furtul vitelor…

Bătrânul o observă pândindu-i reacţia. Dar ea păstra o expresie indescifrabilă. I-ar fi făcut plăcere o partidă de poker cu ea.

— E o mârşăvie! exclamă el cuprins de o furie subită. A fost o vreme când oamenii erau spânzuraţi pentru şi mai puţin.

— Dacă-i spânzur pe toţi, nu îmi recapăt vitele replică ea liniştită.

— Adam mi-a vorbit despre descoperirea din canion.

Murdock privi taurii câteva momente în linişte. Ei erau bogăţia fermei, câştigul lui şi raţiunea lui de a fi.

— E o lovitura grea pentru tine, pentru noi toţi adăugă el întâlnindu-i din nou privirea. Aş vrea să ştii că îl detestam pe bunicul tău, încăpăţânarea şi ifosele lui.

— Aşa e, recunoscu ea cu o uşurinţă care îl făcu pe Paul Murdock să pufnească în râs. De asta vă înţelegeaţi atât de bine.

Remarca asta îi tăie dintr-odată veselia bătrânului şi o privi insistent.

— Da. Recunosc. Ne înţelegeam. Şi cu toată antipatia pe care mi-o inspira, vreau să mai ştii că nu l-aş fi părăsit niciodată în asemenea împrejurări. Fără îndoială că şi el ar fi făcut la fel pentru mine. Eram amândoi crescători. Sentimentele personale treceau pe planul doi.

Rostise vorbele cu mândrie şi Jillian nu putu să se abţină să nu-şi ridice trufaşă bărbia.

— E adevărat.

— Ai fi putut foarte bine să mă bănuieşti că am pus la cale furtul.

— Nu sunt chiar atât de proastă. Dar dacă te-aş fi crezut răspunzător, ţi-aş fi plătit-o până acum.

Pe buzele lui Murdock apăru un zâmbet admirativ.

— Văd că lecţiile bătrânului Baron ţi-au fost de folos.

Apoi după o scurtă ezitare adăugă:

— Dar continui să cred că o femeie are nevoie de un bărbat, care s-o ajute să conducă o fermă.

— Şi eu am început să te găsesc simpatic!

Bătrânul începu să râdă atât de amuzat încât Jillian nu se putu abţine să nu-l imite.

— La vârsta mea e greu să te schimbi, domnişoară.

Închise ochii pe jumătate aşa cum îl văzuse făcând şi pe fiul lui. Îşi dădu seama în acea clipă, că peste patruzeci de ani aşa va arăta Adam, va avea aceeaşi putere care sfidează anii şi va fi acelaşi om în care poţi să-ţi pui toată încrederea.

— Am auzit vorbindu-se că fiul meu te-a găsit pe gustul lui. Nu pot să-l condamn.

— Asculţi toate bârfele?

— Aş fi decepţionat pentru el să aflu contrariul. Un bărbat are nevoie de o femeie ca să se adune de pe drumuri.

— Adevărat? întrebă ea sec.

— Nu-te supăra, domnişoară! Când eram mai tânăr nu i-aş fi dat voie să se apropie de o femeie Baron. Dar vremurile s-au schimbat, repetă el cu un gest de regret. Proprietăţile noastre se învecinează de mai bine de un secol şi nu putem să facem nimic. Trebuie sa fim vecini.

Jillian îşi şterse un fir de praf imaginar de pe cămaşă.

— Nu vreau să adun pe nimeni de pe drumuri, domnule Murdock. Şi cu atât mai puţin să fuzionez cu o altă fermă.

— Dar se întâmplă uneori să ajungi la rezultate neaşteptate. Să o luăm pe Karen a mea, de exemplu. Cine ar fi zis că o să mă însor cu o femeie a cărei eleganţă mă obligă să mă şterg pe picioare când intru în casă, fie că sunt murdar fie că nu.

Jillian pufni în râs şi îl luă de braţ, gest care îi surprinse pe amândoi deopotrivă.

— Am impresia că vrei să îngropăm armele? Bătrânul se crispă deodată îmbufnat. Acum e rândul dumitale să te enervezi. Sunt de acord cu încetarea focului. Adam şi cu mine suntem… în sfârşit, ne înţelegem bine. Îmi place mult Karen şi pe dumneata te găsesc aproape suportabil.

— Mi s-a părut că îl aud vorbind pe bunicul tău.

— Mulţumesc pentru compliment.

În timp ce mergeau prin mulţime, Jillian băgă de seamă că lumea îi observa. Un Murdock şi o Baron braţ la braţ? Da, cu siguranţă vremurile se schimbaseră. Se întreba cum ar fi reacţionat Clay? Ajunse la concluzia că şi el ar fi aprobat-o în felul lui ursuz.

Când îi văzu trecând prin dreptul arenei, Adam îşi întrerupse brusc discuţia pe care o purta cu un cowboy. Jillian îşi dădu părul pe spate, se aplecă şi îi şopti bătrânului la ureche câteva vorbe care îl făcură să izbucnească în râs. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat până acum, s-ar fi îndrăgostit de ea pe moment.

— S-ar zice că Jillian Baron se plimbă la braţ cu tatăl tău?

— Hm? Da.

Adam nu-şi putea dezlipi privirile de ea.

— Frumoasă femeie! S-ar părea că ea şi cu tine…

Dar se întrerupse întâlnind privirea îngheţată a lui Adam şi tuşi încurcat.

— În sfârşit, întrebam pentru că toată lumea vorbeşte că familiile Murdock şi Baron nu s-au înţeles niciodată.

— Nu trebuie să dai crezare tuturor zvonurilor.

„Of, Murdock!” se gândi cowboyul clătinând din cap. „Pe ăştia nu ştii niciodată cum să-i iei!”

— Viaţa rezervă mari surprize, declară Adam venind în întâmpinarea celor doi. Fără vărsare de sânge?

— Tatăl tău şi cu mine am ajuns la un compromis.

Paul Murdock înţelese din privirile tinerilor că ceea ce vorbea lumea era adevărat.

— Karen m-a înscris cu forţa în juriul de rodeo, mormăi el.

Privindu-şi fiul nu mai simţea nici un fel de nostalgie pentru că vedea că are cine să-i ducă mai departe numele.

— O să fiu în tribună ca să te văd la treabă.

Spunând acestea, se îndepărtă cu paşi mici. Jillian îşi înfundă mâinile în buzunare ca să reziste tentaţiei de a-l sprijini. Bănuia primirea de gheaţă pe care i-o rezerva Adam.

— L-am întâlnit la ţarcul taurilor, îi mărturisi ea când bătrânul se depărtă. Cred că a venit acolo expres ea să-mi vorbească între patru ochi. Mi se pare foarte amabil.

— Puţini oameni împărtăşesc părerea asta.

— Puţini oameni au avut un bunic precum Clay Baron, replică ea zâmbind.

— Ce mai faci?

Nu putu să se abţină să o mângâie pe obraz.

— Tu ce crezi?

— Trebuie să-ţi mărturisesc că te găsesc fermecătoare, dacă nu faci alergie la acest gen de complimente.

Jillian zâmbi şi clipi cochetă din ochi.

— Într-o zi de sărbătoare totul este permis.

— Atunci hai s-o petrecem împreună.

Îi întinse mâna, simţind că dacă şi ea i-o va întinde, fără să-i pese de privirile indiscrete, asta ar însemna pentru el un punct decisiv.

Jillian îşi lăsă degetele să alunece în palma lui.

— Începusem să cred că nu o să mi-o propui niciodată.

Îşi petrecură dimineaţa bând limonadă, asistând la diferite concursuri şi plimbându-se sub cerul senin care promitea o zi minunată. Copiii se jucau cu mingea. Adolescenţii flirtau cu nepăsarea vârstei lor. Bătrânii mestecau tutun şi îşi povesteau istorii, una mai de necrezut decât alta.

Se opriră în faţa unui ţarc unde un grup de bărbaţi se bălăcea în noroi în urmărirea unui purcel pe care încercau să-l prindă. Mulţimea îi încuraja pe concurenţi cu glume şi strigăte vesele.

Jillian îl observă pe Adam pe ascuns. Nu părea să îl intereseze spectacolul.

— Nu-ţi plac jocurile, Murdock?

— Totul depinde de reguli. O prinse de mijloc.

— De altfel, ştiu o căpiţă de fân undeva nu prea departe...

Tânăra femeie îl întrerupse izbucnind în râs. Dar el o prinse în braţe şi o sărută cu patimă. Se auziră câteva fluierături din mijlocul unui grup de cowboy care priveau scena. Când reuşi să se elibereze, Jillian recunoscu printre ei mai mulţi dintre oamenii de la Utopia.

— E zi de sărbătoare, îi aduse el aminte ca să-i prevină protestul.

Fără să-şi piardă cumpătul, Jillian îl privi surâzătoare. Pentru că părea să aprecieze acest gen de jocuri, avea să-i arate ea de ce e capabilă.

— Îţi plac focurile de artificii? îl întrebă ea şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui sărutându-l ca-n filme.

Adam nu mai auzi noua serie de ovaţii pe care le declanşă sărutul lor dar avu impresia că i se moaie genunchii.

— Mi-ai lipsit noaptea trecută, Murdock, murmură Jillian.

Adam inspiră adânc şi scoase un lung suspin.

— M-ai făcut să-mi lase gura apă. Sper că nu o să ne oprim aici.

— O să vedem mai târziu, răspunse ea zâmbind mereu. Dar mai întâi să mergem să vedem concursul mâncătorilor de prăjituri. Participă şi Jim.

Ar fi urmat-o oriunde şi dintr-odată se simţi stângaci ca un adolescent la prima lui întâlnire. O vedea pe Jillian atât de lipsită de griji. Îşi uitase toate responsabilităţile, toate problemele. Niciodată nu i se păruse cerul mai albastru, soarele mai strălucitor. Fiecare clipă a acestei zile avea să rămână adânc întipărită in memoria ei.

Când sosi ora concursului de rodeo, Jillian, era ameţită de libertate. Atunci când regina serbării şi suita ei defilară

în arenă, mai strângea încă în căuşul palmei medalia pe care o primise taurul ei.

— Îmi datorezi deja cincizeci de dolari, îi spuse lui Adam schimbându-şi pantofii cu o pereche de cizme lustruite de atâta purtare. Să trecem la a doua parte a pariului nostru: prinsul viţelului cu lassoul.

— De acord.

Jillian se simţea cu vântul în pupa. Norocul fusese de partea ei şi se părea că nimic nu-i stă în cale. O mulţime de concurenţi se îngrămădea în spatele barierei. Cu toată aparenţa deconectantă, se simţea plutind în aer efervescenţa pregătirilor pentru concurs.

Clinchetul pintenilor umplea atmosfera încărcată cu miros de piele şi de tutun. Prima probă era cea a călăritului taurilor. Când crainicul anunţă începerea, Jillian îşi croi drum prin mulţime să vadă spectacolul.

— Mă mir că nu te-ai înscris şi tu, îi mărturisi Adam.

Ea îşi aplecă uşor capul şi se rezemă o clipă de umărul lui. Era un gest tandru care pe Adam îl mişcă profund.

— Sportul ăsta cere o cheltuială prea mare de energie. Şi eu vreau să pun ziua asta sub semnul trândăviei. Văd că tu, dimpotrivă, participi la călăritul cailor sălbatici. Cu siguranţă ai mai multă îndrăzneală decât judecată.

El înălţă umerii zâmbind.

— Îţi faci griji din pricina mea?

— O să-ţi îngrijesc rănile.

— Atunci, sper să nu termin teafăr. Ştii...

El o cuprinse cu un gest posesiv şi afectuos.

— În scurt timp voi termina concursul.

Fără să-i pese de privirile indiscrete îi mângâie buzele.

— Până la fermă nu e departe. Iar acum nu e picior de om pe acolo. Într-o zi aşa de frumoasă e nevoie şi de o baie în iaz.

— Da?

— Apa trebuie să fie limpede şi rece, adăugă el.

Râzând, se adăposti la pieptul lui.

— După prinsul viţeilor, şopti ea înainte de a se îndepărta din nou.

Jillian prefera culisele în locul gradenelor. Îi plăcea să-i asculte pe bărbaţi povestind despre alte concursuri rodeo, să-şi povestească isprăvile, să facă glume. Nu, părinţii ei nu puteau să-i înţeleagă atracţia către o asemenea ambianţă. Ei s-ar fi simţit la fel de stingheri aici, precum s-ar simţi Jillian în loja tatălui ei, la operă. Dar aici se simţea în largul ei şi această siguranţă o făcea să uite angoasele copilăriei.

În arenă, concurenţii se succedau în ţipete şi urale. Călăritul taurului le dădea ocazia concurenţilor să-şi măsoare curajul şi priceperea. Glasul lui Jillian se pierdea în corul spectatorilor. Simţea în spate prezenţa liniştitoare a lui Adam care stătea de vorbă cu Jim. Nu, nu fusese niciodată atât de fericită, atât de relaxată.

Atunci izbucni drama.

Auzi un glas cristalin, văzu o minge multicoloră sărind în arenă pe sub gard. Un băieţel se strecură prin mulţime şi alunecă pe sub barieră urmărindu-şi jucăria. Ţâşni în ajutorul copilului ca un fulger, chiar înainte ca maică-sa să bage de seamă şi să scoată un urlet. I se păru că aude ca prin vis glasul lui Adam care o striga pe nume.

Silueta masivă a taurului apăru în arenă. Cu spume la gură, ochii feroce, se pregătea să se avânte spre ea. Jillian simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Pământul începu să se zguduie sub copitele animalului ceea ce însemna că nu mai era nici o clipă de pierdut. Fugi spre copil şi se aruncă peste el la pământ. Taurul trecu pe lângă ei stârnind un nor de praf.

Îşi impuse să nu facă nici o mişcare în timp ce îl apăsa cu toată greutatea pe copilul înspăimântat. Îşi ţinea chiar respiraţia. De peste tot izbucniră ţipete, dar nu îndrăzni să-şi ridice capul să vadă ce se întâmplă. Unii începură să înjure furioşi. Jillian închise ochii şi se întrebă dacă va mai ajunge vreodată să se ridice. Băieţelul începu să plângă speriat şi ea încercă să înăbuşe zgomotul cu trupul ei.

Când nişte mâini puternice o apucară de subraţ ea se zbătu.

— Proasto!

Recunoscu glasul lui Adam. Atunci se destinse şi se lăsă purtată fără rezistenţă.

— Eşti nebună?

Adam, palid la faţă, o sprijinea.

— Nu te-ai lovit? Ce naiba, Jillian!

Jillian avea impresia că totul se învârteşte în jurul ei ca şi când ar fi fost beată. Simţi ca prin vis cum cineva îi lua mâna şi i-o strivea de un obraz umed.

— Mulţumesc, mulţumesc, murmura mama plângând în timp ce copilul urla de frică în braţele tatălui.

Jillian constată că era vorba de micul Simon. Părinţii lui erau angajaţi la fermă.

— E O.K., Suzan, reuşi Jillian să rostească cu toată emoţia care îi punea un nod în gât.

Adam nu o lăsă să continue. Ea avu impresia că străbate o mare de chipuri buimăcite.

— Te duc la infirmerie.

— Cum?

Înţelegea greu sensul cuvintelor.

— Am spus că te duc la infirmerie, spuse el sec când ajunseră la barieră.

— Nu, nu e nevoie, mi-e bine.

— După ce o să fiu sigur de asta, o să te strâng de gât.

Jillian îşi retrase mâna din a lui şi încercă să-şi îndrepte spatele.

— Mă simt bine, când îţi spun.

Dar abia pronunţă aceste cuvinte că i se muiară picioarele şi leşină. Când îşi reveni în simţiri, simţi în primul rând iarba deasă care îi atingea palmele, apoi o batistă umedă care îi răcorea fruntea.

Apa pe care o înghiţea o făcu să scoată un geamăt. Deschise ochii. Umbre neclare începeau să se deseneze în strălucirea soarelui.

Puţin câte puţin, formele începură să prindă contur. Îl recunoscu pe Adam aplecat asupra ei. Îi ţinea o sticlă la gură ca s-o oblige să bea. În planul secund, Jim, vizibil tulburat, se muta de pe un picior pe altul.

— Nu a păţit nimic, spuse Adam cu un ton destinat să liniştească pe toată lumea, dar în primul rând pe el. Emoţia a doborât-o. Femeile leşină din te miri ce.

— Le ştii pe toate, bombăni Jillian până să-şi dea seama că ceea ce îi dădea Adam să bea era coniac.

Bău câteva înghiţituri şi alcoolul o aduse în simţiri.

— Şi în primul rând să ştii că nu am leşinat.

— Atunci să ştii că ai imitat nemaipomenit de bine, replică Adam.

— Lăsaţi fata să răsufle! Vocea calmă a lui Karen Murdock avu ca efect şi împrăştierea mulţimii. Îngenunchie şi ea alături de Jillian.

— Bărbaţii depăşesc măsura întotdeauna, spuse ea scurgând compresa care mustea de apă. Ei bine, Jillian, poţi să te mândreşti că ai făcut ceva vâlvă.

Tânăra se ridică încercând să schiţeze un zâmbet.

— Credeţi?

Îşi cuprinse genunchii în braţe şi îşi sprijini fruntea de ei o clipă până când fu sigură că i-a trecut ameţeala.

— Nu îmi vine să cred că am putut să leşin.

Adam trase o înjurătură şi îi luă sticla din care trase o duşcă bună.

— Era cât pe ce să moară şi pe ea o preocupă un singur lucru: să nu se facă de râs!

Jillian îşi săltă bărbia ca împinsă de un resort invizibil.

— Ascultă, Murdock...

— În locul tău nu aş mai zice nimic, spuse el punând dopul sticlei. Dacă eşti în stare să mergi, te conduc acasă.

— Bineînţeles că pot să merg. Dar nu se pune problema să merg acasă.

— Sunt convinsă că acum te simţi foarte bine, spuse Karen aruncându-i fiului ei o privire plină de reproş.

Pentru un băiat inteligent era o lipsă de bun simţ. Dar când intervine dragostea, chiar şi cei mai isteţi bărbaţi devin complet idioţi.

— Nici nu se pune problema dacă să te retragi sau nu! Dacă rămâi aici rişti să fii sufocată de manifestările admiratorilor, adăugă Karen.

Doamna Murdock zâmbi constatând că cuvintele îşi atinseseră ţinta.

Jillian se ridică bombănind.

— Bine...

Începea să simtă cum o dor muşchii, dar nu lăsă să se vadă nimic şi îşi scutură pantalonii de praf, degajată.

— Nu eşti obligat să mă însoţeşti, Adam. Sunt destul de mare ca să...

Fără s-o lase să mai continue, o prinse de braţ şi o trase după el.

Mulţimea începuse să se îngrămădească spre ei dar, dacă unii admiratori ai lui Jillian ardeau de dorinţa să o felicite, privirea îngheţată a lui Adam îi ţinea la distanţă.

După ce deschise portiera camionetei, o instală fără menajamente. Apoi ocoli maşina şi se urcă la volan. Jillian îşi încrucişă braţele, ferm hotărâtă să nu deschidă gura tot drumul. Când pornită, îşi dădu seama că, nu numai că nu participa la prinderea viţeilor, dar, în plus, renunţa la privilegiul să urce pe podium pentru acordarea trofeelor. Fremăta de indignare în faţa acestei nedreptăţi. De ce părea oare Adam atât de contrariat? La urma urmei nu el îşi julise coatele şi genunchii, nu el se făcuse de râs leşinând în faţa tuturor! Şi apoi nu salvase viaţa unui copil? Atunci de ce o tratã ca pe o inconştientă? Îşi ridică bărbia furioasă..

— Tot împingând bărbia înainte, o să te trezeşti într-o bună zi cu un pumn.

Jillian se întoarse încet spre el şi îi aruncă o privire trufaşă.

— Văd că ai nevoie să te descarci, Murdock. Hai, dă-i drumul!

— Nu spune de două ori!

Adam apăsă pe accelerator până când acul kilometrajului ajunse la capătul scalei.

— Ascultă, nu înţeleg deloc ce ai să-mi reproşezi. De ce nu-ţi goleşti sacul odată? Nu sunt dispusă să-ţi suport sarcasmele.

El smuci brutal volanul ca să tragă maşina la marginea drumului. Surprinsă, Jillian se trezi proiectată în portieră. Dar abia îşi reveni din uimire când Adam coborî din maşină şi porni peste câmp. Ea plecă în urma lui.

— Adam, ce ai?

El iuţi pasul. Trebuia să păstreze puţină distanţă până să-şi pună ordine în idei. Nu putea să uite imaginea coarnelor mari, arcuite care erau gata să o împungă pe Jillian. Dacă lassoul lui nu şi-ar fi atins ţinta…

Prefera să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Fusese nevoie de o duzină de oameni şi de trei frânghii zdravene ca să abată taurul care se îndrepta către cele două trupuri căzute. Ar fi putut să o piardă!

— Cu ce drept îmi vorbeşti aşa?

Jillian se înfipse în faţa lui şi îl prinse de cămaşă:

— M-am săturat de mutrele tale, Adam! Nu ştiu cum am putut să te suport până acum! Acum paharul s-a umplut. Urcă-te în maşină şi pleacă unde vrei.

Ea îi întoarse spatele. Fără să o lase să plece, o prinse de braţ. Femeia se zbătu, şi el fu nevoit să-şi sporească strânsoarea. Abia când se opri puţin ca să-şi tragă sufletul, Jillian băgă de seamă că el tremura. Şi nu furia îl făcea să fie atât de agitat. Rămase o clipă interzisă, neştiind cum să reacţioneze.

— Adam?

El clătină din cap şi îşi îngropă faţa în părul ei. Nu fusese niciodată atât de tulburat. După ce încercase să-şi potolească neliniştea îndepărtându-se de ea, Adam realiză că numai atingerea mângâietoare a trupului ei cald, pulsând lipit de al lui putea să-l liniştească.

— O, Doamne, Jillian! Dacă ai şti prin ce am trecut.

Ea îşi aşeză capul pe pieptul lui şi se lăsă legănată de bătăile puternice ale inimii lui.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— A trecut atât de aproape de tine! Câţiva centimetri au lipsit şi…

„Taurul”, se gândi Jillian. În felul ăsta, reacţia lui Adam nu se datora mâniei ci unei frici retrospective.

— Nu, te rog. Nu te mai gândi la asta. S-a, terminat cu bine.

— Da, dar am trecut pe lângă o dramă, spuse el luându-i faţa în mâini. Eram doar la câţiva metri când am aruncat lassoul. Taurul era parcă turbat. Se pregătea să se avânte. Dacă aş fi ratat lovitura, te-ar fi călcat în picioare.

Jillian îl privi îndelung, apoi reuşi să-şi înghită saliva.

— Nu... nu ştiam...

El îi privea chipul, livid acum. „De ce i-am povestit asta?” se gândea furios pe el însuşi. O sărută blând pe ochi. Mângâierile tandre o făcură pe Jillian să-ţi recapete culorile.

— Ce-a fost a fost, spuse Adam într-un târziu. Iartă-mă pentru ieşirea mea. Dar cum să-mi păstrez sângele rece în faţa unui asemenea spectacol?

El îi adresă un surâs pe care privirea ei îl cerea.

— Nu mi-ar fi plăcut să te recuperez în bucăţi.

Ea se linişti şi îi trimise înapoi surâsul.

— Şi eu prefer să fiu dintr-o singură bucată! Dar tot am încasat câteva vânătăi destul de inestetice.

O sărută lacom. Jillian simţi pentru a doua oară cum i se moaie genunchii. Adam se îndepărtă puţin.

Venise timpul să-i mărturisească sentimentele, chiar dacă ea nu era pregătită să le asculte. Nu îşi deschisese niciodată inima în faţa unei femei. Se hotărî să o facă după toate regulile.

— O să faci o baie caldă, spuse urcând în maşină. Pe urmă o să pregătesc ceva de mâncare.

Jillian se înfundă în scaun.

— De acum, cred că nu o să mai leşin niciodată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Când ajunseră în curtea ranchului, Jillian era hotărâtă să se lase în seama lui. Nimeni nu avusese niciodată atâta grijă pentru ea. În copilărie, când se îmbolnăvea, tatăl ei o îngrijea cu o eficacitate profesională. Bătrânul Clay considera că rănile erau parte integrantă din meserie. Erau pansate şi oamenii se întorceau la muncă.

Şi pentru că Adam vroia să o consoleze, aştepta această experienţă nouă cu o plăcere pe care o anticipa, mai ales dacă o mai săruta cum făcuse pe drum, cu acea trandreţe şi pasiune care o făcea să-şi piardă minţile.

Totul era pustiu: barăcile, hambarele, grajdurile. Forfota pe care o cunoştea de obicei ferma la ora aceea a zilei fusese înlocuită de o linişte aproape apăsătoare. Toate vitele care nu participau la târg păşteau libere pe câmp, supravegheate doar de doi oameni. Şi nimeni nu urma să se întoarcă la Utopia curând.

— Cred că nu am mai fost niciodată singură aici, spuse Jillian, când Adam opri camioneta.

Rămase un moment aşezată pe locul ei ca să asculte liniştea care domnea peste tot. Ar fi putut să ţipe în gura mare, nimeni nu ar fi auzit-o.

— Ce impresie ciudată. De obicei, chiar când nu vezi oamenii le simţi prezenţa.

Ea coborî din maşină şi zgomotul portierei trântite răsună parcă amplificat.

— Întotdeauna e cineva în barăci sau în sala de mese. Copii care se joacă, femei care întind rufele sau sapă în grădiniţe. Nu ne gândim niciodată, dar o fermă seamănă cu un mic orăşel.

— Autonom şi independent, completă Adam. O luă de mână gândindu-se că adjectivele astea i se potriveau la fel de bine şi ei. Două calităţi, printre altele, care îl atrăseseră.

— Trebuie să te mulţumeşti cu ce-i al tău, nu-i aşa? Eşti atât de uşor rupt de lumea exterioară. E nevoie doar de o furtună. Ea nu înţelese de ce zâmbea, dar continuă:

— Sunt mulţumită că mulţi din angajaţii mei s-au căsătorit şi s-au stabilit aici. Nu poţi să pui bază pe zilieri.

Jillian dădu ocol curţii cu privirea. Avea impresia că lipseşte ceva. Ridică din umeri încercând să alunge gândul ăsta care se datora poate liniştii neobişnuite.

— S-a întâmplat ceva? se nelinişti Adam zărindu-i fruntea îngândurată.

— Nu ştiu.

Îşi înălţă umerii din nou.

— Cred că sunt prea nervoasă.

Cu gesturi delicate îi lăsă lui Adam pălăria măi pe ochi. Îi plăcea umbra pe care borul i-o proiecta pe faţă, subliniindu-i trăsăturile bărbăteşti şi accentuându-i profunzimea privirii.

— N-ai spus că îmi tragi o bătaie?

— Nu, dar m-aş lăsa convins s-o fac.

Jillian se strecură între braţele lui, mirosul lui de piele tăbăcită şi de apă de toaletă o învălui imediat.

Atunci o revelaţie teribilă îţi făcu loc între ei. Cu un ţipăt îngrozit se desprinse din îmbrăţişarea lui şi traversă curtea alergând cât o ţineau picioarele. Adam porni după ea.

— Jillian!

O, Doamne! Cum de nu-şi dăduse seama imediat. Se opri lângă ţarcul gol şi strânse pumnii.

— Dar ce se întâmplă până la urmă?

— Viţelul, murmură ea bătând cu pumnul în gard. L-au luat!

Tonul ei deveni din ce în ce mai vehement.

— Au venit până în curtea mea şi mi l-au furat. Chiar în curtea mea!

— Poate că unul din oamenii tăi l-a dus în boxă.

În loc de răspuns ea se mărgini să clatine din cap şi continuă să lovească gardul cu pumnii.

— Trei sute de vite nu le-au ajuns. Au trebuit să vină să repete ticăloşia la câţiva paşi de uşa mea. Ar fi trebuit să-l

las pe Jim să păzească ferma. El mi-a propus asta. Ar fi trebuit să rămân eu însămi.

— Vino, hai să căutăm prin hambar!

Ar fi preferat ca ea să izbucnească furioasă în loc să o vadă arborând expresia asta resemnată.

— Trebuie să fim siguri înainte de a-l anunţa pe şerif.

— Şeriful, se regăsi ea cu un ton amar. Şeriful!

— Jillian!

Vru să o apuce de mijloc dar ea se feri.

— Linişteşte-te, de data asta n-o să leşin.

Din glasul ei răzbătea un tremur uşor. Totuşi privirea nu îi trăda nici o tulburare. Adam înţelese că din nou se închisese în ea şi că, cu toată bunăvoinţa lui, nu putea să-i aline suferinţa.

— Du-te şi aruncă o privire în staul, sugeră el. Eu mă duc să văd în hambar.

Jillian ştia că aceste căutări erau zadarnice, dar se supuse maşinal. Boxa viţelului era goală, Câteva fire de praf pluteau într-o rază de lumină. Furaseră animalul, puiul pe care se chinuise atât să-l crească şi în care îşi pusese atâtea speranţe! Dar vinovatul nu putea să scape fără să dea socoteală. Până la urmă avea să-l găsească.

Se întoarse în curte. Cu toată nerăbdarea care o stăpânea, aşteptă să apară Adam. Dar mutra lui vinovată îl scutea de orice comentarii. Se întoarseră în casă împreună.

Nu se recunoaşte înfrântă, îşi spuse el văzându-i chipul hotărât. Asta făcu să-i crească admiraţia pentru ea.

Îşi aduse aminte de felul cum dezmierda viţelul, de tandreţea care i se citea în priviri atunci când vorbea despre el. Un crescător trebuia să se ferească să se ataşeze de vitele lui. Dar cum să nu fii cucerit de un biet orfan? Acum suporta consecinţele slăbiciunii ei. Adam pregăti gânditor cafeaua. Cine putuse să comită imprudenţa să fure un viitor campion? Nici un crescător din regiune nu ar cumpăra un viţel atât de uşor de recunoscut. Să-l vândă pentru carne? Nu merita osteneala! Un asemenea gest însemna o lipsă de judecată sau o

siguranţă prea mare. Într-un caz sau altul, autorul nu va întârzia să se demaşte.

Rezemată de peretele bucătăriei, Jillian telefona şerifului. Adam ar fi dorit atât de mult să o liniştească, să o apere. Primi ceaşca de cafea mulţumind cu un gest din cap, contemplând gânditoare câmpia prin fereastra camerei.

— Promite să facă tot posibilul, spuse ea agăţând receptorul. O să ofer o recompensă deosebită. Mâine voi face din nou o vizită la sindicatul crescătorilor. Nu voi avea linişte până nu voi găsi viţelul. Vreau ca oamenii sa ştie că Utopia nu stă cu braţele încrucişate.

Privi câtva timp gânditoare ceaşca apoi o goli dintr-o sorbitură.

— Hoţii mei nu îşi iau nici o precauţie. Vreau să le arăt că nu sunt o biată femeie lipsită de apărare de care să-şi bată joc fără să fie pedepsiţi.

Intonaţia ameninţătoare a lui Jillian îl făcu pe Adam să zâmbească.

— Ai dreptate.

— Ce găseşti atât de comic?

— Mă gândeam că dacă ar putea să te audă, şi-ar lua tălpăşiţa încotro ar vedea cu ochii.

Complimentul o înveseli.

— Mulţumesc... Cu siguranţă acum îmi pierd vremea mulţumindu-ţi.

— Nimeni nu te obligă s-o faci. Ţi-e foame?

— Hm!

Se frecă pe burtă nehotărâtă.

— Nu ştiu.

— Du-te şi fă o baie. Eu o să încerc să pregătesc ceva de mâncare.

— Jillian se apropie şi îl înlănţui de mijloc cu braţele şi îşi aşeză capul pe pieptul lui. Cum se făcea că o cunoştea atât de bine? Cum ghicise că avea nevoie de puţină singurătate ca să-şi pună gândurile în ordine?

— De ce atâta atenţie oare? murmură ea.

— Dumnezeu ştie! Du-te şi îngrijeşte-ţi vânătăile.

— De acord.

Nu se putu abţine să nu-l măi îmbrăţişeze recunoscătoare o dată înainte de a ieşi din cameră. Ar fi vrut să-i mărturisească recunoştinţa. Dar nu găsea cuvintele. De ce nu putea să-i spună cât de mult îi aprecia delicateţea? Îi oferea sprijinul lui fără să se impună, nu îi oferea mai mult decât putea ea primi. Îi trebuise destul timp ca să-şi învingă prejudecăţile în privinţa lui. Dar acum când îl cunoştea, nu avea să-l mai uite.

Când îşi scoase hainele, descoperi vânătăile care îi acopereau trupul. Ce mai contau! Doar îi distrăgeau puţin atenţia de la rănile mult mai adânci care îi chinuiau sufletul. Pentru că nu putea alunga un sentiment dureros de vinovăţie. Lăsându-i moştenire ferma, bunicul îi acordase o încredere de care se arăta nedemnă.

Schiţând o mică grimasă se cufundă în cadă. Unul dintre oamenii ei? Din nefericire nu trebuia exclusă nici o asemenea posibilitate. Nimic mai uşor decât să urce viţelul într-o camionetă şi să dispară.

Se hotărî să înceapă o anchetă discretă. Îi era destul să afle cine a lipsit de la serbare un timp destul de lung, cât ar fi fost necesar pentru furt. Poate că vinovaţii, vor comite imprudenţa să-şi cheltuiască banii nechibzuit şi atunci... şi atunci vor vedea cine este ea!

Sărmanul viţel! Nimeni nu o să-l mai mângâie. Se afundă în apa caldă până la gât încercând să se relaxeze.

Trecuse mai bine de o oră până când reveni în compania lui Adam. Baia îi mai alinase durerea şi alungase neliniştea. Mirosul delicios de la bucătărie îi deschise imediat pofta de mâncare. Jillian intră în cameră, dar spre marea ei surprindere nu găsi pe nimeni. O oală fierbea înăbuşit pe foc scoţând nori mici de abur. Tânăra femeie nu se putu abţine să ridice capacul şi descoperi un fel de ciulama parfumată care o făcu să-i lase gura apă. Luă o lingură, amestecă în mâncare şi o gustă.

— Mama îmi dădea peste mâini când mă prindea asupra faptului.

Surprinsă, Jillian scăpă din mână capacul care căzu cu zgomot.

— Murdock! Vai ce m-ai speriat!

Se întoarse brusc şi se trezi nas în nas cu un buchet de trandafiri roşii. Când Adam îi zâmbi se simţi dintr-odată foarte tulburată. Parcă împietrise. Dar lui îi plăcea şi aşa. Nu lua prea des prin surprindere o femeie de tăria lui Jillian Baron.

Ea îşi ascunse mâinile la spate ca să nu dea la iveală tremurul lor uşor. Adam ridică o sprânceană intrigat. Dacă ar fi ştiut că doar câteva flori o vor tulbura atât de mult, ar fi adunat un buchet mai mare. Se apropie de ea.

— Te simţi mai bine?

Jillian bătu instinctiv în retragere.

— Da, mulţumesc.

— Nu s-ar spune! declară Adam amuzat de uimirea ei.

— Ba da, te asigur! Mâncarea miroase grozav de bine.

— E o reţetă pe care am învăţat-o în campanie, acum câţiva ani.

Îşi înclină capul şi o sărută gingaş pe buze.

— Nu vrei să primeşti florile?

— Ba da, eu...

Ea îşi dădu seama că-şi ţinea mâinile la spate cu încăpăţânare. Atunci, cu preţul unui efort uriaş, reuşi să se stăpânească şi acceptă darul.

— Sunt minunate.

— Parfumul lor îmi aduce aminte de parfumul părului tău, şopti el.

„Au trecut ani de atunci”, îşi aminti ea. „Buchete de flori legate cu panglici însoţite de cuvinte dulci, pe care avusese slăbiciunea să le creadă”. Găsind ridicole ezitările, îşi înălţă umerii.

— Trandafiri, răspunse ea detaşată. Trandafiri roşii...

Adam ghicea amărăciunea care răzbătea din glasul ei. Cu o gingăşie infinită înfăşură o şuviţă de păr în jurul degetului. Avea culoarea focului şi fineţea mătăsii.

— Clasic, mult prea clasic.

Ceva se rupse în ea. Cu un oftat adânc îşi coborî privirea către buchetul pe care îl ţinea în mână.

— Cândva am crezut că aş putea să mă conformez şabloanelor clasice.

— L-ai iubit pe cel care îţi dăruia flori?

De ce oare răsucea cuţitul în rană? N-ar fi putut să spună, dar nu putea să se abţină. Poate pentru că se simţea el însuşi chinuit?

— Adam...

— Răspunde-mi.

Cu gesturi automate Jillian umplu un vas cu apă.

— Eram foarte tânără. El semăna mult cu tatăl meu: calm, meticulos, devotat. Încercând să-l cuceresc speram poate să obţin iubirea cu care tatăl meu era atât de avar. Nu ştiu, eram o proastă.

Adam descoperi gustul amar al geloziei. Dar înţelese că tristul episod rezuma de fapt toată copilăria lui Jillian: neînţelegerea din pricina căreia suferise atât, zadarnicele încercări de a împlini speranţele părinţilor, pentru a merita iubirea care îi era cu cruzime refuzată. Totuşi, eşecul dureros i-a permis să-şi dea seama că locul ei nu era într-o lume sofisticată ci chiar în contact cu pământul şi valorile eterne care erau ancorate în el. Într-o oarecare măsură, din cauza acestei decepţii a putut să o întâlnească. Gândul ăsta îi alungă pe dată ranchiuna.

— Ce-ar fi să mâncăm, sugeră ea.

Se crispă când Adam îi puse mâinile pe umeri, dar nu se împotrivi când o trase lângă el. Se temu o clipă să nu încerce s-o consoleze, pentru că cea mai mică urmă de compasiune ar fi dat frâu liber lacrimilor care îi ardeau ochii. Dar Adam o strânse în braţe şi o sărută lacom. Patima lui Adam trezi în ea o dorinţă care şterse toată tristeţea. Nu se mai temea să se lase pradă confuziei căci flacăra arzătoare a pasiunii îi învăluia trupul şi mintea.

— Să ne grăbim să mâncăm, spuse el abandonându-i buzele. Pe urmă putem să trecem la lucruri mai serioase.

— Cum vrei tu... şi pe urmă mâncăm.

— Nici vorbă. N-o să mă jigneşti făcând nazuri la o mâncare pe care am pregătit-o cu dragoste.

Îi trase în joacă o palmă peste coapsă, obligând-o să se aşeze la masă.

— Hm, miroase grozav! Vrei o bere?

— Bineînţeles.

Jillian luă două beri din frigider şi umplu paharele.

— Ştii ceva? Dacă într-o bună zi te hotărăşti să te laşi de crescătorie, te angajez bucătar.

— Îţi promit că o să mă gândesc.

— Acum avem o cofetăreasă. Toată lumea îi zice mătuşa Sally. N-are pereche la prăjituri.

Se opri ca să înghită prima îmbucătură de carne. În clipa aceea avu impresia că în gâtul ei erupe un vulcan.

— Ţi-a scăpat cam mult piper, reluă ea într-un târziu.

— Asta-i deosebeşte pe bărbaţi de femei, răspunse Adam sarcastic. E prea iute, după gustul tău?

— Nimic din ce pregăteşti tu nu va fi prea condimentat pentru mine, replică ea cu ciudă.

Adam pufni în râs şi continuă să mănânce. Jillian constata că încet-încet se obişnuia cu usturimea. În cele din urmă ajunse chiar să savureze neobişnuita specialitate.

— Oamenii de la oraş nu ştiu ce pierd, spuse ea. Nu ai de multe ori ocazia să mănânci o nitroglicerină atât de savuroasă.

— Mai vrei?

— Mulţumesc, ţin să rămân în viaţă. Câteva zile cu acest regim şi durerile de stomac dispar odată cu principalul lor responsabil: stomacul însuşi! Trebuie să-i sugerez tatălui meu un asemenea tratament.

— Am avut un administrator mexican când eram copil, îi mărturisi Adam râzând. Cel mai bun cowboy pe care l-am cunoscut vreodată. L-am însoţit o vară întreagă la păşunat. El m-a iniţiat în arta culinară.

Jillian descoperea fără îndoială surpriză după surpriză.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A adunat ban cu ban şi s-a întors în Mexic ca să-şi facă propria lui fermă.

— Visul imposibil, murmură tânăra femeie.

— Într-adevăr. Nimic mai uşor decât să-ţi pierzi leafa pe o lună la poker.

Ea aprobă dar deveni deodată serioasă.

— Tu joci?

— Nu rezist niciodată tentaţiei unei partide. Dar tu?

— Clay mi-a transmis pasiunea lui pentru cărţi. Şi cred că în curând voi trage foloase din învăţătura lui!

— Cum?

— Cei care m-au furat vor afla în curând ce înseamnă să subestimezi valoarea adversarului. Au făcut o mare greşeală furându-mi viţelul. O să-i las să creadă că au câştigat partida şi o să aştept momentul prielnic ca să dau cărţile pe faţă. Am de gând chiar să angajez un detectiv particular.

Adam tăcu o clipă privind-o cum strângea masa.

— Toate cheltuielile astea or să-ţi încarce bugetul.

— Prefer să plătesc decât să mă dau bătută.

El avu grijă să nu-i propună un sprijin financiar. Ştia dinainte răspunsul.

Se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari prin bucătărie. Apoi se opri în spatele ei.

— Sindicatul crescătorilor o să-ţi acorde o subvenţie.

— Pentru asta ar trebui să-i pun la curent cu planul meu, ceea ce mi-ar compromite şansele de succes.

— Lasă-mă să te ajut.

Se întoarse spre el emoţionată şi îl cuprinse de mijloc.

— M-ai ajutat deja. Nu o să uit niciodată.

— Trebuie neapărat să te leg ca pe un cârnat ca să nu îmi mai respingi ajutorul?

Văzându-l morocănos, ea pufni în râs.

— Dacă îţi dau câţiva oameni care să supravegheze hotarele...

— Adam...

— Vezi, nici nu mă laşi să termin ce am de spus. Aş putea cel puţin să te ajut până când problema va fi rezolvată.

— Nu pot să accept...

Dar nu-şi termină vorba pentru că buzele lui Adam nu o lăsară să continue.

— Trebuie să mă mulţumesc să privesc cum încerci să te descurci fără să intervin şi eu? o întrebă în timp ce mâinile i se plimbau pe trupul ei. Nu-ţi închipui cât de mult mă roade neputinţa asta.

Jillian încercă să se concentreze asupra cuvintelor, dar gura lui îi monopoliză din nou toată atenţia. Sărutul arzător îi tăie răsuflarea. Cu toate astea se agăţă de el ca să-l prelungească. De fiecare dată când o lua în braţe, o dorinţă de nestăpânit o cucerea, o elibera de toate preocupările şi îi subjuga simţurile. Accepta înlănţuirea pasiunii fără să renunţe însă la setea ei de libertate.

Da, iată ce putea să facă pentru ea: să o ajute să uite, să alunge problemele chiar dacă pentru puţin timp. Iar Adam ştia că dacă ea ar fi avut tăria i-ar fi refuzat chiar şi această reconfortare. Pentru că se simţea încă prea vulnerabilă ca să se încreadă în cineva. Nu, el nu ştia decât un singur mijloc ca s-o oblige să i se dăruiască întrutotul. Atunci o ridică în braţe şi îi înăbuşi protestele cu un sărut languros.

Jillian înţelese unde o ducea. Se împotrivi instinctiv. Totuşi, în adâncul sufletului ei ştia că o să-l urmeze oriunde. Dar se temea parcă de situaţiile romantice. Căci era atât de uşor să se lase legănată de cuvinte dulci la lumina lumânărilor, să se lase ameţită de parfumul unui buchet de flori. Se mai putea oare încrede în zidul de insensibilitate, pe care îl clădise cu răbdare de-a lungul anilor? Nu, nu cu el.

— Te doresc.

Cuvintele scăpate de pe buzele ei fură simţite de buzele lui Adam.

El vroia să o ducă până în cameră. Dar era prea departe. Fără să rupă sărutul, o aşeză pe sofa dornic să dea curs incendiului care mocnea în ei.

Aceasta ardoare o linişti. Era adevărată, palpabilă. Căldura buzelor lui, febrilitatea mâinilor lui nu lăsau loc niciunei îndoieli. Simţea dorinţa fierbând în vinele lui

Adam, inima lui răspunzând bătăilor nestăpânite ale inimii ei. Şi chiar mâinile nerăbdătoare care o dezbrăcau aduceau un vibrant omagiu puterii pe care o avea asupra lui.

Când palmele lui arzătoare îi atinseră în sfârşit pielea avu impresia unei evadări în afara timpului, în afara spaţiului, într-un univers magic alcătuit din senzaţii pure. Fiecare mângâiere o îndepărta încă puţin de lumea ordonată şi practică pe care şi-o clădise în jurul ei. Adam trebuia să facă un efort teribil ca să-şi stăpânească pornirile. Ea i se oferea într-un asemenea abandon total, într-o asemenea excitare, încît murea de dorinţa de a o satisface. Niciodată, nici o femeie nu avusese atâta putere asupra lui. Un singur cuvânt, o singură privire ar fi fost de ajuns ca el să-i aparţină cu totul. Cum de nu-şi dădea seama? Trupul ei se unduia fluid ca apa, ameţitor ca vinul.

Îşi retrase buzele pe gâtul ei încercând să-şi recapete suflul. Mirosul apei de toaletă se amesteca cu parfumul suav al pielii ei. Deodată îşi aminti de loviturile ei.

— Te mai dor vânătăile?

— Nu-ţi face griji.

Jillian îl luă din nou în braţe.

— Nu sunt atât de fragilă, sa ştii! El se ridică într-un cot şi o privi.

Cum să nu fie fragile ovalul perfect al chipului ei, curba delicată a gâtului, pielea ei diafană? Şi acea strălucire din privirea ei când o ţinea în braţe, nu îi trăda slăbiciunea?

— Ţi se întâmplă uneori, murmură el. Am să ţi-o dovedesc.

— Nu!

Dar, fără să-i ia în seamă protestele, buzele lui începură să rătăcească pe trupul ei, urmărindu-i contururile ca şi când nu s-ar fi putut sătura de ceea ce vedea. Mângâierile lui deveniseră mai precise, mai minunate încă.

Mai existau oare plăceri pe care el nu i le dezvăluise? I-ar fi plăcut atât de mult să-i răspundă săruturilor. Dar, luate de vârtejul senzual pe care i-l stârnise, puterile o

părăsiseră. Nu putea să alunge toropeala voluptuoasă care o învăluia.

Îmbătat de gustul pielii ei, de atingerea mătăsoasă sub degetele lui febrile, Adam îşi continua mângâierile desfătătoare. Numai suspinele pasionate tulburau liniştea care-i înconjura.

Soarele îşi trimitea razele piezişe în cameră şi marcau inexorabil trecerea timpului. Niciodată nu se simţise atât de aproape de ea.

Răbdător, irezistibil, o purtă până la hotarul luciditătii apoi, când înţelese că ea nu poate aştepta mai mult, atinseră împreună culmile dragostei, la capătul unei călătorii minunate care îi lăsă obosiţi şi satisfăcuţi. Întinsă sub el, Jillian observa cum întunericul cuprinde cerul pe nesimţite. I se părea că visase. De ce era oare mai tulburată decât după jocurile de artificii din nopţile precedente? Simţea nedesluşit că trăise o experienţă nouă, mai periculoasă.

Adam se lăsă să alunece într-o parte şi o trase din nou lângă el.

N-a fost ca altădată, şopti ea.

— Nu, răspunse Adam tulburat la rândul lui.

Era copleşită de dorinţa de a rămâne lângă el cuminte şi supusă. Şi tocmai pentru ca să se împotrivească acestei porniri avu nevoie de un imens efort de voinţă ca să se smulgă de lângă el.

— Nu ştiu niciodată la ce să mă aştept de la tine, Jillian.

Ea îşi dădu seama deodată că trebuie să joace strâns.

— Cum asta?

Cu reticenţă ea se ridică şi îşi îmbrăcă cămaşa.

— Eşti formidabil, Adam Murdock. De fiecare dată când am impresia ca te cunosc te descopăr altfel.

— Nu e adevărat! protestă el prinzând-o de cămaşă înainte ca să se poată încheia. Sunt mereu acelaşi.

— Poate...

Îl sărută pe mână şi asta avu darul să-l zăpăcească.

— Totuşi nu reuşesc să te înţeleg niciodată.

— E neapărat nevoie?

— Sunt un om obişnuit.

El o privi o clipă cu gura căscată, în timp ce ea termina cu îmbrăcatul.

— Glumeşti!

Auzindu-i tonul zeflemitor îi aruncă o privire pe jumătate glumeaţă, pe jumătate serioasă.

— Deloc. Vreau să ştiu unde mă aflu, ce am de ales şi ce se aşteaptă de la mine. Vreau să muncesc şi să am grijă de ce este al meu. Nu cer mai mult.

El o cerceta gânditor.

— Te interesează doar munca?

— Altceva nu ştiu. Îmi place pământul.

— Dar oamenii?

— Nu ştiu cum să mă port cu oamenii, cu cei mai mulţi dintre ei. Nici măcar nu-i înţeleg.

Adam îşi puse cămaşa dar nu se osteni să o încheie.

— Iar eu fac parte din cei pe care nu-i înţelegi, spuse apropiindu-se de ea.

— Doar uneori, murmură ea. Atunci când te doresc te înţeleg mai bine. Altă dată...

Avea impresia că pierde teren şi încercă să-i evite privirea.

— Altă dată? întrebă el prinzând-o de umeri.

— Altă dată, nu ştiu. Nu mă aşteptam să simt faţă de tine acest gen de sentimente.

Adam o mângâia uşor pe umeri. Şi el tremura uşor.

— Ce fel de sentimente, Jillian?

— Nu mă gândeam că o să devenim amanţi. Nu credeam să am faţă de tine o asemenea... De ce îi bătea inima gata să-i spargă pieptul? O asemenea dorinţă, termină ea.

Încerca să pară liniştita dar eforturile erau zadarnice.

— Şi eu te-am dorit, Jillian, de când te-am văzut întâia oară. Nu-mi închipuiam că pielea ta ar fi atât de fină, buzele tale atât de senzuale.

— Adam...

El clătină din cap ca să nu-l întrerupă.

— Nu mă aşteptam să mă gândesc la tine zi şi noapte, să tresar doar auzindu-ţi glasul pronunţându-mi numele.

— Te rog.

Ea se eliberă dar Adam îi surprinse deja tulburarea adâncă.

— Jillian! E timpul să auzi ceea ce vreau să-ţi spun de atâta vreme: te iubesc, Jillian.

— Nu, nu vreau să te crezi obligat să-mi faci declaraţii! replică ea cuprinsă de panică. Ţi-am spus deja, nu am încredere în vorbele frumoase. De ce vrei cu orice preţ să amesteci dorinţa cu pornirile inimii?

— Pentru că nici pentru tine nu poate să fie vorba doar de o atracţie fizică, nu-i aşa?

Niciodată nu fusese jignit astfel şi nu încercase o asemenea durere. Îşi mărturisise dragostea unei femei, singura femeie pe care o iubise vreodată.. Şi ea îi răspundea cu detaşare că nu vroia dragostea lui, că nu aştepta de la el decât plăcerea.

— Răspunde-mi, Jillian!

— Nu, nu e adevărat. Dar mă gândeam ca tu...

Vai! De ce trebuia să strice totul? Chiar în momentul în care crezuse că puteau în sfârşit să ajungă la o înţelegere.

— Nu ştiu ce vrei, dar nu-mi cere ceea ce nu pot să-ţi dau.

Strânsoarea degetelor lui slăbi treptat. Apoi îşi încheie nasturii cămăşii cu o aparentă indiferenţă.

— Cred că ai ceva de gheaţă în tine. Dacă nu cauţi decât puţină căldură şi companie, nu-ţi va veni greu să găseşti. Eu unul nu mă mulţumesc doar cu atât.

Îl văzu ieşind afară, auzi zgomotul motorului care rupse tăcerea. Soarele dispărea dincolo de orizont.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Adam îşi petrecu următoarele trei săptămâni în tabăra de campanie împreună cu oamenii lui. Călărea de dimineaţă până seara şi înghiţea mai mult praf decât mâncare. Dar chiar şi atunci când se întorcea în tabără, mort de oboselă, imaginea lui Jillian nu înceta să-l chinuiască.

Când nu era de faţă, oamenii se plângeau că era mereu morocănos. Trebuia să fie o femeie la mijloc. Doar o asemenea creatură putea să împingă un bărbat la marginea disperării! Numele lui Jillian Baron era pe buzele tuturor. Baron şi Murdock, cele două clanuri nu se înţeleseseră niciodată. O asemenea alianţă nu avea nici un viitor.

Când comentariile ajungeau la urechile lui, Adam nu schiţa nici un gest. Venise la câmp să muncească şi avea de gând să se consacre cu totul, lucrului. Nimic altceva decât muncă fizică, încercând să-şi alunge gândurile negre. Doar nu avea de gând să se lase înjosit de o femeie!

Adam mai înfipse un ţăruş în pământ. Cămaşa era leoarcă de sudoare. Dacă Jillian nu vroia dragostea lui, atunci o va dărui alteia. Era prima oară când iubea cu adevărat dar asta nu însemna că nu va mai iubi niciodată.

Unde găsise oare această aşa-zisa slăbiciune, această pretinsă vulnerabilitate pe care i-o atribuia?

Jillian era tare ca o piatră, rece ca un bloc de gheaţă. Nu se gândea decât la interesul ei. Îşi făcea mai multe griji pentru vite decât pentru sentimentele pe care i le arătase el. Şi totuşi era îndrăgostit nebuneşte de ea. Apucă şi trase furios sârma ghimpata care îi sfâşie mănuşa şi i se înfipse în carne. Trase o înjurătură. Trebuia să-şi învingă durerea.

Făcând o pauză, privi de jur împrejur câmpia care îl înconjura. Era proprietatea lui. Pajişti verzi care se întindeau cât cuprindea privirea. Soarele strălucea pe un

cer fără nici un nor. Cele câteva sute de hectare pe care le deţinea nu îi erau de ajuns? Vitele lui erau frumoase şi bune fătătoare, viţeii creşteau văzând cu ochii. În câteva săptămâni avea să le adune şi să le ducă la târgul de la Miles City. Când totul se va termina vor sărbători cu toţii încununarea tuturor eforturilor din ultima vreme. Şi el se va bucura alături de toţi ceilalţi.

O, Doamne! Ar fi dat jumătate din ce avea ca să nu se mai gândească la ea, măcar o zi!

Când se lăsă înserarea, Adam făcu un duş în coliba special amenajată, ca să dea jos praful şi sudoarea adunate toată ziua. În aer plutea un miros ademenitor de carne prăjită la grătar. Cineva cânta un cântec de dragoste ciupind uşor strunele unei chitare.

Cu toate că muncise toată ziua, n-avea nici un pic de poftă de mâncare. Dar ştia că trebuie să mănânce ca să-şi recapete forţele. După ce de bine de rău înghiţi ceva, Adam se retrase mai departe de focul de tabără în timp ce majoritatea celorlalţi se apucă de obişnuita partidă de poker. Se rezemă cu spatele de un pom şi încercă să nu se gândească la nimic. Dar, fără să-i dea pace, imaginile i se perindau prin faţa ochilor…

Jillian spumegând de furie după plonjonul în iaz; Jillian mângâind viţelul cu grija unei mame iubitoare; Jillian plângând în braţele lui pierderea vitelor; Jillian cea blândă, Jillian cea mânioasă. Dar cu tot caracterul ei schimbător, nu putea să nu o iubească. Adam bău o înghiţitură zdravănă de bere. Nu i se mai întâmplase niciodată să fie copleşit de frământările dragostei. Le lăsa bucuros în seama poeţilor. Dar, cel mai bine era să şteargă cu buretele tot ce a fost şi să o ia de la capăt. Nici nu îşi termină bine gândul şi îşi înăbuşi o înjurătură. Pe cine vroia să înşele? O dorea. Poate nu chiar aşa cum ar fi vrut, dar ştia că nu îi era deloc indiferentă. Pentru prima oară, după săptămâni întregi începu să se gândească serios la situaţia lui.

În definitiv, poate abandonase partida prea devreme? Se recunoscuse învins înainte de a da cărţile pe faţă. Nu era

stilul lui. Îşi împinse gânditor pălăria pe spate şi începu să contemple cerul înstelat. Tânăra femeie era obişnuită ca toată lumea să cedeze capriciilor ei. Acum venise vremea să o înfrunte.

Nu, nu va îngenunchea în faţa ei irnplorându-i iertarea. Dar se va întoarce să o vadă, îşi promise cu un zâmbet răutăcios. Jillian o să-i dea ceva bătaie de cap dar până la urmă tot el va avea ultimul cuvânt.

— Hotărât lucru, nu prea am noroc, interveni un glas străin.

Adam îşi coborî privirea şi îl văzu pe Jensen apropiindu-se de el. Îi oferi o bere noului venit, încercând în acelaşi timp să-i schiţeze în gând portretul. Cowboyul lucra la Double M numai de un an, dar se vedea că nu era un novice. Se arăta a fi un tip singuratic şi fără înclinaţii către discuţii sau confidenţe. Doar cizmele tocite şi şaua lustruită de ani de călărie erau mărturia trecutului său. Nu putea să-i precizeze vârsta, dar ghicea în ridurile care îi făceau chipul şi măi şters că îndurase soarele multor veri ca angajat pe pământuri care nu îi aparţineau.

— Ce e, nu-ţi merge jocul? îl întrebă Adam prieteneşte în timp ce cowboyul încerca să-şi răsucească o ţigară.

Băgă de seamă că degetele lui Jensen tremurau uşor.

— Nu, şi asta ţine de o săptămână întreagă.

Îşi aprinse un chibrit şi zâmbi îngândurat.

— Din păcate mă fură jocul şi nu ştiu să mă opresc.

Bău o gură de bere şi îl privi pe Adam pieziş. Era clar că îşi făcea curaj ca să abordeze subiectul care îl preocupa.

— Am impresia că tu, dimpotrivă, câştigi mereu.

— Nu am de ce să mă plâng.

Mai devreme sau mai târziu iată unde vroia să ajungă.

— Norocul e schimbător, spuse Jensen, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Nu se poate spune că le-a zâmbit prea mult Baronilor în ultima vreme. Vorbesc de furtul de vite, continuă el răspunzând privirii întrebătoare pe care i-o aruncă Adam. Cineva a obţinut un câştig frumos din toată povestea asta.

Glasul cowboyului trăda o vădită amărăciune. Cu o atitudine degajată, Adam mai desfăcu o sticlă şi i-o întinse.

— Nimic nu e mai uşor decât să câştigi atunci când nu plăteşti marfa. În orice caz cel care a dat lovitura asta a făcut o treabă foarte frumoasă.

— Asta cam aşa e!

Jensen trase adânc din ţigară. Auzise vorbindu-se de o posibilă legătură între Adam şi Jillian Baron dar nu dădea crezare zvonurilor. Rivalitatea dintre cele două familii dura de prea multă vreme ca să poată înceta aşa deodată. Şi apoi, o asemenea eventualitate nu se potrivea cu planurile lui.

— Bănuiesc că dincolo de hotarul lor, nimeni nu se îngrijorează prea mult de soarta Baronilor.

Adam îşi întinse picioarele, apoi le aşează unul peste altul. Borul pălăriei îi ascundea chipul.

— Fiecare pentru el.

Jensen îşi umezi buzele.

— Se spune că bunicul tău nu se dădea în lături şi se mai servea din când în când din şeptelul Utopiei.

— Vorbeşte lumea.

Jensen mai trase un gât de bere.

— Se pare că li s-a furat un viţel de sub nas. Un viţel al faimosului lor campion.

— Frumoasă lovitură!

Adam începea să înţeleagă că Jensen nu venise pur şi simplu să-i ceară un avans din leafă cum crezuse la început.

— Sper să nu-l vândă pentru carne, adăugă el. Promite să devină un exemplar la fel de frumos ca taică-su. Ar fi păcat de irosit un asemenea exemplar.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse cowboyul cu glas şovăitor. Că te interesează taurul Baronilor… sau urmaşii lui.

Adam îşi împinse pălăria pe ceafă şi îl privi plin de interes.

— Sunt întotdeauna în căutarea unei afaceri bune. Ai avea să-mi propui vreuna?

Jensen îl observă câteva clipe.
— Poate.

Jillian încetini trecând prin faţa căsuţei albe. Goală. Ce era de mirare? Chiar dacă s-ar fi întors de pe păşuni, nu ar fi fost acasă acum, în miezul zilei. Dar la urma urmei ce căuta ea pe pământul lui Murdock când o aştepta atâta treabă pe domeniul ei? Nu ar fi trebuit să vină. Totuşi, dacă Adam mai întârzia mult să se reîntoarcă la ranch, risca să se facă de râs ducându-se să-l întâlnească în tabără.

Niciodată nu trăise săptămâni mai groaznice ca acestea, ultimele trei. Făcuse totul încercând să se convingă că nu îl iubeşte. Numai că atunci când îl ştia plecat departe parcă se rupea ceva în sufletul ei.

Cum putuse să se îndrăgostească de un bărbat atât de independent, atât de încăpăţînat. Dar poate că era sincer. Poate cuvintele lui nu erau nişte simple vorbe goale. Dacă şi el îi împărtăşea dragostea? Opri maşina în faţa intrării şi oftă adânc. Dacă o iubea într-adevăr, atunci de ce nu era aici? Nu ar fi trebuit să se lase în voia lui. Întotdeauna fusese decepţionată când avusese încredere în bărbaţi. Îi întorseseră spatele şi se îndepărtaseră de ea. Dacă ar fi putut să-l revadă măcar pentru o clipă…

— Ai de gând să-ţi petreci toată dimineaţa în maşină?

Jillian tresări şi se întoarse spre verandă. Paul Murdock se apropia de ea cu paşi şovăitori. Femeia coborî din Jeep şi urcă scările verandei căutând înfrigurată un motiv pentru vizita ei.

— Aşează-te, o îndemnă bătrânul fără să-i lase timp pentru justificări.

Îi arătă cu mâna o masă de grădină înconjurată cu scaune.

— Karen pregăteşte ceaiul.

— Mulţumesc.

Jillian se aşeză pe un scaun şi încerca cu disperare să spună ceva.

— Nu s-a întors încă, începu Murdock după ce se instală într-un fotoliu. Nu e nevoie să te ascunzi, fetiţo. N-am îmbătrânit degeaba şi nu sunt orb. De-a ce vă jucaţi voi doi?

— Paul!

Karen apăru pe verandă purtând o tavă cu serviciul de ceai.

— Viaţa ei intimă nu te priveşte.

— Viaţa ei intimă! continuă ironic bătrânul. Îi dă târcoale băiatului meu.

Jillian sări de pe scaunul ei.

— Nu dau târcoale nimănui. Atunci când vreau ceva merg drept la ţintă, fără ocolişuri.

Bătrânul se răsuci pe scaun şi izbucni în râs.

— Îmi placi, fetiţo. Are o mutrişoară nostimă, nu-i aşa, Karen?

— E o fată încântătoare.

— Mulţumesc.

Cât de cât îmblânzită, Jillian se aşeză din nou.

— Vroiam doar să-i amintesc fiului vostru de promisiunea pe care mi-a făcut-o în legătură cu Samson şi Dalila.

— Să nu-mi spui că nu ai putut să găseşti un pretext mai bun.

— Paul, te rog.

Karen se aşeză pe braţul fotoliului şi îşi aşeză o mână pe umărul soţului ei.

— Îndrăzneşti să spui că băiatul meu nu te interesează? întrebă bătrânul ameninţător agitând vârful bastonului în direcţia tinerei.

— Domnule Murdock, replică Jillian cu o politeţe de gheaţă, Adam şi-a luat nişte angajamente...

— N-am timp de pierdut cu baliverne, i-o tăie Murdock. Fetiţo, acum priveşte-mă în ochi. Dacă susţii că nu ai nici un sentiment pentru fiul meu, nu mai insist şi atunci putem discuta liniştiţi despre vreme.

Jillian se pregăti să vorbească dar se răzgândi cu un suspin resemnat.

— Când se întoarce? murmură ea. Sunt trei săptămâni de când nu am nici o veste de la el.

— Se va întoarce când va înceta să mai fie atât de încăpăţînat ca tine.

— Nu ştiu ce să fac.

Abia se stinseră cuvintele pe buzele ei şi, dându-şi seama ce spusese deschise ochii mari. Niciodată până acum nu se recunoscuse atât de neajutorată.

— Cum să te ajutăm? întrebă cu blândeţe Karen.

Jillian îşi ridică ochii şi îi privi pe amândoi.

Bărbatul bătrân şi fermecătoarea lui soţie. Mâinile lor se uneau pe mânerul bastonului. Rareori avusese prilejul să admire o imagine a înţelegerii perfecte născute dintr-o dragoste sinceră. Şi îşi dădu seama deodată că aşa vroia să ajungă şi ea împreună cu Adam.

— Stau şi mă gândesc cum.

— Dacă nu mă înşel, spuse Paul Murdock arătând spre Jeep, maşina asta poate să te ducă fără greutate până la tabăra lui.

— Nu pot să fac eu primul pas. Relaţia noastră ar fi compromisă de la început.

— Ce minte de catâr, mormăi Murdock.

Un zgomot de motor le întrerupse conversaţia.

Când îl recunoscu pe Jim la volan, Jillian coborî scările terasei şi se apropie de maşină încruntându-şi sprâncenele.

— Bună ziua, doamnă. Domnule.

Îşi ridică politicos pălăria dar nu coborî din maşină.

— Am noutăţi, Jillian.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a sunat şeriful. A găsit viţelul furat, undeva la o sută de kilometri spre sud. Vrea să te duci să-l identifici.

Mâinile lui Jillian se încleştară de portiera maşinii.

— Unde?

La ferma bătrânului Larraby. Te conduc acolo imediat.

— Lasă-ţi Jeepul aici, se oferi Murdock. Voi trimite un om să ţi-l aducă.

— Mulţumesc.

Fără să mai piardă o clipă, se urcă în maşină alături de Jim.

— Să mergem. Cine l-a anunţat pe şerif? întrebă Jillian când porniră.

— Adam Murdock.

— Adam?

— Chiar el, răspunse Jim încântat de efectul pe care îl avea această revelaţie asupra femeii.

— Cum a putut să...? Am înţeles că nu a părăsit tabăra de câteva săptămâni.

— Lasă-mă să vorbesc şi o să-ţi explic.

Jillian reuşi cu mare greutate să-şi stăpânească nerăbdarea. Se înfipse bine pe locul ei şi îşi încrucişă braţele.

— Te ascult.

— Se pare că unul din oamenii lui Murdock a participat la furt. Un tip care se numeşte Jensen. Nu a fost mulţumit cu partea care i-a revenit, pe care a pierdut-o de altfel cu uşurinţă la poker. S-a gândit că dacă au putut sa fure trei sute de vite şi să scape nepedepsiţi, nu va fi nici o problemă să mai ciupească una în plus.

— Sărmanul viţel!

— A înţeles imediat valoarea animalului şi l-a dus la ferma lui Larraby aşteptând ocazia să-l vândă la un preţ bun. Lucrase acolo înainte ca bătrânul să dea faliment. Foştii lui complici au aflat de tărăşenie şi aşa Jensen s-a hotărât să scape cât mai repede de viţel. Ieri seară a încercat să i-l vândă lui Adam Murdock.

Trebuia să mai adauge încă un serviciu pe lunga listă a serviciilor pe care i le făcuse Adam până acum. Îi era greu să lupte de la egal la egal cu un om faţă de care era datoare vândută.

— Dacă este vorba de viţelul nostru şi dacă Jensen este implicat înseamnă că nu va mai dura mult până când vom pune mâna pe toată banda.

— Şeriful a descoperit deja filiera. L-a arestat pe Joe Carlson.

— Cum?

Uluită, Jillian se întoarse pe locul ei şi îl privi pe Jim cu o expresie năucită.

— Joe Carlson?

— Şi-a cumpărat pământ în Wyoming. Din câte am putut să înţeleg, vitele se află deja acolo.

— Joe?

Din nou îşi fixă privirea asupra drumului. Iată cum se înşelase încrezându-se în cine nu trebuia. Şi cât se lăuda cu intuiţia ei! Clay nu vroia să-l angajeze, dar ea insistase. Fusese una dintre primele hotărâri importante pe care le luase la Utopia şi, după cum vedea acum, una dintre cele mai grave greşeli.

— Şi pe mine m-a păcălit, spuse Jim ca şi când i-ar fi citit gândurile. Dar se pricepea bine la vite. Mai bine decât mă pricep eu la oameni.

— Eu am insistat să-l angajez!

— Dar eu am lucrat cu el. Şi nu l-am suspectat nici o clipă că face un joc dublu. M-a tras pe sfoară, mormăi cowboyul. Pe mine, Jim Haley!

Atitudinea lui ofensată avu darul să o înveselească pe Jillian. La urma urmei, era prea târziu pentru regrete. Avea să-şi recupereze vitele şi să vegheze să se facă dreptate. La târgul de la Miles City urma să obţină beneficiile pe care şi le propusese. Poate avea să-şi permită în sfârşit să-şi cumpere un Jeep nou.

— De la şerif ai aflat toate astea?

— Nu. De la Adam Murdock. A trecut pe la ranch imediat după ce ai plecat.

— Aha, a trecut pe la ranch! spuse Jillian pe un ton voit detaşat dar care nu îl păcăli pe Jim.

— A tras o fugă ca să mă pună la curent.

— Altceva... Altceva n-a mai spus?

— Ba da. A spus că are multe de făcut. E un om foarte ocupat.

— Of!

Jillian se întoarse către fereastră privind gânditoare peisajul, iar Jim profită ca să zâmbească nestingherit.

Îl aşteptă până noaptea târziu. Ar fi putut cel puţin să o sune ca s-o asigure că totul se petrecuse bine. Jillian îşi pregătise o duzină de discursuri. În zadar. Telefonul rămânea cu încăpăţânare mut, iar câmpia dezolant de liniştită.

Când simţi că nu mai poate suporta, că îi vine să urle, Jillian se hotărî să se ducă în grajd şi să pună şaua pe Dalila.

— Ah, bărbaţii ăştia! Dacă astea sunt regulile jocului, eu una mă las păgubaşă.

Încălecă iapa şi porni ca o săgeată în noapte. Plimbarea nocturnă îi limpezea gândurile. O zi atât de agitată ar fi pus la grea încercare nervii oricui. Recuperarea viţelului o consolase oarecum pentru trădarea lui Joe Carlson. Acesta dăduse dovadă de o abilitate diabolică, îndreptând toate bănuielile spre Murdock pentru ca să poată opera nestingherit. Până când avea să-i găsească un înlocuitor, Jillian trebuia să muncească de două ori mai mult.

„Cu atât mai bine!” îşi spuse ea. Munca în plus îi va acapara tot timpul şi atenţia. Nu va mai avea când să se gândească la Adam Murdock. Şi dacă voia să o vadă, ştia foarte bine unde o poate găsi. În orice caz, părăsind-o în urmă cu trei săptămâni, Adam le făcuse un serviciu amândurora. În felul ăsta evitaseră să ajungă la situaţii şi mai neplăcute. Acum îşi urma fiecare drumul aşa cum îi era scris. Bineînţeles avusese şi ea câteva momente de slăbiciune, aşa cum fusese chiar în dimineaţa aceea vizita la Double M. De acum încolo, cel puţin câteva săptămâni va fi prea ocupată ca să se gândească la Adam Murdock şi la visele lui imposibile.

Jillian îşi dădu seama la un moment dat că iapa pe care o lăsase să gonească în voia ei o purta către iaz. Dar asta nu o contrarie deloc. În ciuda amintirilor pe care i le trezea, acest loc rămânea pentru ea o oază de linişte în care se refugia de fiecare dată când voia să fie singură.

Luna plină poleia câmpia cu reflexe argintii. Jillian punea toropeala care o cuprinsese pe seama oboselii de peste zi. De ce oare o încerca un sentiment de tristeţe azi,

când reuşise în sfârşit să-şi recupereze avutul? Totuşi, în adâncul sufletului era nefericită.

Când văzu luna palidă reflectându-se pe suprafaţa uşor vălurită, lăsă calul la pas. Doar zgomotul copitelor tulbura liniştea nocturnă. Jillian auzi armăsarul chiar înainte ca Dalila să-i fi simţit prezenţa... Cu inima bătând să-i spargă pieptul opri iapa care fremăta nervoasă.

Adam apăru din spatele unui desiş şi se apropia fără să spună o vorbă. Ştia că va veni şi ea. Mai devreme sau mai târziu. Bineînţeles, ar fi putut să aştepte vizita ei sau să se ducă la ea. Dar acest teren neutru i se părea mai potrivit pentru reîntâlnire.

E mai bine să-l înfrunte acum şi să termine cât mai repede, îşi spuse Jillian descălecând. Simţi că are palmele umede. Nimic nu ar fi putut să o enerveze mai mult. Într-o linişte apăsătoare făcu câţiva paşi ca să-şi lege iapa. Când se întoarse se trezi nas în nas cu Adam care o urmase în umbră fără un zgomot, ca o pisică sălbatică.

— Iată-te din nou!

Adam o privi serios dar şi amuzat în acelaşi timp.

— Credeai că nu mă voi întoarce? Aşa cum prevăzuse, Jillian îşi înălţă bărbia.

— Nu mi-am făcut probleme.

— Nu?

Adam îi zâmbi iar zâmbetul lui ar fi trebuit să o pună în gardă. Pentru că imediat o prinse în braţe şi o sărută. Se aştepta ca să se împotrivească măcar puţin, dar ea îi răspunse sărutului cu patimă.

Când o îndepărtă puţin, Jillian se agăţă de el şi îşi ascunse faţa la pieptul lui. Era copleşită de fericire. Nu îl pierduse, încă.

— Strânge-mă în braţe, murmură ea. Te rog, numai o clipă.

Cum putea oare să treacă de la furie la tandreţe în interval de câteva secunde? Adam nu reuşise încă să înţeleagă, dar nu pierdea speranţa s-o facă într-o zi.

Când îşi mai reveni în fire Jillian se îndepărtă puţin.

— Ţin să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Jim mi-a povestit totul.

— Hai să nu mai vorbim despre vite.

— Nu, ai dreptate.

Îşi împreună mâinile şi îi întoarse spatele. Da, era timpul să abordeze subiectul care o interesa cu adevărat.

— M-am gândit mult la cele ce s-au întâmplat, la ce mi-ai spus la ultima noastră întâlnire...

De ce nu-şi mai găsea cuvintele? Ce se întâmplase cu toate discursurile frumoase pe care le pregătise, discursuri pline de cumpătare şi logică? Îşi frământa mâinile fără încetare.

— Adam, continui să nu am încredere în declaraţiile tale de dragoste. Pentru mine, cuvintele nu înseamnă nimic.

Îl înfruntă ca şi cum se temea că nu i-a remarcat provocarea că nu îi dovedeşte dorinţa prin fapte. Dar el o privea nemişcat. „Cât de calm este” îşi spuse ea. Totuşi ochii lui Adam străluceau în lumina clarului de lună ca ai unui motan în călduri.

— Doar un singur bărbat nu mi-a înşelat încrederea: Clay. Ştiam că mă iubeşte fără să fie nevoie vreodată să mi-o mărturisească.

— Eu nu sunt nici Clay, nici taică-tu. Şi nimeni nu te va iubi niciodată aşa cum te iubesc eu.

Se apropie de ea. Instinctiv, ea bătu în retragere.

— De ce ţi-e teamă, Jillian?

— Nu mi-e teamă.

Adam se apropie şi mai mult.

— Nu minţi.

— Ei bine, aşa e, mi-e teamă.

Vorbise fără să vrea. Dar odată pornită nu mai putea să se oprească.

— Mi-e teamă că într-o bună zi nu o să mă mai iubeşti, că o să-ţj dai seama că nu m-ai iubit niciodată. Am dus o viaţă cât se poate de retrasă dar când te-am cunoscut, toate măsurile mele de prevedere au sărit în aer şi acum sunt pe de-a-ntregul la discreţia ta. Se împlinesc trei săptămâni de când trăiesc în aşteptarea întoarcerii tale.

Jillian respira sacadat. Adam o mângâie uşor pe umăr.

— Şi acum, dacă m-am întors?

— N-aş putea să mai suport să pleci din nou. Îşi puse o mână pe piept încercând să-şi potolească bătăile inimii. Adam o strânse la piept.

— Jillian, nu înţelegi că riscul e împărţit?

— Poate. Dar sunt convinsă că avem amândoi aceeaşi speranţă.

— Tu ce speri?

Femeia îşi umezi buzele înainte de a răspunde:

— Să devin soţia ta.

Surpriza care se citea pe chipul lui Adam o făcu să exclame plină de ciudă:

— Du-te dracului!

Apoi îi întoarse spatele şi porni hotărâtă spre cal. Adam o urmă, o prinse de mijloc şi o ridică, în timp ce ea se zbătea să scape din strânsoare.

— Câtă susceptibilitate! exclamă Adam înainte de a o trânti la pământ. Am impresia că n-am ajuns la capătul tuturor necazurilor cu tine.

Cu o răbdare îngerească, aşteptă ca ea să-şi epuizeze întreg repertoriul de insulte.

— Voiam doar să-ţi propun să te căsătoreşti cu mine, dar nu m-ai lăsat să-ţi explic motivele surprizei mele.

În timp ce îl asculta uluită, Adam o privea tandru.

— Eşti adorabilă. Nu, nu protesta. Vreau să-ţi repet asta, întreaga viaţă. Aşa că, ai face bine să te obişnuieşti, de acum.

— Îţi râzi de mine, spuse ea. Dar el o întrerupse brusc:

— Râd de noi amândoi.

Îi atinse buzele cu tandreţe înainte de a o săruta cu pasiune.

— Acum...

Când fu sigur că renunţase la luptă, îi eliberă încheieturile cu prudenţă.

— Îţi dau opt zile ca să-ţi pregăteşti plecarea.

— Plecarea?

— Fără discuţii. În sfârşit, avem o săptămână ca să ne căsătorim.

Jillian stătea acum perfect imobilă. Plutea ca pe un nor, de fericire.

— O căsătorie nu durează o săptămână.

— A noastră, da. Când o să ne întoarcem...

— De unde?

— N-are importanţă de unde, numai să ajungem să fim singuri, în fine.

Ea-şi apăsă buzele pe obrazul lui.

— Uită-te la mine şi mai spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc. Cu toate că-ţi urăsc caracterul infam.

— Da, cred că eşti sinceră.

Închise ochii o clipă. Când îi deschise, chipul ei radia de fericire.

— Este greu să te încrezi în cuvântul unui Murdock, dar o să risc.

— Şi cât valorează cel al unui Baron?

— Aur, răspunse ea ridicându-şi bărbia cu mândrie. Te iubesc, Adam Murdock. Nu sunt sigură că am să fiu o soţie perfectă sau o asociată prea bună, dar te iubesc.

El surâse şi din nou, gurile li se uniră într-un sărut arzător.

— Ce o să se întâmple când o să ne întoarcem?

— Tu ai un ranch, iar eu altul. Nimic nu ne obligă să le conducem împreună. Dimpotrivă, se pune o problemă, aceea a coabitării. Nu cred că ţii să te instalezi la mine, şi nici eu la Utopia. Şi atunci, o să ne construim propria noastră locuinţă, acolo unde ne vom creşte copiii.

„Copiii!” Ce frumos sună acest cuvânt în urechile ei.

— Unde o să ne construim casa?

El privi peste umărul tinerei femei şi contemplă liniştea întinderii de apă, câmpia adormită, atât de calmă, atât de senină.

— Aici, chiar peste această afurisită linie de hotar.

Jillian îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui, râzând.

— Care hotar?